

Sygn. akt I NO 7/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Adam Redzik
SSN Krzysztof Wiak

w sprawach z odwołań A. J., M. B., M. D., M. O., A. K., M. B., A. K., E. S., P. M., R. M., E. U., M. S., M. K., A. M., A. G., K. G., E. K., P. G., J. J., A. P., D. W, E. P. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2019 z 1 października 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na sześćdziesiąt jeden spośród sześćdziesięciu siedmiu stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 291,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 30 grudnia 2020 r.

I. uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie pierwszym w stosunku do E. D., P. J., T. L., M. R. oraz K. Ś. i w punkcie drugim w stosunku do M. B., A. G., A. J., J. J., A. K., E. K., P. M., A. M., M. O., E. P., A. P., E. S., M. S., E. U., D. W i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa;

II. oddala odwołania M. B., A. J., A. K., E. K., A. M., M. O., E. S., D. W w części dotyczącej punktu pierwszego zaskarżonej uchwały;

III. oddala odwołania J. J., E. P., A. P., E. U. w części dotyczącej punktu pierwszego zaskarżonej uchwały w pozostałym zakresie;

IV. oddala odwołanie M. S. w części dotyczącej punktu pierwszego zaskarżonej uchwały w zakresie dotyczącym P. K., A. K., S. P., S. W., R. W.;

V. oddala odwołanie M. B. w części dotyczącej punktu pierwszego zaskarżonej uchwały i w części dotyczącej punktu drugiego zaskarżonej uchwały w zakresie dotyczącym M. B.;

VI. oddala odwołanie K. G. w części dotyczącej punktu pierwszego zaskarżonej uchwały i w części dotyczącej punktu drugiego zaskarżonej uchwały w zakresie dotyczącym K. G.;

VII. oddala odwołanie M. D. w całości;

VIII. odrzuca odwołania M. B., K. G., A. M. i D. W w pozostałym zakresie;

IX. odrzuca odwołania P. G., A. K., M. K., R. M. w całości.

UZASADNIENIE

I.

I.1. Uchwałą nr (...)/2019 z 1 października 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na sześćdziesiąt jeden spośród sześćdziesięciu siedmiu stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 291, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 1500 ze zm.; dalej: u.KRS), Krajowa Rada Sądownictwa (dalej zamiennie: KRS lub Rada) przedstawiła Prezydentowi RP wnioski o powołanie: D. B., T. B., M. C., P. C., E. D., R. D., E. D., G. G., A. G., W. I., M. J., P. J., J. K., P. K., Ł. K., M. K., K. K., A. K., A. K., T. L., A. L., I. L., S. Ł.: K. M., M. M., K. M., T. N., A. O., Ł. O., J. O., S. P., J. P., D. P., A. P., B. P., M. R., M.

R., R. R., A. R., R. S., A. S., S. S., K. S., A. S., J. S., I. S., K. S., J. S., I. S., W. Ś., K. Ś., K. T., A. V., M. W., E. W., A. W., S. W., R. W., A. Z., S. Z. oraz A. Z. na sześćdziesiąt jeden spośród sześćdziesięciu siedmiu stanowisk sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. (pkt 1 uchwały) oraz zdecydowała się nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. B., A. B., M. B., I. B., M. B., K. B., A. B., J. D., K. D., M. D., P. D., P. E., M. G., K. G., U. G., J. G., G. G., A. G., A. G., Ł. G., A. G., P. G., P. G., M. H., J. I., E. J., A. J., J. J., J. J., A. K., P. K., A. K., A. K., A. K., A. K., M. K., M. K., E. K., I. K., M. K., M. K., A. K., M. M., P. M., R. M., A. M., A. M., A. M., J. N., M. N., M. O., A. O., K. P., M. P., A. P., E. P., P. P., A. P., P. P., W. P., A. P., A. P., M. P., J. R., K. R., M. R., A. R., M. S., A. S., M. S., E. S., L. S., A. S., M. S., M. S., G. T., R. T., E. U., D. W., M. W., R. W., M. W., J. Z. oraz J. Z. do pełnienia urzędu na sześćdziesiąt siedem stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. (pkt 2 uchwały).

Uchwała została podjęta w rozstrzygnięciu jednego z największych konkursów spośród prowadzonych dotychczas przez KRS. Na sześćdziesiąt siedem stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. zgłosiło się 164 kandydatów. Sama uchwała ma 255 stron. Złożono od niej 22 odwołania (połączone następnie do wspólnego rozpoznania), zawierające łącznie 110 zarzutów.

1.2. W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że na sześćdziesiąt siedem wolnych stanowisk sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 291, zgłosili się: adwokaci: M. B., I. K., E. P., W. P., L. S., M. S., J. Z., radcowie prawni: M. D., M. M., M. S., R. W., sędziowie Sądu Rejonowego w W.: D. B., A. B., M. K., T. K., J. O., A. P., M. P., A. S., A. S., I. S., M. S., R. W., A. W., sędziowie Sądu Rejonowego w W.: M. B., K. B., R. D., A. G., A. K., A. K., T. L., M. L., S. Ł., A. M., P. P., A. P., K. Ś., K. T., M. W., S. Z., sędziowie Sądu Rejonowego w P.: M. B., T. B., J. K., G. G., Ł. K., A. L., W. Ś., M. W., sędziowie Sądu Rejonowego w W.: I. B., J. C., K. D., J. I., W. I., E. J., A. K., M. K., A. K., I. Ł., K. M., R. M., K. M., T. N., M. O., J. P., M. S., K. S., R. S., E. S., J. S., G. T., E. U., A. V., E. W., S. W., sędziowie

Sądu Rejonowego w W.: M. B., P. C., E. D., A. G., J. G., A. G., P. G., M. H., J. J., P. K., P. K., M. K., A. K., A. K., K. K., A. K., A. K., E. K., A. K., M. M., A. M., M. N., Ł. O., K. P., A. P., S. P., P. P., D. P., M. R., M. R., D. S., R. S., M. S., J. S., A. S., I. S., T. U., M. W., M. W., M. W., J. Z., A. Z., sędziowie Sądu Rejonowego w W.: A. B., M. C., J. D., E. D., M. D., P. E., U. G., G. G., A. G., Ł. G., M. J., J. J., A. K., M. K., M. K., M. K., I. L., P. M., A. M., A. O., E. O., A. O., J. R., A. R., R. R., K. S., R. T., D. W, A. Z., sędziowie Sądu Rejonowego w W.: M. G., P. J., M. R., sędziowie Sądu Rejonowego w W.: M. K., J. N., M. S., S. S., sędziowie Sądu Rejonowego w P.: K. G., M. P., B. P., A. S., sędziowie Sądu Rejonowego w W.: A. J., P. G., A. P., sędzia Sądu Rejonowego w W. A. R., sędzia Sądu Rejonowego w L. A. R., sędzia Sądu Rejonowego w B. P. D., sędzia Sądu Rejonowego w P. A. P., starszy radca Prokuratury Generalnej RP K. R.

Krajowa Rada Sądownictwa przed wydaniem zaskarżonej uchwały umorzyła postępowanie wobec: A. R. (uchwała nr 212/2018 z 24 lipca 2018 r.), A. K. (uchwała nr 346/2018 z 18 września 2018 r.), T. K. (uchwała nr 402/2018 z 9 października 2018 r.), I. Ł. (uchwała nr 74/2019 z 8 stycznia 2019 r.), E. O. (uchwała nr 439/2019 z 7 maja 2019 r.), D. S. (uchwała nr 718/2019 z 23 lipca 2019 r.), R. S. (uchwała nr 797/2019 z 29 sierpnia 2019 r.), M. B. (uchwała nr 830/2019 z 17 września 2019 r.), J. C. (uchwała nr 831/2019 z 17 września 2019 r.), T. U. (uchwała nr 832/2019 z 17 września 2019 r.), M. W. (uchwała nr 833/2019 z 17 września 2019 r.), M. W. (uchwała nr 835/2019 z 18 września 2019 r.), M. K. (uchwała nr 837/2019 z 19 września 2019 r.), M. S. (uchwała nr 838/2019 z 19 września 2019 r.), A. K. (uchwała nr 840/2019 z 20 września 2019 r.), M. L. (uchwała nr 841/2019 z 20 września 2019 r.), M. K. (uchwała nr 865/2019 z 1 października 2019 r.), M. S. (uchwała nr 866/2019 z 1 października 2019 r.), M. D. (uchwała nr 869/2019 z 1 października 2019 r.) z uwagi na cofnięcia zgłoszeń.

I.3. W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS, Przewodniczący Rady wyznaczył Zespół KRS (dalej: Zespół), zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych Zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. W toku postępowania Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b

u.KRS.

Na posiedzeniach w dniach 5, 9, 10 i 16 września 2019 r. Zespół zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za wystarczające, odbył naradę i przeprowadził głosowanie z udziałem sześciu członków Zespołu oraz w rezultacie postanowił rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie: D. B. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), M. B. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), T. B. (głosów: 0 „za”, 0 „przeciw”, 6 „wstrzymujących się”), M. C. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), P. C. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), E. D. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), R. D. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), M. D. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), G. G. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), K. G. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. G. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), W. I. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), M. J. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), P. J. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), A. K. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), J. K. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), A. K. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), M. K. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), K. K. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), M. K. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. K. (głosów: 4 „za”, 0 „przeciw”, 2 „wstrzymujące się”), M. K. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. K. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), T. L. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), A. L. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), M. L. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), I. L. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), S. Ł. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), K. M. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), R. M. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), M. M. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. M. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), J. N. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), T. N. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), M. O. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. O. (głosów: 6 „za”, 0

„przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), J. P. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), D. P. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. P. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), B. P. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), M. R. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), R. R. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. R. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. S. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), R. S. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), S. S. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), K. S. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. S. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), J. S. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), I. S. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), K. S. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), J. S. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), W. Ś. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), K. Ś. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), K. T. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), D. W. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), M. W. (głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”), M. W. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), M. W. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), E. W. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. W. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. Z. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), S. Z. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”), A. Z. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”).

Jak wynika z akt sprawy, Zespół podejmując decyzje dotyczące rekomendacji przedstawionych wyżej kandydatów kierował się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS i uwzględnił uzyskane przez kandydatów: oceny kwalifikacji, staż orzeczniczy i doświadczenie zawodowe, opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia. Zespół miał również na uwadze zapotrzebowanie kadrowe w zakresie pionów, do których zostały przydzielone obwieszczony wolne stanowiska sędziowskie. Zespół wskazał przy tym, że jego zdaniem wszyscy rekomendowani kandydaci posiadają odpowiedni staż pracy, uzyskują dobre wyniki statystyczne, uzasadnienia orzeczeń sporządzają

terminowo, utrzymują dobrą stabilność orzecznictwa, co znajduje potwierdzenie w zebranych materiale sprawy. Kandydaci posiadają również duże doświadczenie życiowe, właściwy stosunek do przełożonych, stron i współpracowników. W trakcie posiedzenia członkowie Zespołu zapoznali się z treścią uchwał: nr 1 Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) z 12 grudnia 2018 r. w sprawie odroczenia opiniowania kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Apelacyjnego i Sądu Okręgowego w W., nr 1 Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) z 14 maja 2019 r., nr 1 Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) z 26 czerwca 2019 r. i uchwały nr 1 Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) z 29 sierpnia 2019 r. Przewodnicząca przedstawiła ponadto pozostałym członkom Zespołu: pisma Departamentu Kadr i Organizacji Sądów Powszechnych i Wojskowych z 18 lipca 2019 r. i 16 września 2019 r. zawierające informacje w zakresie pionów, do których zostały przydzielone obwieszczony wolne stanowiska sędziowskie.

30 września 2019 r. Zespół przeprowadził posiedzenie w przedmiocie przygotowania stanowiska do rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu KRS kandydatów. Przewodnicząca poinformowała pozostałych członków Zespołu o treści pism: Prokuratora Regionalnego w W. z 19 września 2019 r., K. S. z 20 września 2019 r., W. P. z 20 września 2019 r., J. P. z 26 września 2019 r. oraz oświadczenia M. D. z 30 września 2019 r. o cofnięciu kandydatury z postępowania. Z uwagi na nowe okoliczności oraz złożone wyjaśnienia Przewodnicząca Zespołu zarządziła ponowne głosowanie z udziałem sześciu członków Zespołu – w przedmiocie rekomendacji K. S. (głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”) oraz J. P. (głosów: 2 „za”, 0 „przeciw”, 4 „wstrzymujących się”). Zespół stwierdził również, że wyjaśnienia złożone przez W. P. pozostają bez wpływu na uprzednio dokonaną przez Zespół ocenę. W rezultacie przeprowadzonego głosowania Zespół, bezwzględną większością głosów, podtrzymał rekomendację K. S. oraz zmienił wcześniej podjęte stanowisko i nie rekomendował J. P..

I.4. 1 października 2019 r. KRS podjęła uchwałę nr (...)/2019 o treści wskazanej powyżej. W uzasadnieniu uchwały KRS stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 63

ustawy z 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 288, dalej: p.u.s.p.).

Podkreślono, że Rada podejmując uchwałę kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w W., opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia. Rada wzięła również pod uwagę treść wskazanych wyżej uchwał Zgromadzeń Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) z 12 grudnia 2018 r., z 14 maja 2019 r., z 26 czerwca 2019 r. i z 29 sierpnia 2019 r. W uzasadnieniu uchwały KRS wskazano, że zgodnie z art. 35 ust. 3 u.KRS, brak oceny kandydatów przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) nie stanowi przeszkody do przeprowadzenia postępowania nominacyjnego. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła stanowisko Zespołu w odniesieniu do kandydatur: D. B., T. B., M. C., P. C., E. D., R. D., G. G., W. I., M. J., P. J., J. K., M. K., K. K., A. K., A. K., T. L., A. L., I. L., S. Ł., K. M., M. M., T. N., A. O., D. P., A. P., B. P., M. R., R. R., A. R., R. S., A. S., S. S., K. S., A. S., J. S., I. S., K. S., J. S., W. Ś., K. Ś., K. T., M. W., E. W., A. W., A. Z., S. Z. oraz A. Z..

Rada nie podzieliła stanowiska Zespołu w zakresie kandydatur: K. G., A. G., A. K., A. K., M. K., M. K., R. M., A. M., J. N., M. O., D. W., M. W.. Postanowiła natomiast, że mimo braku rekomendacji Zespołu, z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na wolne stanowiska sędziego Sądu Okręgowego w W. zostaną przedstawione kandydatury: E. D., A. G., P. K., Ł. K., K. M., Ł. O., J. O., S. P., J. P., M. R., I. S., A. V., S. W. oraz R. W..

O przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie wskazanych osób zadecydował – jak wynika z treści uchwały – całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności ocenione łącznie: oceny kwalifikacji, staż orzeczniczy i doświadczenie zawodowe oraz opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...). Krajowa Rada Sądownictwa miała również na uwadze zapotrzebowanie kadrowe w zakresie pionów, do których zostały przydzielone obwieszczony wolne stanowiska sędziowskie.

I.5. W trakcie posiedzenia KRS 1 października 2019 r., w głosowaniu tajnym na podstawie art. 21 ust. 2 zd. 2 u.KRS, na wskazanych wyżej kandydatów oddano następujące głosy:

D. B. – głosów: 13 „za”, 0 „przeciw”, 2 „wstrzymujące się”, 1 „nieważny”; A. B. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. B. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; I. B. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; K. B. – głosów: 1 „za”, 0 „przeciw”, 13 „wstrzymujących się”, 2 „nieważne”; A. B. – głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 7 „wstrzymujących się”, 3 „nieważne”; T. B. – głosów: 9 „za”, 1 „przeciw”, 6 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; M. C. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; P. C. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; J. D. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; K. D. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; E. D. – głosów: 12 „za”, 1 „przeciw”, 2 „wstrzymujące się”, 1 „nieważny”; R. D. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; E. D. – głosów: 14 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”, 1 „nieważny”; P. D. – głosów: 2 „za”, 1 „przeciw”, 12 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; P. E. – głosów: 1 „za”, 1 „przeciw”, 13 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. G. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; G. G. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; A. G. – głosów: 13 „za”, 0 „przeciw”, 2 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; U. G. – głosów: 2 „za”, 1 „przeciw”, 12 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; J. G. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; G. G. – głosów: 1 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; A. G. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; Ł. G. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. G. – głosów: 1 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; P. G. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. H. – głosów: 1 „za”, 1 „przeciw”, 13 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; J. I. – głosów: 6 „za”, 5 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; W. I. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; E. J. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14

„wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. J. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; P. J. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; J. J. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; J. K. – głosów: 14 „za”, 0 „przeciw”, 1
 „wstrzymujący się”, 1 „nieważny”; P. K. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; P. K. – głosów: 12 „za”, 0 „przeciw”, 3
 „wstrzymujące się”, 1 „nieważny”; Ł. K. – głosów: 13 „za”, 0 „przeciw”, 2
 „wstrzymujące się”, 1 „nieważny”; A. K. – głosów: 1 „za”, 1 „przeciw”, 13
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. K. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. K. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 13
 „wstrzymujących się”, 2 „nieważne”; M. K. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; K. K. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; M. K. – głosów: 0 „za”, 2 „przeciw”, 13
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. K. – głosów: 5 „za”, 0 „przeciw”, 11
 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; A. K. – głosów: 15 „za”, 1 „przeciw”, 0
 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; I. K. – głosów: 0 „za”, 2 „przeciw”, 13
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. K. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. K. – głosów: 1 „za”, 0 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. K. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”, 1
 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; T. L. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; A. L. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; I. L. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; S. Ł. – głosów: 14 „za”, 0 „przeciw”, 2
 „wstrzymujące się”, 0 „nieważnych”; M. M. – głosów: 1 „za”, 0 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; K. M. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; M. M. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”, 1
 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; K. M. – głosów: 8 „za”, 0 „przeciw”, 7
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. M. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”,
 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. M. – głosów: 1 „za”, 1 „przeciw”, 13
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; J. N. – głosów: 5 „za”, 1 „przeciw”, 10
 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; T. N. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”,
 1 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; M. N. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14

„wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. O. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”,
 0 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; Ł. O. – głosów: 10 „za”. 0 „przeciw”, 5
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; J. O. – głosów: 8 „za”, 1 „przeciw”,
 5 „wstrzymujących się”, 2 „nieważne”; A. O. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; K. P. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. P. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”,
 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. P. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; S. P. – głosów: 10 „za”, 0 „przeciw”, 5
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; J. P. – głosów: 9 „za”, 0 „przeciw”, 6
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; P. P. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. P. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; P. P. – głosów: 1 „za”, 1 „przeciw”, 13
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; W. P. – głosów: 8 „za”, 2 „przeciw”, 4
 „wstrzymujące się”, 2 „nieważne”; A. P. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; D. P. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; A. P. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”,
 1 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; M. P. – głosów: 1 „za”, 1 „przeciw”, 13
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; B. P. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; J. R. – głosów: 0 „za”, 0 „przeciw”, 15
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; K. R. – głosów: 0 „za”, 0 „przeciw”, 15
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. R. – głosów: 0 „za”, 0 „przeciw”, 15
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. R. – głosów: 16 „za „0”, „przeciw”, 0
 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; A. R. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 13
 „wstrzymujących się”, 2 „nieważne”; M. R. – głosów: 11 „za”, 0 „przeciw”, 4
 „wstrzymujące się”, 1 „nieważny”; R. R. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; A. R. – głosów: 13 „za”, 0 „przeciw”, 1
 „wstrzymujący się”, 2 „nieważne”; M. S. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. S. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”,
 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; R. S. – głosów: 14 „za”, 0 „przeciw”, 2
 „wstrzymujące się”, 0 „nieważnych”; M. S. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14
 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. S. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0
 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; S. S. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0

„wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; K. S. – głosów: 13 „za”, 0 „przeciw”, 3 „wstrzymujące się”. 0 „nieważnych”; A. S. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; J. S. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; I. S. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; K. S. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; L. S. – głosów: 0 „za”, 2 „przeciw”, 13 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; J. S. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; A. S. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 13 „wstrzymujących się”, 2 „nieważne”; M. S. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; I. S. – głosów: 9 „za”, 0 „przeciw”, 6 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; W. Ś. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; K. Ś. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; K. T. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; G. T. – głosów: 1 „za”, 1 „przeciw”, 13 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; R. T. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. V. – głosów: 9 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”, 2 „nieważne”; M. W. – głosów: 5 „za”, 1 „przeciw”, 10 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; M. W. – głosów: 13 „za”, 0 „przeciw”, 2 „wstrzymujące się”, 1 „nieważny”; R. W. – głosów: 1 „za”, 1 „przeciw”, 12 „wstrzymujących się”, 2 „nieważne”; M. W. – głosów: 7 „za”, 0 „przeciw”, 9 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; E. W. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; A. W.-Pietrzak – głosów: 13 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”, 2 „nieważne”; S. W. – głosów: 9 „za”, 0 „przeciw”, 6 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; R. W. – głosów: 9 „za”, 0 „przeciw”, 6 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. Z. – głosów: 15 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”, 0 „nieważnych”; J. Z. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; S. Z. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; J. Z. – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 13 „wstrzymujących się”, 2 „nieważne”; A. Z. – głosów: 16 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”.

I.6. Na kandydatów, którzy następnie wnieśli odwołania od zaskarżonej uchwały (dalej określanych skarżącymi) oddano następujące głosy:

A. J. (I NO 7/20) – głosów: 0 „za”, 0 „przeciw”, 13 „wstrzymujących się”, 3 „nieważne”; M. B. (I NO 102/20) – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. D. (I NO 103/20) – głosów: 0 „za”, 2 „przeciw”, 13 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. O. (I NO 104/20) – głosów: 6 „za”, 0 „przeciw”, 10 „wstrzymujących się”. 0 „nieważnych”; A. K. (I NO 105/20) – głosów: 7 „za”, 1 „przeciw”, 8 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; M. B. (I NO 106/20) – głosów: 1 „za”, 2 „przeciw”, 12 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. K. (I NO 107/20) – głosów: 6 „za”, 1 „przeciw”, 7 „wstrzymujących się”, 2 „nieważne”; E. S. (I NO 108/20) – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; P. M. (I NO 109/20) – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; R. M. (I NO 110/20) – głosów: 7 „za”, 1 „przeciw”, 8 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; E. U. (I NO 111/20) – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. S. (I NO 112/20) – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; M. K. (I NO 113/20) – głosów: 7 „za”, 0 „przeciw”, 8 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; A. M. (I NO 114/20) – głosów: 8 „za”, 1 „przeciw”, 7 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; A. G. (I NO 115/20) – głosów: 5 „za”, 2 „przeciw”, 8 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; K. G. (I NO 116/20) – głosów: 7 „za”, 0 „przeciw”, 9 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; E. K. (I NO 117/20) – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; P. G. (I NO 118/20) – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; J. J. (I NO 119/20) – głosów: 0 „za”, 0 „przeciw”, 13 „wstrzymujących się”, 3 „nieważne”; A. P. (I NO 120/20) – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”; D. W (I NO 121/20) – głosów: 8 „za”, 1 „przeciw”, 7 „wstrzymujących się”, 0 „nieważnych”; E. P. (I NO 122/20) – głosów: 0 „za”, 1 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”.

W uzasadnieniu uchwały KRS przedstawiła opisy sylwetek oraz okoliczności dotyczące kandydatów, na podstawie których – przy uwzględnieniu przyjętych kryteriów – podjęła decyzje dotyczącą rekomendacji poszczególnych osób.

II.

II.1. A. J., M. B., M. D., M. O., A. K., M. B., A. K., E. S., P. M., R. M., E. U., M. S., M. K., A. M., A. G., K. G., E. K., P. G., J. J., A. P., D. W, E. P. zaskarżyli uchwałę KRS nr (...)/2019 z 1 października 2019 r., w tym:

1. A. J. (I NO 7/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

1. odnośnie do pkt 1. – w całości oraz

2. odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia

Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie zaskarżonej uchwały w pkt 1. w całości oraz w pkt 2 w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS oraz – z ostrożności procesowej – o przyjęcie odwołania do rozpoznania, gdyż odwołanie jest oczywiście uzasadnione i występują w sprawie okoliczności, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

3. M. B. (I NO 102/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

1. odnośnie do pkt 1. – w całości oraz

2. odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia

Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

3. M. D. (I NO 103/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżył ją:

odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

4. M. O. (I NO 104/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

1. odnośnie do pkt 1. – w całości oraz

2. odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia

Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 zaskarżonym zakresie oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

3. A. K. (I NO 105/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie zaskarżonej uchwały (bez sprecyzowania w jakim zakresie) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

4. M. B. (I NO 106/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżył ją:

w całości,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS oraz o przyjęcie odwołania do rozpoznania;

5. A. K. (I NO 107/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

1. odnośnie do pkt 1. – w całości oraz

2. odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

3. E. S. (I NO 108/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

1. odnośnie do pkt 1. – w całości oraz

2. odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w pkt. 1 w zaskarżonym zakresie;

3. P. M. (I NO 109/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżył ją:

odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

4. R. M. (I NO 110/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżył ją:

odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 (bez sprecyzowania w jakim zakresie) oraz o przyjęcie odwołania do rozpoznania;

5. E. U. (I NO 111/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

1. odnośnie do pkt 1. – w całości oraz

2. odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w zaskarżonym zakresie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

3. M. S. (I NO 112/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

1. odnośnie do pkt 1 – w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu: M. R., P. J., R. W., S. P., A. K., P. K., S. W. oraz

2. odnośnie do pkt 2 – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w zaskarżonym zakresie oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS (w uzasadnieniu M. S. wniosła jednak w pierwszej kolejności, o ile Sąd Najwyższy uzna to za wystarczające, o uchylenie uchwały nr (...)/2019 wyłącznie w pkt 2., w części zaskarżonej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS, a w przypadku odmiennego stanowiska wniosła jak w *petitum*);

3. M. K. (I NO 113/20) – odwołaniem wniesionym przed rozpoczęciem biegu terminu na jego złożenie – nie wskazując zakresu zaskarżenia,

wniosła o zmianę uchwały nr (...)/2019 poprzez przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu, względnie o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w części dotyczącej opiniowania jej kandydatury i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

4. A. M. (I NO 114/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżył ją:

w całości,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w całości (skarżący wnioskował o przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania dopiero po dokonaniu przez ustawodawcę zmian legislacyjnych prowadzących do usunięcia wątpliwości co do niezależności i bezstronności KRS, których odzwierciedleniem jest „choćby wyrok Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2019 r. w sprawie sygn. akt III PO 7/18, czy uchwała Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2020 r. I NOZP 3/19”);

5. A. G. (I NO 115/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS oraz o przyjęcie odwołania do rozpoznania;

6. K. G. (I NO 116/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

w całości „a w szczególności w pkt 2 w zakresie dotyczącym nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu K. G.”,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w całości, ewentualnie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

7. E. K. (I NO 117/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

1. odnośnie do pkt 1. – w całości oraz

2. odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia jej urzędu,

wnosząc o zniesienie postępowania przed KRS, o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS do etapu wydania uchwały przez Przedstawicieli Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...);

3. P. G. (I NO 118/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

1. odnośnie do pkt 1. oraz

2. odnośnie do pkt 2.,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 „w zaskarżonej części w odniesieniu do skarżącego P. G.” i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

3. J. J. (I NO 119/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

odnośnie do pkt 2 – w części dotyczącym nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

4. A. P. (I NO 120/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

1. odnośnie do pkt 1. – w całości oraz

2. odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

3. D. W (I NO 121/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

w całości,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;

4. E. P. (I NO 122/20) – odwołaniem wniesionym w terminie – zaskarżyła ją:

1. odnośnie do pkt 1. – w całości oraz

2. odnośnie do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu,

wnosząc o uchylenie uchwały nr (...)/2019 (bez sprecyzowania w jakim zakresie) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS.

II. 2. Skarżący zaskarżonej uchwale zarzucili sprzeczność z prawem polegającą na:

1. A. J. (I NO 7/20):

1) naruszeniu przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 17-19 uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. 2019, poz. 192 ze zm.; dalej: Regulamin KRS) oraz art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 2, 32 ust. 1 i 2, art. 60 Konstytucji RP poprzez:

– dokonanie oceny jej kandydatury bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny jej kwalifikacji i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

– brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie osób wskazanych w pkt 1. zaskarżonej uchwały, a nie m.in. Skarżącej,

– brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur;

– oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo możliwości uzyskania pełnego materiału;

– przyjęcie stanowiska Zespołu oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem

możliwości służących dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości;

b) art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatur Skarżącej i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których KRS uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestników wskazanych w pkt .1 skarżonej uchwały;

c) art. 58 p.u.s.p. poprzez podjęcie uchwały bez uzyskania opinii Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), mimo iż wskazany przepis nakłada obowiązek uzyskania takiej opinii w procesie konkursu na stanowisko sędziego sądu powszechnego,

2) obrazie prawa materialnego tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. osób wskazanych w pkt 1. uchwały, a nie przedstawiono wniosku o powołanie Skarżącej,

3) podjęciu uchwały przez KRS, która – z uwagi na sposób powoływania jej członków – nie jest organem niezależnym od władzy ustawodawczej i wykonawczej, przy czym powyższy brak niezależności miał wpływ na treść zaskarżonej uchwały, gdyż konkurs na urząd sędziego po części nie wygrały osoby o obiektywnie najwyższych kwalifikacjach etycznych i merytorycznych, dające rękojmię należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości; tym samym winno być zbadane w granicach podstaw odwołania, czy KRS jest organem niezależnym w świetle kryteriów określonych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r.

2. M. B. (I NO 102/20):

1) naruszeniu art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1-3 u.KRS poprzez:

– dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów,

– brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatów w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie,

– brak porównania i omówienia ocenianych kandydatów w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatów,

2) naruszeniu art. 42 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały:

– w sposób sprzeczny z prawem i budzący wątpliwości co do prawidłowości dokonanego wyboru,

– w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których KRS uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury pozostałych uczestników,

– w sposób uniemożliwiający poznanie motywów, dla których KRS zdecydowała się nie wystąpić z wnioskiem o powołanie Skarżącej, pomimo że ocena kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego wskazują na to, że skarżąca ma co najmniej tak samo dobre kwalifikacje jak rekomendowani kandydaci – w sytuacji, gdy pozostało sześć wolnych ogłoszonych stanowisk – w sposób świadczący o dowolności wyboru poprzez (I) użycie sformułowań niejasnych jak: „inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia” i „zapotrzebowanie kadrowe w zakresie pionów, do których zostały przydzielone obwieszczony stanowiska sędziowskie”, bez wskazania, co do których przypadków KRS uwzględniła powyższe dodatkowe kryteria, (II) przyjęcie kryteriów oceny kandydatów, których porównanie w

ustalonych w postępowaniu okolicznościach i cechach relewantnych dotyczących poszczególnych kandydatów, wskazuje, że odmowa przedstawienia wniosku o powołanie Skarżącej stoi w sprzeczności z regułami przyjętymi w niniejszym postępowaniu o charakterze konkursowym, a także z zasadami równego, opartego na jasnych, niedyskryminujących kryteriach, dostępu do służby publicznej w zawodzie sędziego sądu powszechnego;

– w sposób uniemożliwiający kontrolę instancyjną, w szczególności przez brak wskazania, w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanych kandydatów za wyższe i bardziej odpowiednie od kwalifikacji i doświadczenia Skarżącej;

3) naruszeniu art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania w zakresie warunków awansowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

4) naruszeniu art. 58 p.u.s.p. i art. 33 u.KRS poprzez podjęcie uchwały bez przedstawienia oceny kandydatów dokonanej przez właściwe zgromadzenie ogólne sędziów i bez wszechstronnego rozważania sprawy, które to naruszenia prawa skutkowały wydaniem uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosków o powołanie pozostałych uczestników, a nie Skarżącej;

3. M. D. (I NO 103/20):

1) naruszeniu art. 33 ust. 1 i 2, art. 34 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2, art. 37 ust. 1, art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez nierozważenie w sposób wszechstronny kandydatury Skarżącego, w tym opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w W.;

2) naruszeniu art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez podjęcie uchwały bez uzasadnienia prawnego i faktycznego;

3) naruszeniu art. 32 i art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez naruszenie prawa dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach wskutek zastosowania w procesie nominacyjnym niejasnych i niesprecyzowanych w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały reguł i kryteriów oceny kandydatury

skarżącego, które odpowiadałyby zasadom sprawiedliwego dostępu do służby publicznej, równego traktowania przez władze publiczne obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasadom demokratycznego państwa prawa;

4. M. O. (I NO 104/20):

1) naruszeniu przepisów postępowania mającym istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-10 Regulaminu KRS poprzez:

– dokonanie oceny jej kandydatury bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny jej kwalifikacji i kwalifikacji konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

– brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie;

– brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur; niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym jej kandydatury;

– oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości;

– nieprzyjęcie stanowiska Zespołu bez ustosunkowania się i wyjaśnienia tego faktu;

b) art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej jej kandydatury i części uczestników w zakresie, w którym uchwała jest zaskarżona w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że jej kandydatura jest gorsza od kandydatury uczestników wskazanych w pkt 1. uchwały, pomimo legitymowania się przez osoby, które uzyskały poparcie Rady takimi samymi lub mniejszymi przymiotami niż Skarżąca;

2) obrazie prawa materialnego, tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie osób wskazanych w pkt 1. uchwały, a nie wniosek o jej powołanie;

5. A. K. (I NO 105/20):

1) obrazie przepisów postępowania, poprzez:

– zastosowanie przy podejmowaniu uchwały takiego porządku procedowania i głosowania, który uniemożliwił przełożenie rekomendacji odpowiedniego Zespołu oraz oceny samej KRS co do tego, czy kandydat spełniał przesłanki celowościowe do przedstawienia wniosku o powołanie, na końcową decyzję (uchwałę) o przedstawieniu odpowiedniego wniosku o powołanie kandydata, w szczególności przez naruszenie art. 37 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS w takim zakresie, w jakim przepisy wymagają sporządzenia listy rekomendowanych kandydatów wraz z ustaleniem kolejności na liście odpowiednio do przesłanek ustawowych (art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS), co mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonej uchwały, jak również niewskazania w ogóle przyjętych przez KRS kryteriów oceny kandydatów (które pozwoliłyby na poznanie motywów podjętej uchwały), dokonanie tej oceny w sposób całkowicie dowolny, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało brakiem dokonania oceny kandydatki w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego

traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa oraz brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur, co skutkowało podjęciem uchwały o nieprzedstawieniu kandydatury Skarżącej Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu;

– nieprzyjęcie stanowiska Zespołu oraz podjęcie uchwały wbrew temu stanowisku, tj. wbrew przewidzianym prawem możliwościom służącym dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosków o powołanie pozostałych uczestników konkursu, a nie Skarżącej;

– naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej i pozostałych uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatur pozostałych uczestników;

2) naruszeniu prawa materialnego, tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, w wyniku czego Prezydentowi RP nie przedstawiono wniosku o powołanie Skarżącej;

6. M. B. (I NO 106/20):

1) rażącym naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie przez nieuwzględnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności oraz ocenę materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, a w szczególności naruszeniu art. 35 u.KRS poprzez nieuwzględnienie doświadczenia zawodowego Skarżącego, w tym wieloletniego doświadczenia w stosowaniu prawa, dołączonych opinii i rekomendacji.

2) rażącym naruszeniu prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 227, art. 231, art. 233 § 1 k.p.c., polegające na

odmowie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Skarżącego bez wystarczających merytorycznych rozważań oraz z całkowitym pominięciem jego zastrzeżeń do wydanych opinii.

7. A. K. (I NO 107/20):

1) naruszeniu art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów i niewłaściwe ich zastosowanie oraz brak dokonania przed podjęciem uchwały na posiedzeniu plenarnym KRS oceny kandydatów na podstawie jednolitych i jednoznacznie zdefiniowanych kryteriów, które odpowiadałyby zasadzie równego dostępu do służby publicznej, zasadzie równego traktowania oraz zasadzie demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

2) naruszeniu art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-2 u.KRS w zw. z art. 57b p.u.s.p. poprzez:

– dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania udostępnionych Radzie materiałów oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej oraz konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

– dokonanie oceny zgłoszonych kandydatur bez zastosowania jasnych, jednoznacznie określonych i jednakowych kryteriów oceny wszystkich osób uczestniczących w konkursie;

– brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur na podstawie jednolitych i jednoznacznie określonych kryteriów oceny, w odniesieniu do wszystkich osób uczestniczących w postępowaniu konkursowym;

3) naruszeniu art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający ustalenie rzeczywistych motywów podjęcia skarżonej uchwały, co utrudnia, a wręcz uniemożliwia odniesienie się do przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestników postępowania objętych pkt 1 uchwały, i w tym w szczególności poprzez:

– wskazanie w opisie (charakterystyce) kandydatur Skarżącej i części uczestników postępowania odmiennego zakresu danych, co uniemożliwia ustalenie, jakie kryteria były przez KRS faktycznie brane pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o przedstawieniu danej kandydatury Prezydentowi RP i nieprzedstawieniu innej,

– niewskazanie jakiegokolwiek kryterium odmowy udzielenia rekomendacji kandydaturze Skarżącej, co uniemożliwia stwierdzenie, co w istocie zadecydowało o ww. odmowie;

4) naruszenie art. 34 ust. 1 w zw. z art. 58 § 2 p.u.s.p. oraz art. 35 ust 3 u.KRS poprzez wydanie zaskarżonej uchwały z pominięciem istotnego etapu procedury, tj. uzyskania wyrażonej w formie uchwały opinii Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...);

8. E. S. (I NO 108/20):

1) naruszeniu przepisów prawa procesowego mającym istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

a) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1, 2, 3 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-10 Regulaminu KRS poprzez:

– podjęcie uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy, to jest dokonanie oceny kandydatury osób wskazanych w pkt. 1 uchwały i kandydatury Skarżącej bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy będących w posiadaniu KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny i sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, a przez to sprzeczny z prawem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

– brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów; brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur;

– niewskazanie i brak możliwości ustalenia precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi RP, jak i kandydatów, którzy rekomendacji

nie uzyskali, a mimo to zostali przedstawieni Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji i nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym kandydatury Skarżącej;

– oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości,

b) art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 u.KRS, przez sporządzenie listy rekomendowanych kandydatów z pominięciem przyjętych przez Zespół deklarowanych kryteriów decydujących o rekomendacji kandydatów oraz wybór kandydatów z pominięciem ustawowych i jawnych przesłanek doboru,

c) art. 42 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób sprzeczny z prawem i budzący wątpliwości co do prawidłowości dokonanego wyboru, to jest poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej i części uczestników, w zakresie których uchwała objęta jest zaskarżeniem w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestników wskazanych w pkt. 1 zaskarżonej uchwały, pomimo legitymowania się takimi samymi lub mniejszymi przymiotami niż ona przez osoby, które uzyskały poparcie KRS;

2) obrazę prawa materialnego tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, przez posłużenie się przy dokonywaniu oceny kandydatów według przyjętej skali kryteriów ustawowych, na okolicznościach niejasnych, pozaprawnych, niewskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, a które nie odpowiadały zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, albowiem w świetle wskazywanych w uchwale za decydujące kryteriów doboru kandydatów, brakuje wskazania cech

wyróżniających kandydatów (zwłaszcza kandydata wykonującego zawód radcy prawnego, jak i takich, którzy mieli tożsamy do Skarżącej lub niższy staż pracy, jak i taką samą lub niższą od niej ocenę), w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie osób wskazanych w pkt 1. skarżonej uchwały, a nie kandydaturę Skarżącej;

9. P. M. (I NO 109/20):

naruszeniu przepisów postępowania, tj.:

a) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS poprzez niedochowanie obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy, wnikliwego zbadania materiałów oraz pominięcie rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącego wynikającej z oceny sporządzonej przez sędziego-wizytatora, doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, jak też okoliczności związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych;

b) art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej m.in. Skarżącego w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia;

10. R. M. (I NO 110/20):

1) obrazie przepisów postępowania poprzez zastosowanie przy podejmowaniu uchwały takiego porządku procedowania i głosowania, który uniemożliwił przełożenie rekomendacji odpowiedniego Zespołu oraz możliwych ocen pozostałych członków KRS o spełnianiu przez Skarżącego przesłanek celowościowych do przedstawienia wniosku o powołanie, na końcową decyzję (uchwałę) w przedmiocie przedstawienia odpowiedniego wniosku o powołanie kandydata, w szczególności przez naruszenie art. 37 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS w takim zakresie, w jakim przepisy wymagają sporządzenia listy rekomendowanych kandydatów wraz z ustaleniem kolejności na liście odpowiednio do przesłanek ustawowych (art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS), a nie według kolejności alfabetycznej lub innej kolejności przypadkowej, co mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonej uchwały,

2) obrazie prawa materialnego, poprzez błędne uznanie, że doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty

dołączone do karty zgłoszenia (art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS), jak również opinia kolegium właściwego sądu (art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS), uzasadniają wykluczenie Skarżącego z grona osób, których w pierwszej kolejności powinien dotyczyć wnioski o powołanie, odpowiednio do celu ustawy, w szczególności celu art. 179 Konstytucji RP w zw. z art. 63 § 1 p.u.s.p. w związku z powierzeniem Radzie odpowiedniej kompetencji w tym przedmiocie;

11. E. U. (I NO 111/20):

1) naruszeniu przepisów prawa procesowego mającym istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1, 2, 3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS poprzez:

– dokonanie oceny jej kandydatury bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny jej kwalifikacji i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

– brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie; brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny;

– niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP;

– oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości;

b) art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestników wskazanych w pkt 1. skarżonej uchwały – pomimo legitymowania się przez osoby, który uzyskały rekomendację KRS takimi samymi lub mniejszymi niż Skarżąca przymiotami;

c) art. 43 ust. 2 w zw. z art. 44 ust. 1 i 1b u.KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP poprzez pozbawienie Skarżącej efektywnej (skutecznej) kontroli sądowej uchwały w zakresie ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w W. w obecnej procedurze konkursowej, prowadzonej na podstawie obwieszczenia w niniejszym postępowaniu;

2) obrazie prawa materialnego, tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie osób wskazanych w pkt 1. uchwały, a nie przedstawiono wniosku o powołanie Skarżącej;

12. M. S. (I NO 112/20):

1) naruszeniu art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS poprzez:

– dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jednolite kryteria oceny kandydatów;

- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur;

- niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze wskazanych kandydatów rekomendowanych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie przy braku rekomendacji Skarżącej;

2) naruszeniu przepisu art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia Uchwały w części dotyczącej kandydatur Skarżącej i wskazanych uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia Uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatur wskazanych;

3) naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie niewłaściwe ich zastosowanie, tj. brak dokonania oceny skarżącej i wskazanych uczestników na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom sprawiedliwości społecznej w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie wskazanych uczestników a nie Skarżącej;

13. M. K. (I NO 113/20)

- naruszeniu prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

1) nieprzedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie kandydatur na sześć pozostałych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., pomimo, że wśród zgłoszonych kandydatów były osoby spełniające kryteria, o których mowa w art. 35 u.KRS, w tym zwłaszcza nieprzedstawienie wniosku o powołanie Skarżącej, pomimo pozytywnej oceny kwalifikacyjnej kandydatki, sporządzonej przez sędzię SO B. J., pełnej rekomendacji Zespołu (6 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się”) i braku jakichkolwiek merytorycznych zarzutów, które zostałyby sformułowane pod adresem kandydatki zarówno w czasie obrad Rady, jak i w treści zaskarżonej uchwały, co stanowi naruszenie art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 1 i 2 i art. 37 ust. 1 u.KRS oraz świadczy o

arbitralnej, niczym nieuzasadnionej decyzji Rady w przedmiocie odmowy przedstawienia kandydatki na wolne stanowisko sędziowskie,

b) naruszenie trybu powoływania sędziów określonego w art. 58 p.u.s.p. poprzez podjęcie uchwały bez uprzedniego zaopiniowania zgłoszonych kandydatur przez zgromadzenie ogólne sędziów apelacji;

14. A. M. (I NO 114/20):

naruszeniu art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 i 3 u.KRS;

15. A. G. (I NO 115/20):

1) naruszeniu przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik postępowania, tj.:

a) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS poprzez:

– dokonanie oceny jego kandydatury bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny jego kwalifikacji i konkurujących z nim kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

– brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe kryteria oceny kandydatów;

– brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur;

– niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP;

– oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych;

– nieprzyjęcie stanowiska Zespołu bez ustosunkowania się do tego faktu;

b) art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącego i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, co utrudnia odniesienie się

do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącego jest gorsza od kandydatów pozostałych uczestników wskazanych w pkt 1. uchwały, pomimo legitymowania się przez osoby, które uzyskały poparcie KRS *de facto* takimi samymi przymiotami co Skarżący;

2) obrazie prawa materialnego, tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP postanowiono przedstawić wnioski o powołanie osób wskazanych w pkt 1. uchwały, a nie Skarżącego;

16. K. G. (I NO 116/20):

– naruszeniu art. 58 § 4 p.u.s.p. i art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez przeprowadzenie postępowania pomimo nieprzedstawienia przez Prezesa Sadu Apelacyjnego w (...) KRS, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, kandydatów zaopiniowanych przez zgromadzenie ogólne sędziów apelacji, tj. przeprowadzenie postępowania pomimo niezastąpienia zdarzenia umożliwiającego jego wszczęcie, a także w oparciu o nieudostępnioną dokumentację,

natomiast we wskazanym zakresie pkt 2. uchwały:

1) naruszeniu art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy, przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów,

2) naruszeniu art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez nieuwzględnienie wszystkich przesłanek, które powinny być uwzględniane przy ustalaniu kolejności kandydatów,

3) naruszeniu art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP poprzez naruszenie zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasad demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej wyrażające się w braku dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie uczestników wskazanych w pkt 1. uchwały, a nie wniosku dotyczącego Skarżącego;

4) naruszeniu art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia, niewyjaśniającego istoty decyzji w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącego nie zasługuje na jej przedstawienie z wnioskiem o powołanie, w szczególności nie wskazanie, jakie kryteria różnicowały Skarżącego od porównywalnych kandydatów, co do których Rada podjęła uchwałę o przedstawieniu ich Prezydentowi RP;

17. E. K. (I NO 117/20):

1) naruszeniu art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP przez błędną wykładnię tych przepisów i niewłaściwe ich zastosowanie, przez brak dokonania przed podjęciem uchwały na posiedzeniu plenarnym KRS oceny kandydatów na podstawie jednolitych i jednoznacznie zdefiniowanych kryteriów, które odpowiadałyby zasadzie równego dostępu do służby publicznej, zasadzie równego traktowania oraz zasadzie demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

2) naruszeniu art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-2 u.KRS w zw. z art. 57b p.u.s.p. poprzez:

– dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania udostępnionych Radzie materiałów oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej oraz konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

– dokonanie oceny zgłoszonych kandydatów bez zastosowania jasnych, jednoznacznie określonych i jednakowych kryteriów oceny wszystkich osób uczestniczących w konkursie;

– brak porównania i omówienia ocenianych kandydatów na podstawie jednolitych i jednoznacznie określonych kryteriów oceny, w odniesieniu do wszystkich osób uczestniczących w postępowaniu konkursowym;

3) naruszeniu art. 42 ust. 1 u.KRS przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający ustalenie rzeczywistych motywów podjęcia skarżonej uchwały, co utrudnia, a wręcz uniemożliwia odniesienie się do przesłanek, na

podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestników postępowania objętych pkt 1. skarżonej uchwały, w tym w szczególności poprzez:

- wskazanie w opisie (charakterystyce) kandydatów Skarżącej i części uczestników postępowania odmiennego zakresu danych, co uniemożliwia ustalenie, jakie kryteria były przez KRS faktycznie brane pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o przedstawieniu danej kandydatury Prezydentowi RP i nieprzedstawieniu innej;

- niewskazanie jasnego kryterium odmowy udzielenia rekomendacji kandydaturze Skarżącej, co uniemożliwia stwierdzenie, co w istocie zadecydowało o ww. odmowie;

4) naruszeniu art. 34 ust. 1 w zw. z art. 58 § 2 p.u.s.p. oraz art. 35 ust 3 u.KRS poprzez wydanie zaskarżonej uchwały z pominięciem istotnego etapu procedury, tj. uzyskania wyrażonej w formie uchwały opinii „zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji”;

18. P. G. (I NO 118/20):

1) naruszeniu art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącego w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały oraz w związku z brakiem precyzyjnego wyjaśnienia, z jakich powodów KRS dokonała tylko częściowego wyboru kandydatów, tj. w liczbie mniejszej niż liczba ogłoszonych wolnych stanowisk sędziowskich, w tym z pominięciem Skarżącego;

2) naruszeniu art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-2 u.KRS poprzez:

- niedochowanie obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy i dokonanie oceny kandydatów z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącego;

- brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatów w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich uczestników konkursu kryteria oceny;

- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatów w oparciu o jednolite kryteria ustawowe oraz niezastosowanie ustawowych kryteriów oceny kandydatów;

3) naruszeniu art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów ustawowych reguł i kryteriów, w tym

kryteriów jednolitych i przejrzystych oraz wystarczająco obiektywnych, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazu dyskryminacji oraz zasadom dyskryminacji oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie miało wpływ na wynik postępowania i doprowadziło do nieprzedstawienia kandydatury Skarżącego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie;

19. J. J. (I NO 119/20):

1. naruszeniu art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez:

– sporządzenie uchwały w sposób uniemożliwiający ustalenie motywów tylko częściowego wyboru kandydatów, w liczbie mniejszej niż liczba ogłoszonych wolnych stanowisk sędziowskich poprzez brak uzasadnienia w tym zakresie;

– sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury innych uczestników;

– brak porównania i omówienia w uzasadnieniu uchwały ocenianych kandydatów w oparciu o jednolite kryteria ustawowe;

– sprzeczność w treści uzasadnienia uchwały poprzez przyjęcie w odniesieniu do kandydatury Skarżącej, że ośmioletni staż pracy na stanowisku sędziego jest stażem „relatywnie krótkim” oraz przyjęcie w odniesieniu do innego uczestnika procedury konkursowej, że ośmioletni staż pracy jest kryterium przemawiającym za przedstawieniem tej kandydatury Prezydentowi RP;

2) naruszeniu art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS poprzez:

– dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i dokonanie tej oceny w sposób dowolny, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurujących z nią kandydatów;

– brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatów w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów ;

3) naruszeniu art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

2. A. P. (I NO 120/20):

1) naruszeniu przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1, 2, 3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS poprzez:

– dokonanie oceny jej kandydatury bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny jej kwalifikacji i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

– brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów;

– brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur; niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym jej kandydatury;

– oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości;

b) art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS, przez sporządzenie listy rekomendowanych kandydatów z pominięciem przyjętych przez Zespół deklarowanych kryteriów decydujących o rekomendacji kandydatów oraz wybór kandydatów z pominięciem ustawowych i jawnych przesłanek doboru;

c) art. 42 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury uczestników wskazanych w pkt 1. uchwały pomimo legitymowania się przez osoby, które uzyskały poparcie KRS takimi samymi lub mniejszymi przymiotami niż Skarżąca;

2) obrazie prawa materialnego, tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie osób wskazanych w pkt 1. uchwały, a nie wniosek dotyczący Skarżącej;

3. D. W (I NO 121/20):

1) naruszeniu przepisów postępowania tj. art. 42 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez nienależyte uzasadnienie uchwały i niewyjaśnienie motywów, jakie legły u jej podstaw, w szczególności przez:

– niewskazanie przyczyn, z których Rada zdecydowała się nie wystąpić z wnioskiem o powołanie Skarżącej i innych kandydatów, mimo że posiadane kwalifikacje, doświadczenie zawodowe, opinie wizytatorów oraz przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz uzyskany poziom poparcia środowiska sędziowskiego wskazują na to, że Skarżąca oraz inni kandydaci mają co najmniej tak samo dobre kwalifikacje, jak rekomendowani kandydaci;

– niewskazanie przyczyn, dla których Rada nie podzieliła wniosków Zespołu;

– niewskazanie przesłanek, na podstawie których Rada dokonała oceny całokształtu pracy kandydatów, co do których nie przedstawiła wniosku o ich powołanie, które to naruszenia miały istotny wpływ na wynik sprawy;

2) naruszeniu przepisów prawa materialnego tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji RP polegające na oparciu rozstrzygnięcia na dowolnej ocenie kwalifikacji kandydatów, co stanowi naruszenie zasady równości wobec prawa i równego traktowania;

4. E. P. (I NO 122/20):

1) naruszeniu przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.

a) art. 21 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 1 oraz art. 34 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 Regulaminu KRS poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowiska Zespołu oraz podjęcia uchwały, gdy tymczasem KRS, a tym samym Zespół, były nienależycie obsadzone, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, to jest powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP członków Rady, o których mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP, w konsekwencji czego piętnastu członków Rady nie było uprawnionych do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym do opiniowania i rekomendowania kandydatów, w tym w ramach Zespołu, głosowania i w efekcie podejmowania uchwał,

b) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 *in principio* pkt 1 i 2 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS oraz art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 60 Konstytucji RP poprzez dokonanie oceny jej kandydatury:

– bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurujących z nią kandydatów;

– z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało brakiem dokonania oceny kandydatów w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego

traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

– bez jakiegokolwiek wskazania przyjętych przez KRS kryteriów oceny kandydatów, które pozwoliłyby na poznanie motywów uznania, że „całościowa ocena dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego”, szczególnie, iż w uzasadnieniu uchwały brakuje porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite kryteria ustawowe;

– poprzez przyjęcie stanowiska Zespołu oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących dokonaniu oceny według jednolitych kryteriów;

c) art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatur uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatur pozostałych uczestników;

2) obrazę prawa materialnego, tj.

a) art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, art. 11d ust. 1-5, art. 21 ust. 1 i 2, art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1 i art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 Regulaminu KRS, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest wydanie zaskarżonej uchwały przez KRS, która w zakresie dotyczącym piętnastu członków Rady, o których mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2. Konstytucji RP, była powołana w sposób sprzeczny z Konstytucją RP oraz wyżej wskazanymi przepisami u.KRS, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów, również w ramach Zespołów, głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu uchwały;

b) art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego

traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie osób innych niż Skarżąca.

II.3. Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła odpowiedzi na wyżej omówione odwołania i wniosła:

1) o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw, w odniesieniu do: A. J., M. D., M. O., A. K., M. B., A. K., E. S., P. M., R. M., E. U., M. S., A. G., K. G., E. K., J. J., A. P., D. W, E. P.;

2) o odrzucenie odwołania w części dotyczącej pkt 1. uchwały oraz oddalenie w pozostałym zakresie, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw w odniesieniu do M. B.;

3) o odrzucenie odwołania z uwagi na niedochowanie ustawowego terminu do jego wniesienia w odniesieniu do M. K., A. M., P. G..

II.4. Pismem z 10 czerwca 2020 r. KRS przekazała do Sądu Najwyższego odpisy jej uchwał: nr 205/2020 z 30 stycznia 2020 r. o umorzeniu postępowania w sprawie ze zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie M. R.; nr 902/2019 z 15 października 2019 r. o umorzeniu postępowania w sprawie ze zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie G. G. oraz nr 1055/2019 z 10 grudnia 2019 r. o umorzeniu postępowania w sprawie ze zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie M. W.. Wskazane uchwały wydane zostały przez KRS na podstawie art. 41 u.KRS. W uzasadnieniu wskazanych uchwał wskazano, że wpłynęły oświadczenia kandydatów o cofnięciu zgłoszeń. Krajowa Rada Sądownictwa umorzyła postępowania wszczęte takimi zgłoszeniami, albowiem – jak wskazano w treści uzasadnień – na skutek cofnięcia zgłoszeń stały się one niedopuszczalne.

II.5. Sąd Najwyższy, na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS, postanowił połączyć sprawy z odwołań od przedmiotowej uchwały, które wnieśli: M. B. (I NO 102/20; postanowienie o połączeniu z 10 listopada 2020 r.), M. D. (I NO 103/20; postanowienie o połączeniu z 6 października 2020 r.), M. O. (I NO 104/20; postanowienie o połączeniu z 27 października 2020 r.), A. K. (I NO 105/20; postanowienie o połączeniu z 29 października 2020 r.), M. B. (I NO 106/20; postanowienie o połączeniu z 21 października 2020 r.), A. K. (I NO 107/20;

postanowienie o połączeniu z 6 października 2020 r.), E. S. (I NO 108/20;
postanowienie o połączeniu z 30 września 2020 r.), P. M. (I NO 109/20;
postanowienie o połączeniu z 28 września 2020 r.), R. M. (I NO 110/20;
postanowienie o połączeniu z 6 października 2020 r.), E. U. (I NO 111/20;
postanowienie o połączeniu z 30 września 2020 r.), M. S. (I NO 112/20;
postanowienie o połączeniu z 4 listopada 2020 r.), M. K. (I NO 113/20;
postanowienie o połączeniu z 26 września 2020 r.), A. G. (I NO 115/20;
postanowienie o połączeniu z 30 września 2020 r.), A. M. (I NO 116/20;
postanowienie o połączeniu z 27 października 2020 r.), K. G. (I NO 116/20;
postanowienie o połączeniu z 10 listopada 2020 r.), E. K. (I NO 117/20;
postanowienie o połączeniu z 28 września 2020 r.), P. G. (I NO 118/20;
postanowienie o połączeniu z 27 października 2020 r.), J. J. (I NO 119/20;
postanowienie o połączeniu z 10 listopada 2020 r.), A. P. (I NO 120/20;
postanowienie o połączeniu z 6 października 2020 r.), D. W. (I NO 121/20;
postanowienie o połączeniu z 27 października 2020 r.), E. P. (I NO 122/20;
postanowienie o połączeniu z 29 października 2020 r.) ze sprawą o sygn. akt I NO 7/20 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą I NO 7/20.

III.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

III.1. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS, KRS powołana jest do rozpatrywania i oceniania kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, m.in. w sądach powszechnych oraz przedstawiania Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w tych sądach. Rada w sprawach indywidualnych podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli takowe zostały złożone (art. 33 ust. 1 u.KRS). W przypadku, w którym na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, w pierwszej kolejności kandydatura taka rozpoznawana jest przez Zespół, który następnie opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, kierując się przy ustalaniu kolejności na liście oceną kwalifikacji, a ponadto doświadczeniem zawodowym,

opiniami przełożonych, rekomendacjami, publikacjami i innymi dokumentami dołączonymi do karty zgłoszenia, a także opinią kolegium właściwego sądu oraz oceną właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 u.KRS). Dopiero po wykonaniu powyższych czynności KRS, na posiedzeniu, rozpatruje oraz ocenia wszystkie zgłoszone kandydaty łącznie i podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia (lub też nie) wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do poszczególnych kandydatów (art. 37 ust. 1 u.KRS).

Uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zgodnie natomiast z art. 44 ust. 3 u.KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem przepisu art. 87¹ k.p.c., ustanawiającego przymus adwokacko-radcowski przy występowaniu przed Sądem Najwyższym. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Oznacza to, że Sąd Najwyższy jest w tym przypadku związany granicami zaskarżenia oraz granicami podstaw (zarzutów), sformułowanymi w odwołaniu (odwołaniach). Granice zaskarżenia wskazane w odwołaniu stanowią jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14). Kognicja Sądu Najwyższego w sprawach z odwołania od uchwał KRS dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje przy tym wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem (art. 44 ust. 1 u.KRS). Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13). Nie ma natomiast zastosowania w zakresie odwołań od uchwał KRS przepis art. 398³ § 1 k.p.c., regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż

w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 u.KRS (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14).

III.2. W postępowaniach konkursowych Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie i podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego wobec wszystkich kandydatów. Taka uchwała zawiera w istocie tyle rozstrzygnięć indywidualnych o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu wniosku, ewentualnie o umorzeniu postępowania, ilu było kandydatów ubiegających się o obwieszczone stanowisko (stanowiska) sędziowskie. Dlatego w przypadkach wniesienia odwołań tylko przez niektórych kandydatów ubiegających się o dane stanowisko, w ustawie wprowadzono rozwiązanie, które umożliwia uprawomocnienie się uchwały w części obejmującej rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego tych uczestników postępowania, którzy nie wnieśli odwołania. Przy ustalaniu granic przedmiotowych i podmiotowych rozpoznania sprawy należy zatem mieć na uwadze art. 43 ust. 2 u.KRS, który przewiduje, że jeżeli uchwały, o której mowa w art. 37 ust. 1 u.KRS, nie zaskarżyli wszyscy uczestnicy postępowania, uchwała ta staje się prawomocna w części obejmującej rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie tych uczestników postępowania, którzy nie wnieśli odwołania.

Przy wielości odwołań (w przypadku łącznego rozpoznawania i rozstrzygnięcia odwołań od tej samej uchwały KRS), celem prawidłowego ustalenia granic podmiotowych i przedmiotowych kognicji Sądu Najwyższego w danej sprawie, należy w pierwszej kolejności indywidualnie ocenić każde z odwołań i ustalić każdorazowo zakres zaskarżenia oraz sformułowane zarzuty. Dopiero dokonanie powyższych czynności pozwoli na ustalenie pełnego (ściśłego i precyzyjnego) zakresu kontroli Sądu Najwyższego w danej sprawie. Ustalając granice wyrokowania w sprawie, w której łącznemu rozpoznaniu podlega wiele odwołań, Sąd Najwyższy uwzględnia w szczególności także to, że uczestnik postępowania, którego kandydatury Rada nie przedstawiła Prezydentowi RP, może skutecznie zaskarżyć uchwałę KRS wyłącznie w zakresie jego dotyczącym (tj. w zakresie pkt 2. uchwały, w części obejmującej rozstrzygnięcie o nieprzedstawieniu jego

kandydatury) oraz dotyczącym osób wskazanych w pkt 1. uchwały, czyli w zakresie, w jakim uchwała ta odnosi się do uczestników, którzy zostali objęci w uchwale wnioskiem o powołanie. W zależności od woli skarżącego, pkt 1. uchwały może być zaskarżony w całości lub w odpowiedniej części. Podkreślić należy, że uczestnik postępowania, którego kandydatury Rada nie przedstawiła Prezydentowi RP, nie ma interesu prawnego w kontestowaniu uchwały w części, w jakiej uchwała w pkt 2. dotyczy innych uczestników konkursu, których kandydatur KRS również nie przedstawiła Prezydentowi RP – odwołanie w tym zakresie jako niedopuszczalne i podlega odrzuceniu. Zatem w sytuacji, gdy kandydat zakresem swojego odwołania objął całość zaskarżonej uchwały (tj. zaskarżył w całości pkt 1. oraz 2. uchwały), odwołanie podlega częściowemu odrzuceniu, tj. w części, w jakiej odwołanie dotyczy innych uczestników konkursu, których Rada również nie przedstawiła Prezydentowi RP.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił w części odwołania, które wnieśli: M. B. (I NO 106/20), A. M. (I NO 114/20), K. G. (I NO 116/20), D. W. (I NO 121/20), gdyż uczestnicy ci, pomimo braku interesu prawnego, zaskarżyli pkt 2. uchwały w całości, a zatem także w części, która ich nie dotyczyła (pkt VIII wyroku).

III.3. Przechodząc do dalszej analizy odwołań będących przedmiotem rozstrzygnięcia, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że odwołania powinny spełniać wymogi formalne właściwe dla tego środka zaskarżenia. Stosowanie w postępowaniu przed Sądem Najwyższym przy rozpoznawaniu odwołań od uchwał KRS przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej nie może odbywać się wprost, pomimo nie zastrzeżenia odpowiedniego stosowania tych przepisów. Odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej potwierdza orzecznictwo Sądu Najwyższego, które wyklucza możliwość stosowania przy kontroli zgodności z prawem uchwał KRS m.in. art. 398⁹ k.p.c., który dotyczy przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 2002 r., III KRS 1/02), czego konsekwencją jest niestosowanie w takich sprawach także art. 398⁴ § 2 k.p.c. Ostatni z powołanych przepisów prowadzi do wniosku, że odwołanie nie musi zawierać wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienia. Powinno z kolei

spełniać pozostałe wymagania z art. 398⁴ § 1 k.p.c., tj. zawierać: oznaczenie uchwały KRS wraz ze wskazaniem, czy jest ona zaskarżona w całości, czy w części, przytoczenie podstaw odwoławczych i ich uzasadnienie, wnioski o uchylenie uchwały z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia.

Uwzględniając powyższe uwagi, należy wskazać, że w odwołaniach, które wnieśli: M. B. (I NO 106/20), R. M. (I NO 110/20) i A. G. (I NO 115/20) kandydaci sformułowali wnioski o przyjęcie odwołań do rozpoznania. Jak wynika z powyższych uwag, w sprawach odwołań od uchwał KRS, nie stosuje się instytucji przedsądu, a w konsekwencji nie zachodzi potrzeba formułowania wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienia. Samo wniesienie odwołania uruchamia bowiem procedurę odwoławczą.

III.4. Sąd Najwyższy, dokonując kontroli formalnej odwołania, czuwa m.in. nad terminowością ich wniesienia, a w konsekwencji odrzuca odwołanie wniesione z uchybieniem terminu. Dla oznaczenia terminu do wniesienia odwołania istotny jest art. 32 ust. 1a u.KRS, który przewiduje, że pisma i inne dokumenty w rozpatrywanych przez Radę sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego, a także uchwały KRS podjęte w tych sprawach, doręcza się kandydatom za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. Doręczenie uznaje się za skuteczne z chwilą zalogowania się kandydata do systemu teleinformatycznego lub po upływie 14 dni od dnia umieszczenia pisma w systemie teleinformatycznym.

W rozpoznawanej sprawie KRS wносиła o odrzucenie odwołań w sprawach I NO 113/20, I NO 114/20 i I NO 118/20 z uwagi na niedochowanie ustawowego terminu do jego wniesienia. Na wstępie należy podkreślić, że – na co powoływała się KRS w odpowiedziach na ww. odwołania – zaskarżona uchwała została zamieszczona w systemie teleinformatycznym (o którym mowa w art. 57 § 2 i 3 p.u.s.p.) 30 grudnia 2019 r. Tym samym, 31 grudnia 2019 r. rozpoczął bieg 14-dniowy termin (o którym mowa w art. 57ad § 2 p.u.s.p.). Uznanie skutecznego doręczenia powinno być zatem przyjęte w stosunku do wszystkich niezalogowanych uczestników konkursu na 14 stycznia 2020 r., gdyż ostatnim

dniem, kiedy kandydat mógł zalogować się do systemu teleinformatycznego ze skutkiem doręczenia był 13 stycznia 2020 r.

Rada w odpowiedzi na odwołanie M. K. (I NO 113/20) wskazała, że kandydatka wniosła odwołanie 11 stycznia 2020 r. (data stempla pocztowego). Przed tą datą skarżąca nie zalogowała się do systemu teleinformatycznego. Z racji tego, że uchwała została uznana za skutecznie doręczoną M. K. 14 stycznia 2020 r., odwołanie złożone 11 stycznia 2020 r. zostało złożone przed rozpoczęciem biegu terminu, o którym mowa w art. 44 ust. 2 u.KRS, a zatem – w ocenie KRS – przedwcześnie i tym samym jest niedopuszczalne w rozumieniu art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c. Rada wnosila również o odrzucenie odwołania A. M. (I NO 114/20) oraz P. G. (I NO 118/20) z uwagi na niedochowanie przez nich ustawowego terminu do jego wniesienia. W przypadku odwołania A. M. (I NO 114/20), w odpowiedzi na odwołanie KRS wskazała, że wnioskodawca odwołał się 10 stycznia 2020 r., a do tego czasu nie zalogował się do systemu teleinformatycznego, odwołanie jest zatem przedwcześnie i jako takie niedopuszczalne. Jednak w toku postępowania przed Sądem Najwyższym, Rada w piśmie z 5 października 2020 r. wskazała, że uczestnik odebrał skutecznie uchwałę 2 stycznia 2020 r. Wobec tego, kwestia przedterminowego wniesienia odwołania stała się bezprzedmiotowa. W odpowiedzi na odwołanie P. G. (I NO 118/20) KRS również wskazała, że wnioskodawca odwołał się osobiście 10 stycznia 2020 r., a do tego czasu nie zalogował się do systemu teleinformatycznego, odwołanie jest zatem przedwcześnie i jako takie niedopuszczalne. W piśmie z 23 czerwca 2020 r., stanowiącym replikę P. G. na odpowiedź KRS na odwołanie, podniesiono, że kandydat ten 30 grudnia 2019 r. zalogował się do systemu teleinformatycznego i w tym dniu zapoznał się z treścią zaskarżonej uchwały – co oznacza, że zachowany został ustawowy dwutygodniowy termin do wniesienia odwołania. Wobec powyższego P. G. wnioskował „o oddalenie wniosku o odrzucenie odwołania”. W toku postępowania przed Sądem Najwyższym, Rada w piśmie z 5 października 2020 r. przyznała, że P. G. odebrał skutecznie uchwałę 30 grudnia 2020 r., zatem i w tym przypadku kwestia przedterminowego wniesienia odwołania stała się bezprzedmiotowa.

Powyższe oznacza, że problem niedopuszczalności przedterminowo złożonego odwołania dotyczy jedynie odwołania M. K. (I NO 113/20). W ocenie Sądu Najwyższego, wniesienie odwołania przed upływem terminu wskazanego w art. 44 ust. 2 u.KRS, tj. przed doręczeniem uczestnikowi postępowania uchwały wraz z uzasadnieniem, nie skutkuje odrzuceniem odwołania. Sąd Najwyższy jak dotąd nie wypowiedział się na temat dopuszczalności wniesienia odwołania od uchwały KRS przed rozpoczęciem biegu terminu zaskarżenia, tj. przed doręczeniem tej uchwały z uzasadnieniem. Przepis art. 398⁶ § 2 k.p.c., który zdaniem KRS stosuje się odpowiednio do niniejszego postępowania, nie przewiduje wprost możliwości odrzucenia skargi kasacyjnej z powodu wniesienia przed rozpoczęciem biegu terminu. Przepis ten m.in. stanowi, że sąd II instancji odrzuca skargę kasacyjną, która została wniesiona po upływie terminu. Orzeczenia przytoczone w odpowiedziach KRS na jego poparcie stanowią mniejszościową linię orzeczniczą, zgodnie z którą wniesienie skargi kasacyjnej przed rozpoczęciem biegu terminu stanowi „inną przyczynę niedopuszczalności” w rozumieniu art. 398⁶ § 2 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 stycznia 2016 r., II CSK 431/15; i 14 marca 2017 r., II CZ 164/16). Pogląd ten jest jednak źródłem kontrowersji. W orzecznictwie prezentowane jest również stanowisko przeciwne, wedle którego wniesienie środka zaskarżenia przed początkiem biegu terminu do jego zaskarżenia jest dopuszczalne, o ile skarżone orzeczenie już w tym czasie było wydane (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego z: 23 sierpnia 1934 r., C I 1071/34; 31 maja 1935 r., C I 2958/34; uchwały Sądu Najwyższego z: 5 maja 1988 r., III CZP 29/88; 2 grudnia 2003 r., III CZP 90/03; postanowienia Sądu Najwyższego z: 3 października 2007 r., IV CZ 60/07; 7 grudnia 2011 r., II CSK 500/10; 28 października 2011 r., I CZ 103/11; wyroki Sądu Najwyższego z: 15 lutego 2017 r., II CSK 246/16; 13 grudnia 2017 r., III PK 5/17). W orzecznictwie tym akcentuje się, że termin na wniesienie środka zaskarżenia w procesie cywilnym jest termin *ad quem*, po którego upływie strona traci prawo do wniesienia środka zaskarżenia. Przepisy te nie ograniczają natomiast strony w taki sposób, aby po wydaniu i ogłoszeniu orzeczenia, a przed rozpoczęciem biegu terminu do jego zaskarżenia, strona nie mogła wnieść środka zaskarżenia. Punkt ciężkości ujemnych skutków uchybienia terminom procesowym, także terminom do wniesienia środków odwoławczych,

spoczywa na końcowym, a nie początkowym momencie terminu. Przepisy nie łączą ujemnych skutków z wyprzedzeniem początkowego momentu terminu (dokonaniem czynności zanim termin rozpoczął swój bieg). Za dopuszczalnością odwołania pomimo wniesienia go przed terminem przemawia również wykładnia prokonstytucyjna, uwzględniająca prawo do merytorycznego rozpoznania sprawy dotyczącej konstytucyjnego prawa dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach (art. 45 w zw. z art. 60 Konstytucji). Niezależnie od tego należy zauważyć, że nawet uznanie dopuszczalności odrzucenia skargi kasacyjnej z powodu wniesienia jej przed terminem co, jak zostało wspomniane, jest zagadnieniem spornym, nie przesądza samo w sobie o dopuszczalności analogicznego odrzucenia odwołania od uchwały KRS z tego samego powodu. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej należy bowiem stosować do odwołań od uchwał KRS odpowiednio, a zatem z uwzględnieniem specyfiki tego postępowania.

Cechą postępowania kasacyjnego jest formalizm, mający na celu dokonanie selekcji skarg kasacyjnych, co z kolei ma ograniczyć do minimum uchylanie prawomocnych orzeczeń sądowych. Stabilność prawomocnych orzeczeń jest bowiem wartością konstytucyjną, a Sąd Najwyższy nie jest sądem III instancji. Zwracają na to uwagę składy orzekające Sądu Najwyższego opowiadające się za możliwością odrzucania przedwczesnych skarg kasacyjnych (cyt. powyżej postanowienie Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2016 r., II CSK 431/15). Tymczasem postępowanie w sprawie kontroli uchwał KRS jest inne. Po pierwsze, jego przedmiotem nie są prawomocne orzeczenia sądowe, ale uchwały KRS, które są nieprawomocne do momentu rozpatrzenia odwołania przez Sąd Najwyższy. Odwołanie do Sądu Najwyższego jest pierwszą i jedyną okazją, w której uchwała KRS może zostać poddana kontroli sądowej – w przeciwieństwie do skargi kasacyjnej, którą składa się już po dwukrotnym merytorycznym rozpoznaniu sprawy przez sądy w dwóch instancjach. Po drugie, postępowanie w sprawie kontroli uchwał KRS nie ma tak sformalizowanego charakteru jak postępowanie kasacyjne, na co wskazuje m.in. to, że dla uzyskania uzasadnienia uchwały KRS nie jest konieczne złożenie wniosku przez uczestnika postępowania, gdyż Rada sporządza uzasadnienie z urzędu; nie ma przymusu adwokacko-radcowskiego; nie obowiązuje

wymóg wskazania i uzasadnienia przesłanek przyjęcia odwołania do rozpoznania (takich jak istotne zagadnienie prawne czy rozbieżność w orzecznictwie); nie obowiązuje wymóg precyzowania, czy naruszenie prawa przez uchwałę miało postać błędnej wykładni czy niewłaściwego zastosowania przepisu. Jeżeli zatem formalizm postępowania kasacyjnego jest głównym argumentem na rzecz odrzucania skarg wniesionych przed terminem, to argumentacja ta nie może mieć zastosowania w postępowaniu o zdecydowanie mniej sformalizowanym charakterze, którego przedmiotem jest nieprawomocna uchwała KRS. Powyższe implikuje wniosek, że stanowisko KRS co do niedopuszczalności wniesienia odwołania przed upływem terminu z art. 44 ust. 2 u.KRS na podstawie art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie. Tym samym, mimo że M. K. wniosła odwołanie od uchwały przed upływem ustawowego terminu przewidzianego w art. 44 ust. 2 u.KRS, okoliczność ta nie skutkuje odrzuceniem odwołania jako niedopuszczalnego. Niezależnie od powyższego, w zakresie odwołania M. K. zachodziła inna, aniżeli wskazana przez KRS, podstawa do odrzucenia jej odwołania.

III.5. Jak Sąd Najwyższy wyżej wskazał, odpowiednie stosowanie, na podstawie odesłania z art. 44 ust. 3 u.KRS, przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej do kontroli zgodności z prawem uchwał KRS, obejmuje m.in. art. 398⁴ § 1 k.p.c. Z tego wynika, że odwołanie powinno spełniać wskazane w tym ostatnim przepisie wymagania, tj. zawierać: oznaczenie uchwały Rady wraz ze wskazaniem, czy jest ona zaskarżona w całości czy w części, przytoczenie podstaw odwoławczych i ich uzasadnienie, wniosek o uchylenie uchwały z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia. Do wymogów formalnych odwołania należy zatem (poprzez odesłanie z art. 44 ust. 3 u.KRS) m.in. określenie zakresu zaskarżenia, tj. wskazanie, czy skarżący zaskarża uchwałę w całości czy w części (art. 398⁴ § 1 pkt 1 *in fine* k.p.c.). Na gruncie skargi kasacyjnej w tej kwestii wskazuje się, że określenie zakresu zaskarżenia powinno być precyzyjne i nie może budzić wątpliwości, ponieważ wyznacza ono granice zaskarżenia i wraz z podstawami skargi kasacyjnej, kształtuje zakres rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Niepowołanie w skardze kasacyjnej zakresu

zaskarżenia, określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. jako elementu konstrukcyjnego skargi, oznacza istnienie braku niewymagającego przeprowadzenia postępowania naprawczego (por. *a contrario* art. 398⁶ § 1 k.p.c.). Nieoznaczenie w skardze kasacyjnej zakresu zaskarżenia wyroku stanowi wystarczającą okoliczność uzasadniającą odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. (zob. A. Góra-Błaszczkowska, *komentarz do art. 398⁴ k.p.c.[w.]* A. Góra-Błaszczkowska (red.), *T. I A, Komentarz. Art. 1-424*¹², Legalis/2020 i powołane tam: postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2017 r., II PZ 7/17; 24 czerwca 2014 r., II CSK 770/13; 22 marca 2017 r., III SZ 1/17). M. K. nie dopełniła wskazanego wymogu odwołania, tj. nie określiła zakresu zaskarżenia uchwały, podnosząc jedynie, że w oparciu o art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS składa odwołanie od uchwały nr (...)/2019. Zauważyć należy, że nawet treść uzasadnienia odwołania złożonego przez M. K. nie daje podstawy do ustalenia zakresu zaskarżenia. Niezależnie od powyższego, trzeba też wskazać, że skarżąca sformułowała niedopuszczalny częściowo wniosek końcowy, tj. „o zmianę uchwały KRS poprzez przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie SSR M. K. do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., w ramach wolnych stanowisk ogłoszonych w (...), względnie o uchylenie uchwały KRS w części dotyczącej opiniowania kandydatury SSR M. K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”. Wobec nieusuwalnego braku odwołanie M. K. należało odrzucić na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 *in fine* k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS.

Nieusuwalne braki formalne odwołania dotyczyły również środków zaskarżenia wniesionych przez: A. K. (I NO 105/20), R. M. (I NO 110/20) oraz P. G. (I NO 118/20).

A. K. zaskarżyła uchwałę w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o jej powołanie do pełnienia urzędu. Wniosła natomiast o uchylenie uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS. Skarżąca nie sprecyzowała należycie wniosku końcowego, albowiem z treści odwołania nie można wywieść, czy wnosi ona o uchylenie uchwały w całości, czy tylko w części dotyczącej jej kandydatury, a w konsekwencji, czy przekazanie do

ponownego rozpoznania KRS ma dotyczyć całości, czy tylko części sprawy. R. M. zaskarżył uchwałę odnośnie do pkt 2., w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu i wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały oraz o przyjęcie odwołania do rozpoznania. Uczestnik nie sprecyzował wobec tego prawidłowo wniosku końcowego odwołania, gdyż nie wskazał, czy uchylenie, o które wnosi, ma dotyczyć całości, czy jedynie części rozstrzygnięcia KRS. Ponadto, nie zawarł wniosku o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS, czy to w całości, czy choćby w części. P. G. zaskarżył uchwałę odnośnie do pkt 1. oraz 2., wnosząc o jej uchylenie „w zaskarżonej części w odniesieniu do skarżącego P. G.” i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS. Skarżący nie dochował zatem wymogów konstrukcyjnych odwołania, gdyż wskazany przez niego zakres zaskarżenia (*de facto* uchwała nr (...)/2019 w całości) nie odpowiada zakresowi wniosku końcowego.

Sąd Najwyższy ponownie podkreśla, że na skarżącym spoczywa powinność prawidłowego skonstruowania środka zaskarżenia, w tym w zakresie wniosku końcowego, na co wprost wskazuje art. 398⁴ § 1 pkt 3 *in fine* k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS. Nienależyte sformułowanego wniosku końcowego odwołania, w tym wniosku końcowego nieodpowiadającego zakresowi zaskarżenia wskazanego w odwołaniu, stanowi okoliczność uzasadniająca odrzucenie odwołania na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 3 *in fine* k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS. Wobec tego, odwołania wniesione przez wyżej wymienione osoby podlegały odrzuceniu, o czym Sąd Najwyższy orzekł w pkt IX wyroku.

III.6. Ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych przewiduje w art. 57 § 1, że każdy, kto spełnia warunki do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego, o którym mowa w art. 55 § 2 p.u.s.p., może zgłosić swoją kandydaturę na jedno stanowisko sędziowskie. Zgłaszający swoją kandydaturę wypełnia w systemie teleinformatycznym kartę zgłoszenia i dołącza do karty zgłoszenia prawem wymagane informacje i zaświadczenia. Zgłaszający urodzony przed 1 sierpnia 1972 r. składa dodatkowo w postaci papierowej oświadczenie (oświadczenie lustracyjne), o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów

bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (t.j. Dz. U. 2020, poz. 2141; dalej: u.u.i.d.) albo informację, o której mowa w art. 7 ust. 3a u.u.i.d. (informacja o uprzednim złożeniu oświadczenia lustracyjnego). W przypadku braków formalnych zgłoszenia powinna zostać uruchomiona procedura zmierzająca do ich uzupełnienia, opisana w art. 57ac p.u.s.p. Z powołanych przepisów wynika zatem, że w przypadku osób zgłaszających kandydaturę na stanowisko sędziowskie urodzonych przed 1 sierpnia 1972 r. niezbędnym dokumentem (w formie papierowej) załączanym do karty zgłoszenia jest oświadczenie lustracyjne albo informacja o uprzednim złożeniu takiego oświadczenia. W przypadku, gdy zgłoszenie nie zawiera oświadczenia lustracyjnego albo informacji o uprzednim złożeniu oświadczenia lustracyjnego, obowiązkiem prezesa właściwego sądu, któremu zgłoszono kandydaturę, jest wezwanie kandydata do jego uzupełnienia, a w przypadku nieuzupełnienia braków w terminie, zawiadomienie zgłaszającego o pozostawieniu zgłoszenia bez rozpatrzenia. Podkreślić trzeba, że procedurę uzupełniającą ewentualne braki formalne dokumentów przewiduje też art. 30 ust. 1 u.KRS. W sprawach indywidualnych, w razie stwierdzenia braku dokumentów uniemożliwiającego rozpatrzenie sprawy, Przewodniczący KRS zarządza jego uzupełnienie w wyznaczonym terminie, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Zespół także dysponuje instrumentami mającymi na celu uzupełnienie ewentualnych braków w postępowaniu w sprawie indywidualnej. Stosownie do § 19 ust. 2 Regulaminu KRS (Uchwała nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, M.P. 2019, poz. 192, dalej: Regulamin KRS), Zespół ocenia w pierwszej kolejności, czy materiały sprawy są wystarczające do zajęcia stanowiska i – w razie stwierdzenia braków – przedstawia sprawę Przewodniczącemu KRS celem zarządzenia ich uzupełnienia, określając zakres tego uzupełnienia.

Powyższe uwagi mają znaczenie w niniejszej sprawie ze względu na to, że Sąd Najwyższy w oparciu o przekazane mu wraz z odwołaniami akta postępowania konkursowego ustalił, że w przypadku niektórych kandydatów rekomendowanych przez KRS w zaskarżonej uchwale wymaganych przez art. 57 § 7 p.u.s.p. oświadczeń lustracyjnych ani informacji o uprzednim ich złożeniu do zgłoszeń nie

załączyli: M. M., A. O., W. Ś., natomiast w aktach W. I. osobowych sędziego znajduje się jedynie kserokopia informacji o złożeniu oświadczenia lustracyjnego (k. 141 B akt osobowych sędziego), a w przypadku A. S. jedynie notatka urzędowa nieopatrzona datą o złożeniu oświadczenia lustracyjnego (k. 90 akt osobowych sędziego) oraz kserokopia informacji o złożeniu oświadczenia lustracyjnego (k. 91 akt osobowych sędziego). Tymczasem w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały (s. 22 pkt III.1) KRS stwierdziła, że wszyscy kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 63 p.u.s.p.

Biorąc pod uwagę powyższe, nie sposób nie dostrzec rozbieżności między treścią uzasadnienia uchwały w zakresie oceny przez Radę przedstawionych dokumentów a wymogami stawianymi przez art. 57 § 7 p.u.s.p. Nie ulega wątpliwości, że wskazane kandydatki nie wykazały dochowania warunków formalnych z art. 57 § 7 p.u.s.p., a z przedstawionych dokumentów wynika, że ani prezes sądu, ani Przewodniczący KRS, ani Rada, czy choćby pośrednio Zespół, pomimo posiadanych w tym zakresie uprawnień, nie podjęli niezbędnych czynności mających na celu uzupełnienie przez te kandydatki wskazanych braków. Podobnie należało ocenić braki w przypadku oświadczeń lustracyjnych (informacji o ich uprzednim złożeniu) odnośnie do W. I. oraz A. S.. W tych przypadkach również nie sposób uznać, aby kandydatki wraz ze zgłoszeniem złożyły na piśmie informację o tym, że uprzednio złożyły oświadczenia lustracyjne. Wobec powyższego, bez wątpienia braki formalne zgłoszeń zachodzą w przypadku kandydatek: M. M., A. O., W. Ś., W. I. oraz A. S.. Ponieważ jednak żaden ze skarżących, w tym w szczególności tych, którzy kwestionowali pkt 1 uchwały, nie podnosił takich zarzutów, Sąd Najwyższy jest związany granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a tym samym nie jest uprawniony do kontroli uchwały Rady w sposób wykraczający poza granice wyznaczone we wniesionych odwołaniach.

III.7. Przechodząc do kolejnej kwestii formalnej, pismem z 10 czerwca 2020 r. KRS przekazała do Sądu Najwyższego odpisy uchwał: nr 205/2020 z 30 stycznia 2020 r. o umorzeniu postępowania w sprawie ze zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie M. R.; nr 902/2019 z 15 października 2019 r. o umorzeniu postępowania w sprawie ze zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie G. G.

oraz nr 1055/2019 z 10 grudnia 2019 r. o umorzeniu postępowania w sprawie ze zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie M. W.. Wskazane uchwały wydane zostały przez Radę na podstawie art. 41 u.KRS. W uzasadnieniu uchwał wskazano, że do KRS wpłynęły oświadczenia kandydatów o cofnięciu zgłoszeń. Rada umorzyła postępowania wszczęte takimi zgłoszeniami, albowiem – jak wskazano w treści uzasadnień – na skutek cofnięcia zgłoszeń stały się one niedopuszczalne. W uzasadnieniach ww. uchwał Rada wskazała, że 26 stycznia 2020 r. do KRS wpłynęło oświadczenie M. R. o cofnięciu zgłoszenia, 10 października 2019 r. – oświadczenie G. G. o cofnięciu zgłoszenia, zaś 27 listopada 2019 r. – oświadczenie M. W. o cofnięciu zgłoszenia. Następnie pismem z 24 listopada 2020 r. Rada nadesłała do Sądu Najwyższego odpis uchwały nr 883/2020 z 18 listopada 2020 r. o umorzeniu postępowania w sprawie ze zgłoszenia M. D. na wolne stanowisko sędziowskie, wobec wpłynięcia 18 listopada 2020 r. do KRS oświadczenia kandydata o cofnięciu zgłoszenia, co w ocenie Rady skutkowało niedopuszczalnością postępowania. Należy zauważyć, że wszystkie wskazane uchwały KRS zostały oparte na oświadczeniach uczestników złożonych już po podjęciu zaskarżonej uchwały nr (...)/2019.

Zgodnie z treścią art. 57 § 1a p.u.s.p., zgłoszenie tej samej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym czy wojewódzkim sądzie administracyjnym przez osobę, która zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie powszechnym powoduje zakończenie postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w sądzie powszechnym. Jak jednak wynika z treści przesłanych Sądowi Najwyższemu uchwał, taka sytuacja nie miała miejsca, a jedyną przyczyną ich wydania było cofnięcie zgłoszenia przez kandydatów, co zdaniem KRS uzasadniało umorzenie postępowania na podstawie art. 41 u.KRS, jako niedopuszczalnego. Z uwagi na zaskarżenie odwołań przez niektórych uczestników postępowania w całości odnośnie do pkt 1., uchwała nie uprawomocniła się w zakresie pkt. 1. Powyższe nie oznacza jednak, że postępowanie w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na sześćdziesiąt jeden spośród sześćdziesięciu siedmiu stanowisk sędziowskiego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. nadal toczy się przed KRS.

Wydając zaskarżoną uchwałę 1 października 2019 r. Rada rozstrzygnęła merytorycznie o sytuacji prawnej kandydatów. Tym samym zakończony został etap postępowania prowadzonego przez Radę, a otwarty został etap postępowania odwoławczego przed Sądem Najwyższym. Powyższe oznacza, że KRS nie mogła umorzyć postępowania (także w części), albowiem postępowanie to zostało już na tym etapie zakończone. Instytucja umorzenia ze swej istoty dotyczyć może bowiem jedynie postępowań w toku, dopóki sprawa toczy się w danym organie. Uwagi te poczynione zostały jedynie na marginesie, albowiem przedmiotem niniejszego postępowania jest wyłącznie rozpoznanie odwołań od uchwały nr (...)/2019, co wyklucza kontrolę legalności uchwał nr 205/2020, nr 902/2019, nr 1055/2019 oraz nr 883/2020.

Także Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do zmiany kontrolowanej uchwały na podstawie okoliczności, które wystąpiły już po jej wydaniu. Po pierwsze, jak już wskazano wyżej, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Oznacza to, że Sąd Najwyższy jest w tym przypadku związany granicami zaskarżenia oraz granicami podstaw (zarzutów), sformułowanymi w odwołaniu (odwołaniach). Tymczasem w żadnym z odwołań okoliczność cofnięcia zgłoszeń nie została podniesiona (i podniesiona nie mogła zostać, skoro cofnięcia niektórych zgłoszeń zostały dokonane już po złożeniu odwołań), jak również nie stanowi ona (zarówno z przyczyn merytorycznych, jak i przede wszystkim temporalnych) przyczyny nieważności. Po drugie, skoro zadaniem Sądu Najwyższego jest badanie (we wskazanych granicach) zgodności z prawem zaskarżonej uchwały, to zgodnie z zasadą aktualności – można to uczynić jedynie w odniesieniu do stanu prawnego i faktycznego na dzień podejmowania uchwały przez KRS.

Zasadę aktualności postępowania pośrednio potwierdza art. 45c u.KRS, zgodnie z którym, wznowienie postępowania przed KRS w stosunku do uchwały zawierającej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu sędziego nie jest dopuszczalne, jeżeli osoba przedstawiona Prezydentowi RP spełniała w dniu podjęcia uchwały przez KRS warunki formalne wymagane do pełnienia urzędu, określone w Konstytucji. Tą normę, stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 20

grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2020, poz. 190) stosuje się także do postępowań oraz do uchwał podjętych przez KRS przed 14 lutego 2020 r. (wejście w życie ustawy zmieniającej). Skoro zatem, jak stwierdziła Rada w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, M. R., G. G., M. W. oraz M. D. spełniali warunki formalne do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego, niedopuszczalne jest wznowienie postępowania w tym zakresie. Powyższe nie oznacza, że okoliczność cofnięcia zgłoszeń już po wydaniu uchwały pozostaje obojętna dla procesu powołania do pełnienia urzędu sędziego. Po pierwsze, może dojść do sytuacji, w której w wyniku rozpoznania odwołania (odwołań) uchwała w części dotyczącej wskazanego kandydata, który następnie cofnął zgłoszenie, zostanie uchylona. Wówczas sprawa wróci ponownie do rozpoznania przez Radę i okoliczność ta powinna zostać uwzględniona. Po drugie, jeżeli uchwała w części obejmującej wskazanego kandydata, który następnie cofnął zgłoszenie, uprawomocni się, kolejnym etapem jest przesłanie uchwały KRS Prezydentowi RP, który powinien okoliczność cofnięcia zgody uwzględnić przy wykonywaniu swojej prerogatywy w postaci powołania do pełnienia urzędu sędziego. Dodać również należy, że jeden z uczestników, którzy cofnęli swoje zgłoszenia po wydaniu zaskarżonej uchwały - M. D. – wniósł odwołanie do Sądu Najwyższego (I NO 103/20). Cofnięcie zgłoszenia nie jest równoznaczne z cofnięciem odwołania, dlatego Sąd Najwyższy był zobowiązany odwołanie to rozpoznać.

III.8. Przechodząc do merytorycznego rozpoznania wniesionych odwołań, należy na wstępie wskazać, że w postępowaniach objętych niniejszym postępowaniem skarżący podnieśli zarzuty o różnym charakterze. Zasadniczo można podzielić je na zarzuty dotyczące:

1) KRS, w tym niewłaściwego jej składu oraz braku niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej (w sprawie I NO 7/20);

2) naruszenia przepisów postępowania (w niektórych odwołaniach z doprecyzowaniem, że mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy) popełnionego w toku prowadzonego postępowania konkursowego poprzedzającego wydanie uchwały, w tym dotyczącego:

a) podjęcia uchwały bez uzyskania opinii Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) (z powołaniem jako podstawy art. 58 p.u.s.p. oraz ewentualnie art. 35 ust. 3 i art. 33 ust. 1 u.KRS; w sprawach: I NO 7/20, I NO 102/20, I NO 107/20, I NO 114/20, I NO 116/20, I NO 117/20);

b) mniejszej liczby osób rekomendowanych przez Radę w stosunku do liczby stanowisk ogłoszonych (w tym przypadku zarzuty stawiane były przez skarżących pośrednio jako wynik innych naruszeń – głównie dotyczących braków uzasadnienia – w sprawach I NO 107/20, I NO 117/20, I NO 119/20);

3) naruszenia przepisów Konstytucji; art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji (ewentualnie z przytoczeniem w podstawie zarzutu również przepisów ustawy o KRS, Regulaminu KRS, art. 45 ust. 1 lub art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji, art. 63 § 1 p.u.s.p.; w sprawach: I NO 7/20, I NO 102/20, I NO 104/20, I NO 107/20, I NO 108/20, I NO 111/20, I NO 112/20, I NO 115/20, I NO 116/20, I NO 117/20, I NO 119/20, I NO 120/20, I NO 121/20).

4) naruszenia przepisów postępowania (w niektórych odwołaniach z doprecyzowaniem, że mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy) w toku prowadzonego postępowania konkursowego związanego z wydaniem uchwały, w tym dotyczącego:

a) sposobu procedowania KRS nad uchwałą, tj. wyboru kryteriów oceny kandydatów przez Radę, sposobu zastosowania przyjętych kryteriów (praktycznie we wszystkich odwołaniach);

b) treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały – w tym przypadku kwestionowanej zazwyczaj poprzez powołanie się na art. 42 ust. 1 u.KRS (również praktycznie we wszystkich odwołaniach).

Powyższe świadczy o tym, że charakter stawianych zarzutów był w wielu przypadkach zbliżony w kilku albo większości odwołań, dlatego Sąd Najwyższy odniesie się do nich łącznie.

III.9. Skarżący kwestionowali umocowanie KRS – wobec nienależytej ich zdaniem – obsady części członków tego organu. Zarzut taki podniosła A. J.. W odwołaniu tym postawione zostały zarzuty, sformułowane w formie pytań, czy KRS była należycie obsadzona wobec powołania części sędziowskiej Rady w sposób

określony przepisami ustawy o KRS po nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), naruszającej konstytucyjną zasadę podziału i równowagi władz (art. 10 Konstytucji) oraz niezależności sądownictwa (art. 173 Konstytucji), a w konsekwencji, czy tak powołana Rada była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie (opiniowania, rekomendowania kandydatów, głosowania i w efekcie podejmowania uchwały). W odpowiedzi na odwołanie w powyższym zakresie KRS wskazała, że kwestia zgodności z Konstytucją art. 9a u.KRS, a więc sposobu obsady sędziowskiej części składu KRS, została rozstrzygnięta 25 marca 2019 r. przez Trybunał Konstytucyjny (dalej: TK) w sprawie K 12/18. Trybunał orzekł, że art. 9a u.KRS jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w zw. z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji. Ponadto, przywołano też uchwały Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2019 r., II DSI 54/18 oraz z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, które w ocenie KRS także przemawiają za bezzasadnością formułowanego zarzutu.

Należy zaznaczyć, że tego rodzaju zarzuty były już wielokrotnie przedmiotem oceny Sądu Najwyższego i konsekwentnie uznawano je za bezzasadne (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 3/19; 29 lipca 2019 r., I NO 89/19; 30 lipca 2019 r., I NO 20/19; 30 lipca 2019 r., I NO 31/19; 27 maja 2020 r., I NO 176/19; 2 czerwca 2020 r., I NO 192/19). Wystarczy w tym miejscu stwierdzić, że kwestia zgodności z Konstytucją regulacji ustawowych, na podstawie których ukształtowano skład KRS, była przedmiotem rozważań TK w przywołanym wyżej wyroku z 25 marca 2019 r. w sprawie K 12/18. Zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji, orzeczenia TK mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Oznacza to, że wiążą wszystkie podmioty występujące w obrocie prawnym, a więc zarówno strony i uczestników postępowania, jak również organy stosujące prawo. Nie ma zatem podstaw prawnych do kwestionowania ustawowo określonego sposobu powołania członków KRS będących sędziami. Rozstrzygnięcie dokonane w tym wyroku TK wyklucza dopuszczalność badania tego, czy KRS jest ukształtowana zgodnie z Konstytucją. Tym samym, zarzuty odnoszące się do sposobu obsadzenia sędziowskiej części Rady, kwestionujące w konsekwencji zarówno ważność

stanowiska zajętego przez Zespół, jak i ważność uchwały podjętej przez samą KRS, są bezzasadne.

III.10. Odnosząc się do podnoszonego w odwołaniu A. J. zarzutu podjęcia uchwały przez KRS, która – z uwagi na sposób powołania jej członków – nie jest organem niezależnym od władzy ustawodawczej i wykonawczej, należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy w pkt 1. uchwały siedmiu sędziów z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, której nadana została moc zasady prawnej, wskazał, że „Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie od uchwały KRS w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego bada – w granicach podstaw odwołania – czy Krajowa Rada Sądownictwa jest organem niezależnym w świetle kryteriów określonych w wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C 585/18, C 624/18 i C 325/18, A.K. i in. przeciwko Sąd Najwyższy (...), pkt 139-144”. Oznacza to, że przy rozpoznawaniu odwołania od uchwał KRS obejmujących zarzut braku niezależności KRS, Sąd Najwyższy ma obowiązek stosować wykładnię prawa Unii Europejskiej przyjętą w przywołanym wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE). Kontrola niezależności KRS, realizowana przez Sąd Najwyższy zawsze w granicach podstaw odwołania, uwzględniać ma – zgodnie z pkt 1. uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19 – kryteria określone w pkt 139-144 uzasadnienia wyroku TSUE. Szczegółowe nawiązanie do ustaleń poczynionych w tym zakresie przez TSUE pozwala uznać, że tak rozumiana kontrola powinna przebiegać zgodnie z trzema podstawowymi założeniami. Po pierwsze, powinna uwzględniać sumę wszystkich okoliczności (faktycznych i prawnych) dotyczących zarówno samego instytucjonalnego modelu powoływania KRS, jak i konkretnych okoliczności, w jakich ukształtowano skład tego organu. Po drugie, powinna odnosić się do konkretnego przypadku realizowania przez KRS jej konstytucyjnych zadań. Po trzecie, musi wynikać z oceny dokonywanej samodzielnie i w sposób niezawisły przez sąd badający konkretną sprawę zainicjowaną odwołaniem od uchwały KRS. To do sądu bowiem należy ustalenie, czy w danej sytuacji, w związku z konkretnym przypadkiem stosowania prawa, działania KRS mogą w jakikolwiek sposób podważać niezawisłość i bezstronność

sędziów wyłanianych w procedurze toczącej się przed tym organem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2020 r., I NO 37/20).

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że zastosowanie kryteriów określonych zarówno w pkt 139-144, jak i w innych częściach uzasadnienia wyroku TSUE nie daje podstaw do przyjęcia, jakoby o braku niezawisłości sędziów, a więc o naruszeniu gwarancji wynikających m.in. z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE C 2010 Nr 83, s. 389) mógł przesądzać sam fakt ich powoływania przez Prezydenta RP z udziałem KRS wyłanianej, jak obecnie, w przeważającej większości przez Sejm. Jak bowiem zaznaczył TSUE, do sądu odsyłającego należy ustalenie – na podstawie wszystkich okoliczności, zarówno faktycznych, jak i prawnych (dotyczących zarazem okoliczności, w jakich członkowie KRS zostali wybrani, oraz sposobu, w jaki organ ten konkretnie wypełnia wyznaczoną mu rolę) – czy KRS daje wystarczające gwarancje niezależności od organów władzy ustawodawczej i wykonawczej (pkt 140. uzasadnienia ww. wyroku TSUE). Nawiązując do ustaleń TSUE nie można również przyjąć, aby o naruszeniu wspomnianych gwarancji mogły świadczyć same zastrzeżenia dotyczące sposobu ukształtowania składu KRS. Wątpliwości te mogą być brane pod uwagę w ramach całościowej oceny KRS, uwzględniającej zarówno wyroki TK odnoszące się do konstytucyjności przepisów określających sposób powoływania KRS, jak i każdorazowo praktykę działania tego organu w danej sytuacji. Dopiero po przeprowadzeniu oceny uwzględniającej te okoliczności sąd może – ale, biorąc pod uwagę stopień ewentualnie stwierdzonych nieprawidłowości, wcale nie musi – stwierdzić brak niezależności KRS w ramach realizowania funkcji tego organu. Na tej podstawie sąd może następnie dojść do przekonania, że okoliczność ta może mieć znaczenie przy stwierdzaniu tego, czy sędzia wyłoniony w postępowaniu prowadzonym przez tak ocenioną KRS, spełnia wymóg niezawisłości i bezstronności. Podobnie jednak, jak nieuprawnione byłoby wywodzenie zależności sędziów od Prezydenta RP wyłącznie z faktu ich powoływania przez głowę państwa, tak też nie można stwierdzać braku niezawisłości każdego sędziego powołanego na wniosek KRS ukształtowanej zgodnie z obowiązującymi zasadami ustawowymi. Podstaw do takiego rozumowania nie daje wyrok TSUE, a rozstrzygnięcie to – jak podkreślono

wcześniej – ustala wykładnię prawa Unii Europejskiej, jaką Sąd Najwyższy ma obowiązek stosować w niniejszej sprawie. W świetle wyroku TSUE oraz uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, ewentualne wątpliwości w tej mierze powziąć można jedynie po przeprowadzeniu wskazanego w wyroku TSUE testu, odniesionego do okoliczności konkretnego postępowania kwalifikacyjnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2020 r., I NO 37/20).

Zastosowanie kryteriów wynikających z wyroku TSUE miało już miejsce w wyroku Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2019 r., III PO 7/18. Sąd Najwyższy zaznaczył wówczas, że test służący ocenie niezależności i bezstronności organu krajowego, któremu powierzono jurysdykcję w sprawach, w których prawo unijne wymaga zapewnienia skutecznej kontroli sądowej, ma charakter wieloetapowy. Nakłada na organ krajowy obowiązek dokonania całościowej oceny, z każdorazowym uwzględnieniem kilku elementów prowadzonego testu. Odnosząc ów test konkretnie do oceny stopnia niezależności KRS od władzy ustawodawczej i wykonawczej powinien on obejmować ocenę okoliczności utworzenia tego organu, powołania jego członków oraz jego cech (pkt 38. uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2019 r., III PO 7/18). Elementem tego złożonego testu ma być także ocena sposobu, w jaki KRS realizuje powierzone temu organowi konstytucyjne zadanie stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (pkt 50. uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2019 r., III PO 7/18). Sąd Najwyższy potwierdził zatem w przywołanym wyroku, że na potrzeby testu mającego odpowiedzieć na pytanie, czy KRS jest organem niezależnym w świetle kryteriów określonych przez TSUE, konieczne jest nie tylko zbadanie ustrojowego i ustawowego modelu wyłaniania składu KRS oraz procesu wyłonienia jego członków, ale także praktyki działania tego organu związanej z wykonywaniem jego zadań. Zastosowanie tak ujętej dwustopniowej reguły w ramach oceny dokonywanej przez Sąd Najwyższy zostało potwierdzone i przyjęte w uchwale Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19. W pkt 2. tej uchwały stwierdzono, że Sąd Najwyższy uchyła uchwałę KRS w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, „(...) jeżeli odwołujący się wykaże, że brak niezależności Krajowej Rady Sądownictwa miał wpływ na treść tej uchwały lub jeżeli (...) odwołujący się wykaże okoliczność

określoną w pkt. 125, lub łącznie okoliczności wymienione w pkt. 147–151 uzasadnienia wyroku [TSUE z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18]”. Ta indywidualizacja jest konieczna z uwagi na obowiązek zapewnienia kompleksowej ochrony prawa skarżącego do sądowej weryfikacji legalności postępowania toczącego się przed KRS. Dopiero wówczas kontrola działalności KRS w zakresie stosowania przewidzianych prawem kryteriów oraz procedur rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich może urzeczywistniać konstytucyjny wymóg zapewnienia jednostce prawa dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach (art. 60 Konstytucji). Oznacza to, że ewentualny zarzut braku niezależności KRS, rozpatrywany zawsze w granicach podstaw odwołania, musi być każdorazowo odnoszony do konkretnego przypadku działalności KRS w danym postępowaniu. Omawiany zarzut nie może być formułowany w sposób abstrakcyjny. Postępowanie kontrolne realizowane przez Sąd Najwyższy nie powinno się bowiem stawać ukrytą, a przy tym inicjowaną przez każdego uczestnika, kontrolą abstrakcyjnie rozumianej kondycji organu konstytucyjnego, prowadzonej przy użyciu argumentów natury ustrojowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2020 r., I NO 37/20).

A. J. (I NO 7/20) podniosła zarzut podjęcia uchwały przez KRS, która z uwagi na sposób powołania jej członków – nie jest (jej zdaniem) organem niezależnym od władzy ustawodawczej i wykonawczej, a powyższy brak niezależności miał wpływ na treść zaskarżonej uchwały, gdyż konkurs na urząd sędziego po części nie wygrały osoby o obiektywnie najwyższych kwalifikacjach etycznych i merytorycznych, dające rękojmię należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Jak już wyżej wskazano, możliwość przeprowadzenia kontroli w tym względzie jest uzależniona od sprecyzowania zarzutu poprzez przytoczenie konkretnych okoliczności, które wskazują, że zarzucany brak niezależności miał wpływ na przebieg konkretnego postępowania. Jeżeli więc Skarżąca zarzuca, że KRS nie jest organem niezależnym, to taki zarzut, aby mógł zostać poddany ocenie w ramach postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym, musiałby dotyczyć ujętych w odwołaniu i szczegółowo uzasadnionych przypadków działań tego organu, które – w odniesieniu do konkretnej sytuacji, a przy tym

występujących w postępowaniu z udziałem danego skarżącego – zostały podjęte w warunkach istniejącej ingerencji lub nacisków zewnętrznych, a przez to wpływały na treść rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie. Takich okoliczności Skarżąca nie wykazała. Trudno bowiem uznać za taką okoliczność argument podnoszony w odwołaniu A. J., która uzasadniając zarzut, ograniczyła się do wskazania, że o braku niezależności świadczą podnoszone przez nią w odwołaniu zarzuty wybiórczej i niepełnej oceny poszczególnych kandydatów, opartej o niejednakowe kryteria. Skarżąca nie przywołała żadnych okoliczności wskazujących, aby postępowanie KRS związane z oceną i przedstawieniem kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., zakończone kwestionowaną uchwałą, mogło w jakikolwiek sposób naruszać wymogi wskazane w pkt 125. ww. wyroku TSUE. Brak jest zatem podstaw do dokonania przez Sąd Najwyższy oceny sformułowanego w odwołaniu zarzutu braku niezależności KRS.

III.11. W ramach zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego mającego istotny wpływ na wynik sprawy, a poprzedzających wydanie zaskarżonej uchwały, grupę zarzutów wspólnych dla niektórych skarżących stanowiły te, które dotyczyły naruszenia przez KRS przepisów zobowiązujących ją do uzyskania opinii Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), jako elementu niezbędnego procedury wyłaniania kandydatów rekomendowanych Prezydentowi RP na wolne stanowiska sędziowskie (naruszenie m.in. art. 58 p.u.s.p. w zw. z art. 35 ust. 3 i art. 33 ust. 1 u.KRS). Wskazane zarzuty podniesiono w odwołaniach: A. J., M. B., A. K., A. M., K. G., E. K.. Zwrócono uwagę, że w uchwałach Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) dotyczących odroczenia opiniowania kandydatów do pełnienia urzędu m.in. na stanowiskach sędziów sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., nie zrezygnowano z uprawnienia do wyrażania opinii o kandydatach na stanowiska sędziowskie, a jedynie przesunięto w czasie tę czynność do momentu uzyskania dodatkowych informacji. Jakkolwiek niektórzy skarżący podzielali stanowisko KRS, że brak oceny kandydatów przez Zgromadzenie nie stanowi przeszkody do przeprowadzenia postępowania nominacyjnego, to taka sytuacja mogłaby ich zdaniem mieć miejsce jedynie w

przypadku, gdyby samorząd sędziowski dobrowolnie zrezygnował z przysługującego mu uprawnienia lub odrzucił przedstawienie swojego stanowiska na odległy, bliżej nieokreślony termin, co w tej sprawie nie miało miejsca. W uzasadnieniach odwołań skarżący wskazali na to, że nie można pominąć faktu sprzeczności uchwały z prawem, jako podjętej bez zasięgnięcia opinii ww. Zgromadzenia, które opiniowanie w niniejszym konkursie odroczone do czasu rozstrzygnięcia przez TSUE pytań prejudycjalnych skierowanych przez Sąd Najwyższy, Naczelny Sąd Administracyjny i sądy powszechne w przedmiocie wątpliwości związanych z procesem wyłaniania sędziowskich członków „nowej KRS”. A. M. (I NO 114/20) do omawianej kwestii odniósł się w ramach zarzutu naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 i 3 u.KRS. W ocenie skarżącego, KRS dokonała wyboru kandydatów bez wszechstronnej ich oceny i bez wymaganej na podstawie art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS opinii Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...), co mogło mieć wpływ na wynik konkursu, albowiem wobec braku opinii Rada nie miała możliwości wszechstronnego rozważenia sprawy. Wskazywano również (I NO 116/20), że przeprowadzenie postępowania zakończonego podjęciem zaskarżonej uchwały nastąpiło z naruszeniem prawa, gdyż postępowanie nie mogło się toczyć bez prawidłowego zakończenia jego wcześniejszych faz, a następnie zgodnego z przepisami przedstawienia kandydatur Radzie. Nie nastąpiło zatem zdarzenie, od którego uzależnione jest wszczęcie postępowania przez KRS i wydanie uchwały. Prowadzenie postępowania i wydanie uchwały było więc niedopuszczalne.

Zdaniem KRS, wyrażonym w odpowiedziach na odwołanie, odmowa wykonania ustawowego obowiązku, o którym mowa w art. 58 § 2 p.u.s.p., przez organ samorządu sędziowskiego nie może stanowić przeszkody w realizacji kompetencji konstytucyjnych przez Radę. Pogląd KRS został sformułowany m.in. w stanowiskach z: 6 grudnia 2018 r. oraz 10 stycznia 2019 r. dotyczących skutków podjęcia przez organ samorządu sędziowskiego uchwały o odmowie zaopiniowania kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Zgodnie z art. 57ah § 5 p.u.s.p., w toku postępowania nominacyjnego właściwy prezes sądu miał obowiązek przedstawienia kandydatów do zaopiniowania przez kompetentny organ samorządu sędziowskiego, umożliwiając środowisku sędziowskiemu wzięcie udziału w tym

postępowaniu. Prezes sądu nie miał jednak możliwości wymuszenia na organie samorządu sędziowskiego realizacji jego ustawowych kompetencji.

Odnosząc się do wskazanych zarzutów Sąd Najwyższy uznał, że nie zasługiwały one na uwzględnienie. Na potrzeby dalszych rozważań konieczne jest wyróżnienie dwóch aspektów związanych z uzyskaniem opinii właściwego zgromadzenia przedstawicieli sędziów w toku postępowania nominacyjnego: procesowego, obejmującego zwrócenie się do samorządu sędziowskiego o opinię (wraz z koniecznością względnie możliwością jej uzyskania) oraz materialnego, w ramach którego opinia ta stanowi (lub może stanowić) podstawę (kryterium) wyboru kandydatów.

Regulacja art. 35 ust. 3 u.KRS została wprowadzona ustawą z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1443), która weszła w życie 27 lipca 2018 r. Zgodnie z powołanym przepisem, brak dokumentów, o których mowa w art. 35 ust. 2 u.KRS (tj. m.in. opinii właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów), nie stanowi przeszkody do opracowania listy rekomendowanych kandydatów. Pod pojęciem tym, zgodnie z jego dosłownym brzmieniem, należy rozumieć sam dokument przedstawiający (stwierdzający) wyniki udzielonego poparcia przez środowisko sędziowskie, a zatem egzemplarz uchwały wyrażającej opinię. Przepis ten nie wskazuje przy tym przyczyny braku wskazanego dokumentu (opinii). Oznacza to, że w dacie wydania zaskarżonej uchwały brak opinii samorządu sędziowskiego (stanowiącej dokument, o którym mowa w art. 35 ust. 3 u.KRS) nie uniemożliwiało procedowania i podjęcia tejże uchwały. W aspekcie materialnym, niezależnie od znaczenia tego kryterium w procesie nominacyjnym, mogło zostać ono przez Radę pominięte. Oczywiście w przypadku, gdyby taka uchwała została podjęta, Rada miałaby obowiązek wziąć ją pod rozwagę. To jednak w sprawie nie nastąpiło. Niesłuszny jest więc zarzut dotyczący wpływu na wynik konkursu braku opinii samorządu sędziowskiego, sprowadzający się do tego, że z tej przyczyny KRS nie miała możliwości wszechstronnego rozważenia sprawy. Nie wykazano, że nieuzyskanie tej opinii miało bezpośredni wpływ na wynik postępowania nominacyjnego. Brak jest wystarczających podstaw do uznania, że w omawianym aspekcie Rada naruszyła zasadę stosowania jednolitych kryteriów oceny

wszystkich kandydatów i zasadę transparentności. Nieuwzględnienie opinii dotyczyło w równym stopniu wszystkich kandydatów. W tym znaczeniu nie doszło również do naruszenia zasady niedyskryminacji.

Odmienne jednak wygląda ocena aspektu procesowego uzyskania opinii właściwego zgromadzenia przedstawicieli sędziów. Dokonując rekonstrukcji normy z art. 35 ust. 3 u.KRS, nie można zaakceptować tezy, że przepis ten stanowi równocześnie podstawę normatywną, uprawniającą KRS do przeprowadzenia postępowania nominacyjnego i rozpatrzenia kandydatur z pominięciem procedury zaopiniowania przez organy samorządu sędziowskiego. Należy podkreślić, że procedura nominacji sędziów została uregulowana nie tylko w ustawie o KRS, ale również w przepisach ustrojowych. W dniu podjęcia zaskarżonej uchwały (1 października 2019 r.) obowiązywał art. 58 § 2 p.u.s.p., który przewidywał, że zgromadzenie ogólne sędziów apelacji albo zgromadzenie ogólne sędziów okręgu opiniuje zgłoszonych kandydatów w drodze głosowania i przekazuje prezesowi – odpowiednio sądu apelacyjnego albo sądu okręgowego – wszystkie zgłoszone kandydatury, ze wskazaniem liczby uzyskanych głosów. Zgodnie z art. 57ah § 5 p.u.s.p., w toku postępowania nominacyjnego właściwy prezes sądu miał obowiązek przedstawienia kandydatów do zaopiniowania przez właściwy organ samorządu sędziowskiego, umożliwiając środowisku sędziowskiemu wzięcie udziału w tym postępowaniu. Z powołanych przepisów jednoznacznie wynikał obowiązek zwrócenia się o opinię zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji w danym postępowaniu nominacyjnym. W sprawie jest poza sporem, że dochowano stosownej procedury i zwrócono się o opinię zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji (według stanu prawnego obowiązującego w trakcie postępowania: Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...)), niestuszny jest więc zarzut pominięcia istotnej części procedury. Problem dotyczy jednak tego, że zgromadzenie takiej uchwały (zawierającej opinię) nie podjęło, w jej miejsce zaś podjęło uchwały o czasowej odmowie lub odroczeniu zaopiniowania kandydatów na sędziów (co bez wątplenia w sposób oczywisty znacznie utrudniało, a wręcz tamowało postępowanie nominacyjne).

Zmiana charakteru opinii zgromadzenia przedstawicieli sędziów w procesie nominowania sędziów z obligatoryjnego na fakultatywny nastąpiła dopiero w wyniku

nowelizacji art. 58 p.u.s.p. i uchylenia jego § 2 przez art. 1 pkt 25 lit. b ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2020, poz. 190). Wspomniana nowelizacja osłabiła rolę zgromadzeń w toku postępowania wyłaniającego kandydatów na sędziów, przy czym w uzasadnieniu ustawy nowelizującej (zob. druk sejmowy nr 69, Sejm IX kadencji) wprost wskazano, że projektowana zmiana modyfikuje charakter opinii zgromadzenia ogólnego sędziów, która będzie fakultatywna. Skorzystanie z możliwości opiniowania stanowi obecnie uprawnienie, a nie jak dotychczas, element obligatoryjny procedury nominacyjnej. Należy zatem podkreślić, że wbrew stanowisku KRS, w stanie prawnym obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej uchwały (1 października 2019 r.) istniał obowiązek nie tylko zwrócenia się, lecz także uzyskania opinii zgromadzenia przedstawicieli sędziów w ramach postępowania nominacyjnego. Uzasadniony jest więc zarzut braku uzyskania opinii Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...). Należy jednak podkreślić, że samo stwierdzenie naruszenia procedury przez Radę nie stanowi jeszcze wystarczającej podstawy do uznania skuteczności tego zarzutu. Konieczne jest bowiem ustalenie, że naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13). Tymczasem skarżący nie wykazali (a nawet nie podjęli próby wykazania), że stwierdzona wada miała istotny wpływ na dokonany przez Radę wybór konkretnych kandydatów. Należy podkreślić, że stwierdzone uchybienie wynikało w tym przypadku wyłącznie z przyczyn obiektywnych i niezależnych od Rady (tj. na skutek podjęcia przez organ samorządu sędziowskiego uchwały o czasowym odroczeniu zaopiniowania kandydatów na sędziów). Warto także zwrócić uwagę na poglądy wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że nieuzyskanie opinii organu samorządu sędziowskiego (kolegium, zgromadzenia), wobec treści art. 35 ust. 3 u.KRS, nie stanowi przeszkody do procedowania przez Radę i opiniowania kandydatów, jeśli zachodzą obiektywne przeszkody do uzyskania takiej opinii (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z: 27 maja 2020 r., I NO 176/19; 17 czerwca 2020 r., I NO 188/19; 1 lipca 2020 r., I NO 156/19; 14 października 2020 r., I NO 79/20). Oceniając wpływ na wynik sprawy należy mieć na uwadze również i wspomnianą wyżej zmianę art. 58 §

2 p.u.s.p. Ewentualne uchylenie zaskarżonej uchwały z tej przyczyny, że w dacie jej podjęcia uzyskanie opinii samorządu sędziowskiego było obligatoryjne, w sytuacji, gdy przy ponownym rozpoznaniu sprawy zastosowanie miałyby regulacja przewidująca fakultatywność, przy uwzględnieniu treści zapadłych uchwał (opiniowanie w konkursie odroczone do czasu rozstrzygnięcia przez TSUE szeroko ujętych pytań prejudycjalnych) niepozwalających w rozsądnym terminie oczekiwać zmiany stanowiska samorządu sędziowskiego, przemawia przeciwko stwierdzeniu istotnego wpływu uchybienia na wynik sprawy. Nade wszystko jednak istotny jest aspekt materialny dotyczący opiniowania przez samorząd sędziowski, a w tym zakresie Sąd Najwyższy nie stwierdził naruszenia prawa, co przesądza bez wątplenia o braku wpływu stwierzonego uchybienia procesowego na wynik postępowania.

III.12. Zarzutem wspólnym dla części odwołań było wskazanie przez KRS w zaskarżonej uchwale mniejszej liczby kandydatów niż wynikająca z liczby wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 291. Rada uchwaliła przedstawienie wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na sześćdziesiąt jeden spośród sześćdziesięciu siedmiu ww. stanowisk. W tym kontekście rozstrzygnięcie KRS zakwestionowali w odwołaniach (uzasadnieniach odwołań): A. K. (I NO 107/20), E. K. (I NO 117/20) i J. J. (I NO 119/20).

W uzasadnieniu odwołania A. K. i E. K. wskazały na to, że Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła udzielić rekomendacji jedynie 61 kandydatom, na 67 wolnych stanowisk, nie udzielając rekomendacji na pozostałe 6 stanowisk. Powyższe, zważywszy że skarżące spełniły wszystkie pozytywne kryteria decydujące o udzieleniu rekomendacji w stopniu co najmniej równym, jak część kandydatów objętych pkt 1. uchwały, a w niektórych przypadkach w stopniu wyższym, dodatkowo uzasadnia zarzut nierównego traktowania skarżących. J. J. podnosząc zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uchwały w sposób uniemożliwiający ustalenie motywów tylko częściowego wyboru kandydatów, w liczbie mniejszej niż liczba ogłoszonych wolnych stanowisk sędziowskich wskazała, że Rada nie zdecydowała się na przedstawienie

Prezydentowi RP 67 kandydatów (zgodnie z liczbą ogłoszonych miejsc), a jedynie 61 kandydatów, przy czym decyzja ta nie została uzasadniona. Natomiast spośród kandydatów ocenionych przez KRS negatywnie (na pozostałe wolne 6 miejsc ogłoszonych), znajdują się kandydaci, w tym skarżąca, którzy spełniają wszystkie kryteria przemawiające w przypadku innych kandydatów za przedstawieniem ich kandydatur.

W powyższym zakresie Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, że ani Konstytucja, ani ustawa o KRS, nie determinują minimalnej liczby kandydatów, jaką Rada może przedstawić we wniosku o powołanie sędziego. Artykuł 179 Konstytucji określa jedynie zrzęb procedury powołania sędziego, wskazując, że powołuje go Prezydent RP na wniosek KRS. Z przepisu tego nie da się wyprowadzić szczegółowej normy ograniczającej swobodę Rady w zakresie liczby kandydatów rekomendowanych Prezydentowi RP do powołania na urząd sędziego w ramach danego konkursu. Ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych także tego nie precyzuje. Jedynie upoważnia ona Ministra Sprawiedliwości do określenia w drodze obwieszczenia liczby wolnych stanowisk sędziowskich (art. 20a § 4 p.u.s.p.) i wiąże z ogłoszeniem takiego obwieszczenia początek konkursu na stanowiska sędziowskie (co wynika z art. 57 §1 p.u.s.p.). Ustawa o KRS także milczy na ten temat. Artykuł 44a u.KRS stanowi jedynie, że Rada przedstawia Prezydentowi RP uchwałę zawierającą wniosek o powołanie do pełnienia urzędu sędziego albo asesora sądowego wraz z uzasadnieniem i informacją o pozostałych kandydatach na stanowisko sędziowskie albo asesorskie wraz z oceną wszystkich kandydatów.

Podkreślić również trzeba, że KRS nie jest związana liczbą wolnych stanowisk sędziowskich określonych w obwieszczeniu Ministra Sprawiedliwości, ponieważ stanowi ono akt prawa wewnętrznego, który jest wiążący wyłącznie dla jednostek podległych organizacyjnie Ministrowi, czego nie można powiedzieć o Radzie (por. art. 93 ust. 1 Konstytucji). Oznacza to, że Rada nie musi przedstawić Prezydentowi RP dokładnie tylu kandydatów, ile wynosi liczba wolnych stanowisk, lecz może ich przedstawić mniej. Obwieszczenie inicjujące postępowanie nominacyjne ma charakter materialno-techniczny – nie jest źródłem prawa ani aktem administracyjnym, lecz źródłem wiedzy o potrzebach osobowych wymiaru sprawiedliwości. Nie wyznacza ze swej istoty («obwieszczenie») normatywnej

granicy prerogatywy Prezydenta RP do powoływania sędziów, ani Rady do przedłożenia wniosku o powołanie sędziów (wyrok Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 99/19). W skrajnym przypadku, jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, skoro obowiązkiem Rady jest ocena przydatności kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich i na tej podstawie podjęcie stosownej decyzji, to w żadnej mierze nie oznacza, że w efekcie każdego przeprowadzonego konkursu na wolne stanowisko sędziowskie KRS obowiązana jest przedstawić Prezydentowi RP kandydata z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu, jeśli żaden uczestnik postępowania nie spełnia w dostatecznym stopniu stawianych wszystkim kandydatom wymagań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 11 marca 2014 r., III KRS 3/14). Krajowa Rada Sądownictwa jest zatem uprawniona do przedstawienia we wniosku o powołanie sędziego mniejszej liczby kandydatów niż liczba wolnych stanowisk sędziowskich określonych w obwieszczeniu Ministra Sprawiedliwości, i sam ten fakt nie może stanowić podstawy skutecznego zarzutu naruszenia przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na wynik sprawy.

III.13. Zarzuty dotyczące naruszenia przez KRS przy wydaniu zaskarżonej uchwały przepisów Konstytucji RP obejmowały wskazywane łącznie: art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP (ewentualnie z przytoczeniem w podstawie zarzutu również przepisów ustawy o KRS lub Regulaminu KRS). Niektórzy skarżący kwalifikowali przy tym naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP w ramach zarzutu naruszenia prawa materialnego, inni z kolei – bez doprecyzowania, że chodzi o taki właśnie charakter tego zarzutu. Co więcej, w sprawach: I NO 7/20, I NO 111/20 powiązано zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP z naruszeniem przepisów procesowych, tj. odpowiednio w sprawie I NO 7/20 – art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 17-19 Regulaminu KRS oraz art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 60 Konstytucji RP, a w sprawie I NO 111/20 – art. 43 ust. 2 w zw. z art. 44 ust. 1 i 1b u.KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP. Z odwołań wynika, że zarzuty te koncentrują się na niewłaściwym zastosowaniu tych przepisów.

III.14. Sąd Najwyższy stwierdza, że odwołanie A. K. oraz E. K., w zakresie zarzutów niekonstytucyjności przepisów ustawy o KRS, tj. art. 43 ust. 2 i art. 44 ust. 1b, nie mogły być przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy. Sąd Najwyższy nie jest bowiem organem właściwym do badania zgodności aktów normatywnych z Konstytucją RP. Przypomnieć trzeba natomiast, co wyjaśniono powyżej, że w przypadku łącznego rozpoznawania i rozstrzygnięcia odwołań od tej samej uchwały KRS, granice podmiotowe i przedmiotowe kognicji Sądu Najwyższego w danej sprawie, określają *de facto* sami skarżący. Uczestnik postępowania, którego kandydatury Rada nie przedstawiła Prezydentowi RP może skutecznie zaskarżyć uchwałę KRS w zakresie jego dotyczącym (tj. w części obejmującej rozstrzygnięcie o nieprzedstawieniu jego kandydatury) oraz w zakresie, w jakim uchwała ta odnosi się do uczestników, którzy zostali objęci w uchwale wnioskiem o powołanie (w tym przypadku możliwe jest zaskarżenie w całości albo w części). Wobec tego, do uprawomocnienia części uchwały w rozumieniu art. 43 ust. 2 u.KRS dojdzie jedynie wówczas, gdy część uczestników, których kandydatur Rada nie przedstawiła Prezydentowi RP, nie zdecyduje się na jej zaskarżenie. Inni uczestnicy, również nierekomendowani przez KRS – wobec braku interesu prawnego w zaskarżeniu – i tak rozstrzygnięcia co do pozostałych nierekomendowanych kandydatów nie mogą zaskarżyć. Skarżące zdają się nie dostrzegać, że art. 43 ust. 2 u.KRS dotyczy tylko wskazanej wyżej sytuacji, a zatem prawomocności jedynie części obejmującej rozstrzygnięcie o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego tych uczestników postępowania, którzy nie wnieśli odwołań, nie zaś – jak wskazały – prawomocności „w części dotyczącej osoby objętej rozstrzygnięciem pozytywnym” w razie zaskarżenia przez jednego z pominiętych kandydatów.

III.15. Sąd Najwyższy podkreśla, że ustawowe wymogi podejmowania przez KRS uchwał dotyczących kandydatów na stanowiska sędziowskie (art. 33 i art. 35 u.KRS) nakładają na ten organ obowiązek procedowania na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania. Rada ma przy tym obowiązek kierować się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty

dołączone do karty zgłoszenia. Na podstawie art. 42 ust. 1 u.KRS Rada zobowiązana jest także do sporządzenia uzasadnienia uchwał podejmowanych w sprawach indywidualnych. Przepisy te, wraz z art. 60 Konstytucji, który chroni prawo obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał KRS. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazuje się, że sprawowana przezeń kontrola obejmuje w szczególności ocenę tego, czy KRS w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 6 października 2015 r., III KRS 50/15; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 9 maja 2019 r., I NO 35/19; 10 października 2019 r., I NO 142/19; 27 maja 2020 r., I NO 41/19). Ocena prawidłowości działania KRS sprowadza się w tym zakresie do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Nie chodzi tu zatem o ocenę kwalifikacji czy wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania, ale o formalny aspekt dostępu do służby (wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., I NO 41/19).

III.16 Dokonując zestawienia zarzutów zawartych w odwołaniach wskazać należy, że jako rezultat naruszenia wskazanych przepisów Konstytucji wymieniono: po pierwsze – niewskazanie jakichkolwiek kryteriów oceny dokonywanej przez Radę (w sprawach: I NO 107/20 i I NO 117/20), po drugie – zastosowanie (jak sformułowano w odwołaniu: „obawa o przyjęcie”) pozaprawnych, niewskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały kryteriów (w sprawie I NO 108/20), po trzecie – brak jednakowych dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteriów oceny kandydatów (przy czym za tożsamy należy uznać podniesiony zarzut, że kandydaci nie zostali ocenieni w oparciu o jednolite kryteria; w sprawach: I NO 7/20, I NO 102/20, I NO 107/20 i I NO 117/20), po czwarte – brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów (przy czym za tożsamy należy uznać podniesiony brak jasnych kryteriów oceny kandydatów oraz brak jednoznacznie zdefiniowanych kryteriów; w sprawach: I NO 7/20, I NO 102/20, I NO

104/20, I NO 107/20, I NO 111/20, I NO 112/20, I NO 115/20, I NO 116/20, I NO 117/20, I NO 119/20 i I NO 120/20), co zdaniem skarżących nie odpowiadało zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej i miało wpływ na wynik postępowania, gdyż doprowadziło do tego, że ich kandydatura nie została przedstawiona Prezydentowi RP. Ze względu na tożsamość lub znaczne podobieństwo treści wskazanych zarzutów, Sąd Najwyższy postanowił odnieść się do nich wspólnie.

Zarzuty te należy ocenić jako nieuzasadnione. Sąd Najwyższy po zapoznaniu się z uzasadnieniem uchwały i aktami sprawy nie podziela wywodów skarżących, tym bardziej, że nie przedstawili oni, poza ogólnym stwierdzeniem i polemiką z uchwałą KRS, konkretnych faktów mających uzasadniać sformułowane w odwołaniach zarzuty. Całkowicie nieuzasadniony i niczym nie poparty jest zarzut niewskazania jakichkolwiek kryteriów oceny dokonywanej przez Radę. Takie kryteria w treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały z pewnością się znalazły. Brakuje również jakiegokolwiek uzasadnienia zarzutu kierowania się pozaprawnymi kryteriami (sami skarżący powołują się jedynie na bliżej nieskonkretyzowaną obawę). Odnosząc się do zarzutu braku w postępowaniu jednakowych (jednolitych) kryteriów, Sąd Najwyższy zważył, że z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jasno, iż KRS uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania podobne (uwzględniając specyfikę postępowania, w którym swoje kandydatury zgłosili nie tylko sędziowie, lecz również osoby wykonujące zawód radcy prawnego, radcy Prokuraturii Generalnej RP i adwokata) okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji poszczególnych kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Równie nieuzasadnione są zarzuty dotyczące braku dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu (jasnych, jednoznacznie zdefiniowanych).

Ustawowe kryteria objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego wymienia przede wszystkim art. 63 p.u.s.p. Kwalifikacji kandydata na stanowisko sędziowskie poszukiwać należy jednak nie tylko w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimalne standardy dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Znaczenie ma również katalog kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego zawarty w art. 35 ust. 2 u.KRS (zob. wyroki Sądu

Najwyższego z: 24 czerwca 2015 r., III KRS 21/15; 7 lutego 2019 r., I NO 44/18). Stosownie do art. 35 ust. 1 u.KRS, jeżeli na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów. Z kolei zgodnie z art. 35 ust. 2 u.KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście Zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: (pkt 1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; (pkt 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Literalne brzmienie ww. artykułu prowadzi do wniosku, że lista, o której mowa w art. 35 u.KRS, jest w zasadzie stanowiskiem Zespołu, podejmowanym w przypadku zgłoszenia się więcej niż jednego kandydata na wolne stanowisko sędziowskie. Zestawienie to ma więc charakter listy rankingowej, zamykającej ten etap wyboru kandydata. Chociaż art. 35 ust. 2 u.KRS odnosi się wprost do prac Zespołu, to ma on także zastosowanie do oceny kandydatów przed Radą w pełnym składzie (wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2020 r., I NO 192/19). Katalog kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego zawarty w art. 35 ust. 2 u.KRS, nie ma wyczerpującego charakteru i poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Odnośnie do samych kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 u.KRS, pamiętać należy, że przepis ten nie precyzuje tego pojęcia. Niewątpliwie poza owym ustawowym minimum, przy ocenie kandydatów należy również uwzględnić dodatkowe elementy składające się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania zawodu sędziego, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia (wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2015 r., III KRS 21/15). Wybór tych przesłanek, w szczególności decyzja odnośnie do tego, którym Rada nada decydujące znaczenie w danym postępowaniu nominacyjnym, pozostaje wyłączną kompetencją KRS.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszego postępowania, nie ulega wątpliwości, że KRS skorzystała z opisanej wyżej swobody przyznanej jej

przepisami prawa w zakresie doboru kryteriów obowiązujących w procedurze konkursowej. W uzasadnieniu uchwały Rada podała, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe przewidziane w art. 63 p.u.s.p. Podejmując uchwałę, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia. W końcowej części uzasadnienia Rada zaznaczyła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie osób wymienionych w pkt 1. uchwały zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności ocenione łącznie: oceny kwalifikacji, staż orzeczniczy i doświadczenie zawodowe oraz opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) (s. 245-246 uzasadnienia). Zdaniem Sądu Najwyższego kryteria powyższe Rada brała pod uwagę, na co wskazuje sposób sformułowania uzasadnienia uchwały. Można w nim wyróżnić dotyczące każdego kandydata odniesienia do następujących kwestii: uzyskane oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe (w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa), dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego, inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia (w tym przypadku przede wszystkim udział w szkoleniach zawodowych, ukończenie dodatkowych kierunków studiów, studiów podyplomowych, udział w konferencjach). Zasadniczo zatem, wymienione zagadnienia odpowiadają kryteriom wskazanym przez KRS w uchwale, jako stanowiące podstawę rozstrzygnięć dotyczących wszystkich kandydatów. Nie są zatem zasadne zarzuty skarżących, którzy podnosili, że Rada nie wskazała w ogóle kryteriów koniecznych dla kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziów, albo że nie wskazała ich w sposób jasny i jednakowy dla wszystkich. Nie budzi wątpliwości Sądu Najwyższego, że kryteria zostały ustalone i obejmowały zarówno te, które stanowią wymogi, jakie muszą spełniać kandydaci na sędziów sądów okręgowych (art. 63 p.u.s.p.), jak i kryteria wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS. Jedyne zastrzeżenie Sądu Najwyższego w odniesieniu do zastosowanych w uchwale kryteriów budzi wskazanie, że KRS miała również na uwadze zapotrzebowanie kadrowe w zakresie

pionów, do których zostały przydzielone obwieszczony wolne stanowiska sędziowskie (s. 246 uzasadnienia). Treść uzasadnienia, a w szczególności opis poszczególnych kandydatów, zarówno tych objętych rekomendacją, jak i osób, których kandydatury nie zostały przedstawione, w żadnym miejscu nie zawiera odniesienia do zapotrzebowania kadrowego w zakresie pionów. Nie wynika z treści uchwały, by którykolwiek kandydat z tej przyczyny został (lub nie został) rekomendowany. To prowadzi do wniosku, że pomimo wymienienia tego kryterium, w praktyce nie zostało ono zastosowane. To jednak miało miejsce w stosunku do wszystkich kandydatów, nie naruszono tym samym zasady równego dostępu do służby publicznej.

Analizując treść uzasadnień podnoszonych zarzutów, trudno równocześnie oprzeć się wrażeniu, że zarzucane w odwołaniach naruszenia przepisów Konstytucji (w tym przede wszystkim art. 60), dotyczą nie tyle prawidłowości w zakresie formalnego aspektu dostępu do służby, a więc przyjęcia (braku przyjęcia) jednolitych kryteriów i procedur postępowania, ile samej oceny kwalifikacji, a zatem zastosowania przyjętych kryteriów w odniesieniu do poszczególnych kandydatów. Tak rozumiany zarzut naruszenia wskazanych przepisów Konstytucji jest nie tyle przyczyną, ile skutkiem ewentualnych nieprawidłowości w ocenie dorobku poszczególnych kandydatów, i jako taki rozważony zostanie w związku z indywidualnymi zarzutami dotyczącymi uzasadnienia zaskarżonej uchwały.

III.17. Największa grupa zarzutów, zawartych we wszystkich odwołaniach, dotyczyła naruszenia przez Krajową Radę Sądownictwa w toku postępowania przepisów prawa procesowego dotyczących sposobu procedowania przez Radę przede wszystkim w odniesieniu do sposobu oceny poszczególnych kandydatów. Znaczna część zarzutów postawionych przez skarżących dotyczyła ponadto naruszenia przez KRS przepisów prawa procesowego – ewentualnie z zaznaczeniem istotnego wpływu tych naruszeń na wynik sprawy – w zakresie treści uzasadnienia uchwały. Ich podstawą był w większości przypadków art. 42 ust. 1 u.KRS, natomiast w sprawach I NO 102/20, I NO 108/20 i I NO 120/20 – art. 42 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS, a w sprawie I NO 114/20 – art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 i 3 u.KRS.

W dalszej kolejności zarzuty te zostaną omówione łącznie, z pominięciem jednak tych fragmentów, które stanowią w istocie powielenie zarzutów dotyczących ustalenia i charakteru przyjętych przez Radę kryteriów, które to zagadnienie zostało omówione powyżej (w części dotyczącej zarzutów naruszenia przepisów Konstytucji). Chodzi w tym przypadku o zarzuty proceduralne skarżących w zakresie kryteriów stosowanych przez Radę, które sprowadzały się do twierdzenia o: niewskazaniu w ogóle przyjętych przez nią kryteriów oceny kandydatów (tak w sprawach I NO 104/20, I NO 107/20, I NO 108/20, I NO 111/20, I NO 112/20, I NO 115/20, I NO 117/20, I NO 120/20, I NO 122/20), niezastosowaniu części ustawowych kryteriów oceny kandydatów (tak w sprawach: I NO 7/20, I NO 104/20, I NO 108/20, I NO 111/20, I NO 112/20, I NO 115/20, I NO 120/20), braku określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatów w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów (tak w sprawach: I NO 7/20, I NO 102/20, I NO 104/20, I NO 108/20, I NO 111/20, I NO 115/20, I NO 119/20, I NO 120/20), czy braku porównania i omówienia ocenianych kandydatów w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe (tak w sprawach: I NO 7/20, I NO 102/20, I NO 104/20, I NO 107/20, I NO 108/20, I NO 111/20, I NO 112/20, I NO 115/20, I NO 117/20, I NO 120/20, I NO 122/20). Zagadnienie to Sąd Najwyższy powyżej szczegółowo omówił.

W tej części uzasadnienia przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego są zatem te zarzuty, które dotyczyły nie tyle wyboru przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów obowiązujących w toku przeprowadzonej procedury oraz znaczenia nadanego im przez Krajową Radę Sądownictwa (o czym mowa wyżej), ile zarzutów odnoszących się do sposobu zastosowania wybranych przez Radę kryteriów w toku prowadzonej procedury w odniesieniu do kandydatów uczestniczących w konkursie, w tym trybu ich stosowania i ostatecznych rozstrzygnięć, których odzwierciedleniem była treść uchwały, a w dalszej kolejności jej uzasadnienie.

Skarżący wskazali w szczególności na to, że dokonanie oceny kandydatów przez Radę nastąpiło: „bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy” (w sprawach: I NO 7/20, I NO 104/20, I NO 107/20, I NO 111/20, I NO 120/20, I NO 122/20), „bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy” (w sprawach: I NO 7/20, I NO 102/20, I NO 104/20, I NO 108/20, I NO 111/20, I NO 112/20, I NO 115/20, I NO

120/20, I NO 122/20), „w sposób sprzeczny z prawem” (w sprawach: I NO 7/20, I NO 102/20, I NO 104/20, I NO 108/20, I NO 111/20, I NO 115/20, I NO 120/20), w sposób „sprzeczny/niezgodnie ze zgromadzonym materiałem” (w sprawach: I NO 7/20, I NO 104/20, I NO 107/20, I NO 108/20, I NO 111/20, I NO 117/20, I NO 120/20, I 122/20), „w sposób dowolny” (w sprawach: I NO 107/20, I NO 108/20, I NO 112/20, I NO 117/20, I NO 119/20), „z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji i konkurujących kandydatów” (w sprawie I NO 7/20, I NO 122/20), „z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów” (w sprawach: I NO 7/20, I NO 102/20, I NO 104/20, I NO 107/20, I NO 108/20, I NO 111/20, I NO 112/20, I NO 114/20, I NO 117/20, I NO 120/20, I NO 122/20), bez przyjęcia stanowiska Zespołu i przy nieustosunkowaniu się do tego faktu w uzasadnieniu uchwały (w sprawie I NO 104/20). Skarżący podnieśli ponadto, że uchwała nr (...)/2019 została oparta „na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych” (w sprawach: I NO 7/20, I NO 104/20, I NO 108/20, I NO 111/20, I NO 115/20, I NO 120/20), bez wyjaśnienia, dlaczego wobec części osób, co do których występowała przesłanka wskazana jako istotna – wobec innych Rada podjęła odmienną decyzję (w sprawie I NO 116/20).

Dla oceny powyższych zagadnień istotnie jest wskazanie już na wstępie, że poza zakresem kognicji Sądu Najwyższego pozostają ustalenia faktyczne i ocena dowodów dokonana przez Radę. Kwestie te są domeną KRS, podobnie jak ocena doboru kryteriów, a także znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie poszczególnych kandydatów (wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2013 r., III KRS 210/13). Do wyłącznej kompetencji KRS należy wybór kandydatów do objęcia urzędu sędziego. Rada ma w tym zakresie przyznaną szeroką władzę dyskrecyjną. Uznanie KRS oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru kandydata przedstawianego z wnioskiem o powołanie do Prezydenta RP może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym również Sąd Najwyższy) postrzeżałby innego kandydata jako wypełniającego oceniane łącznie przesłanki wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Nie oznacza to jednak, że

swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej jest nieograniczona, wybór kandydatów nie może pomijać zgromadzonej w sprawie dokumentacji (wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 2019 r., I NO 19/19).

Kognicja Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał KRS obejmuje w zasadzie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15). W przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny, dlaczego te, a nie inne, kryteria miały charakter decydujący, w szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17). Powinność stosowania w postępowaniu przed Radą jednolitych kryteriów wyboru nie oznacza, że KRS ma obowiązek wobec wszystkich zgłoszonych kandydatów, niezależnie od ich statusu, stosować jednakowe kryteria. Jednolite kryterium odnoszące się np. do kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie nie może być jednakowo stosowane do różnych kandydatów, inaczej będzie dokonywana np. w odniesieniu do sędziego sądu powszechnego, a inaczej do prokuratora, radcy prawnego, adwokata, notariusza lub pracownika naukowego szkoły wyższej (wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2015 r., III KRS 81/15).

III.18. Przypomnieć należy, że rozpoznając odwołanie od uchwały Rady, Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do wszystkich kandydatów. Sąd Najwyższy podkreśla, że procedura wyłaniania kandydatów na poszczególne stanowiska sędziowskie w świetle przepisów ustawy o KRS nie przewiduje obowiązku przedstawienia szczegółowej charakterystyki poszczególnych kandydatów, w tym dokładnego omówienia wszystkich elementów ich drogi zawodowej, co nie oznacza, iż zostały

one pominięte. Każdy z członków KRS otrzymuje bowiem pełny zestaw dokumentacji dotyczący wszystkich kandydatów, z którym zapoznaje się przed podjęciem decyzji o wyborze najlepszych, jego zdaniem, kandydatów. Z tych powodów wystarczające jest przedstawienie bądź to argumentów przemawiających za poszczególną kandydaturą, bądź też okoliczności świadczących przeciwko niej. Nie ulega także wątpliwości, że argumentacja dotycząca wyboru określonego kandydata może być uznana za wystarczającą, nawet gdy nie odnosi się dogłębnie do każdego z przedstawionego w toku konkursu dokumentu, w tym poświadczającego wyniki poszczególnych etapów ścieżki zawodowej kandydatów. Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że ocena ta winna być dokonana możliwie precyzyjnie, gdyż pozwala to dokładnie odczytać wiodące motywy wyboru.

Należy także podkreślić, że przy dokonywaniu oceny dopuszczalności kontroli uchwały kończącej postępowanie konkursowe przed KRS w zakresie, w którym zarzuty odwołania są skierowane przeciwko uzasadnieniu uchwały, nie sposób pominąć nie tylko przedstawionego powyżej modelu ich kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy, ale także szczególnego charakteru prawnego uzasadnień uchwał KRS. Sporządzone uzasadnienia dotyczą bowiem często dużej liczby kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie (tak było w przypadku przedmiotowego konkursu). Sytuacja taka wymaga od KRS zwięzłości w przedstawieniu motywów podjętej uchwały, a zatem szczegółowe uzasadnianie zastosowania każdego z ustawowych kryteriów oceny wobec poszczególnych kandydatów, a także drobiazgowego omówienia każdego dokumentu dotyczącego poszczególniej kandydatury jest z natury rzeczy niemożliwe, tym bardziej, że dokonując oceny merytorycznej kandydatów głosujący w głosowaniu tajnym członkowie KRS, uwzględniają wiele różnych kryteriów w odniesieniu do każdej osoby. W podejmowanych przez nich decyzjach zachodzi więc często relacja wielokrotnego krzyżowania się zastosowanych kryteriów oceny kandydatur, które najczęściej wynikają z wyrównanego poziomu zawodowego. Członkowie Rady przy oddawaniu głosów kierują się indywidualnymi ocenami dokonywanymi w oparciu o te same kryteria oceny kandydatów uczestniczących w konkursie. Uzasadnienie uchwały nie stanowi zatem opisu i oceny argumentacji, którą kierowali się poszczególni członkowie Rady, oddając głosy, lecz stanowi przede wszystkim

sprawozdanie z czynności przeprowadzonych przed Radą w postępowaniu konkursowym oraz opis dokumentacji uwzględnionej przez Radę przy podejmowaniu decyzji. Fragmenty dotyczące merytorycznej oceny kandydatów, występujące w uzasadnieniach uchwał konkursowych KRS, mają następczy charakter i mogą być potraktowane wyłącznie jako próba rekonstrukcji argumentacji, którą mogli kierować się głosujący w postępowaniu konkursowym członkowie Rady. Postulat przedstawienia pełnej merytorycznej argumentacji w uzasadnieniu uchwały KRS jest nieracjonalny i bezprzedmiotowy. Nieracjonalny, gdyż uzasadnienie nie stanowi wiernego odwzorowania przebiegu „kolegialnego” rozumowania KRS, a bezprzedmiotowy, ponieważ i tak Sąd Najwyższy nie byłby uprawniony do dokonywania sprzecznej z Konstytucją ingerencji merytorycznej w jego treść. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy nie mógł podzielić zarzutów odwołujących w tym zakresie.

Sąd Najwyższy analizując całość dokumentacji sprawy, jak również uzasadnienie zaskarżonej uchwały, doszedł do przekonania, że Rada właściwie scharakteryzowała kandydaty skarżących, a opis kandydatów jest spójny z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że KRS, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała oceny jego kandydaty.

Zauważyć należy, że w realiach niniejszej sprawy trudność wyboru, jakiego miała dokonać KRS, wynikała z faktu, iż zgłoszeni kandydaci mieli zbliżone kompetencje wyrażające się w podobnym doświadczeniu zawodowym, otrzymali także w przeważającej większości pozytywne opinie. Niezależnie jednak od tych trudności Rada była zobowiązana do przestrzegania wymogów proceduralnych obowiązujących w postępowaniu konkursowym. Zdaniem Sądu Najwyższego analiza uzasadnienia uchwały prowadzi do wniosku, że Rada w kilku przypadkach tych wymogów nie dochowała.

III.19. Z uzasadnienia uchwały w odniesieniu do kandydaty A. J. (I NO 7/20) wynika, że Rada uwzględniła w ramach przyjętych kryteriów: negatywną rekomendację Zespołu; uzyskaną przez kandydatkę ogólną ocenę wyróżniającą wystawioną przez A. W. – sędziego Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, tj. że pełniła ona obowiązki orzecznicze od października 2007 r. na

stanowisku asesora sądowego, a od czerwca 2009 r. sędziego sądu rejonowego, od 1 sierpnia 2009 r. do 30 września 2010 r. pełniła funkcję przewodniczącego wydziału sądu; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w T. z wynikiem bardzo dobrym, a egzamin sędziowski złożyła z wynikiem dobrym, a także dodatkowo, że jest ona autorką publikacji z tematyki ksiąg wieczystych oraz gospodarki nieruchomości. Uzasadniając brak rekomendacji dla tej kandydatki Rada wskazała, że miała również na względzie wcześniejsze doświadczenie zawodowe A. J., uznała jednak, że całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej, w tym relatywnie krótki staż pracy orzeczniczej na tle pozostałych uczestników postępowania oraz brak doświadczenia zdobytego w ramach delegacji do orzekania w sądzie okręgowym nie przemawiają za wystąpieniem z wnioskiem o powołanie.

Odnosnie M. B. (I NO 102/20) z uzasadnienia uchwały nr 860/2019 wynika, że Rada uwzględniła: negatywną rekomendację Zespołu; uzyskaną przez kandydatkę ogólną ocenę wyróżniającą wystawioną przez A. K. – sędziego Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, tj. że kandydatka ta pełni obowiązki orzecznicze od kwietnia 2008 r. – początkowo na stanowisku referendarza sądowego, następnie od stycznia 2011 r. pełniąc urząd sędziego sądu rejonowego; dorobek naukowy w postaci autorstwa dwóch publikacji w zakresie postępowania restrukturyzacyjnego; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w T. z oceną dobrą plus, a egzamin sędziowski złożyła z łącznym wynikiem bardzo dobrym oraz dodatkowo, że była prelegentem podczas konferencji: „VII Polski Kongres Prawa (...)”. Uzasadniając brak rekomendacji dla tego kandydata Rada wskazała, że miała na względzie doświadczenie zawodowe M. B., jednak całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem.

W zakresie kandydatury M. O. (I NO 104/20) z uzasadnienia uchwały nr 860/2019 wynika, że Rada nie podzieliła stanowiska Zespołu, który udzielił kandydatowi rekomendacji. KRS uwzględniła w odniesieniu do M. O. uzyskaną przez nią ogólną wyróżniającą się ocenę kwalifikacji, którą sporządził G. T. – sędzia

Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, tj. że pełni ona obowiązki orzecznicze od kwietnia 2003 r., posiada ponad 12 letnie doświadczenie zdobyte w pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W., poprzedzone 4 letnim pełnieniem obowiązków na stanowisku asesora sądowego, pełnioną funkcję zastępcy przewodniczącego i przewodniczącego wydziału sądu; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w L. z oceną dobrą, a egzamin sędziowski złożyła z łącznym wynikiem dobrym. W odniesieniu do kandydatury M. O. Rada nie uzasadniła w ogóle swojego stanowiska o braku rekomendacji, tak jak uczyniła to w przypadku niektórych innych kandydatów również objętych negatywnym rozstrzygnięciem Rady.

Odnosnie M. B. (I NO 106/20) z uzasadnienia uchwały nr 860/2019 wynika, że Rada uwzględniła: negatywną rekomendację Zespołu; uzyskane przez kandydata oceny kwalifikacji tj. w zakresie prawa cywilnego i rodzinnego ogólną ocenę negatywną wystawioną przez C. S. – sędziego Sądu Okręgowego w W. oraz taką samą ocenę w zakresie prawa karnego wystawioną przez D. P. – sędziego Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, tj. że zawód adwokata wykonuje od lipca 1989 r.; jednogłośnie negatywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego to, że ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną dostateczną, a egzamin adwokacki złożył z łącznym wynikiem dostatecznym. Uzasadniając brak rekomendacji dla tego kandydata Rada wskazała, że miała na względzie doświadczenie zawodowe M. B., jednak całościowa ocena jego dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem.

W przypadku kandydatury A. K. (I NO 107/20) Rada w uzasadnieniu uchwały nie podzieliła stanowiska Zespołu, który udzielił kandydatowi rekomendacji, przy czym swojego stanowiska w tym zakresie nie uzasadniła. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła uzyskaną przez tę kandydatkę ogólną pozytywną z wyróżnieniem ocenę kwalifikacji, którą sporządziła K. W. – sędzia Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, tj. że pełni ona obowiązki orzecznicze od marca 2005 r., posiada 11 letnie doświadczenie zdobyte w pracy na

stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach jednorazowych delegacji a od 1 października 2017 r. stałej delegacji w Sądzie Okręgowym w W., pełnioną funkcję zastępcy przewodniczącego wydziału sądu; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego - to, że A. K. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą, a egzamin sędziowski złożyła z wynikiem ogólnym dobrym. Zauważono również, że kandydatka ukończyła studia podyplomowe z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń Społecznych w ramach gospodarki rynkowej na Uniwersytecie (...) oraz kursy i szkolenia zawodowe organizowane m.in. przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury. W uzasadnieniu uchwały brak jest jakiegokolwiek stanowiska Rady, które wskazywałoby na to, które z uwzględnionych przez Radę i wyżej wymienionych okoliczności w ramach przyjętych kryteriów oceny kandydatów przesądzały o braku rekomendacji dla tej kandydatki.

Odnośnie E. S. (I NO 108/20) w uzasadnieniu uchwały Rada podzieliła stanowisko Zespołu, który nie udzielił kandydatce rekomendacji, natomiast uwzględniła: uzyskaną przez nią ogólną pozytywną ocenę kwalifikacji sporządzoną przez B. J. – sędziego Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, tj. że E. S. pełni obowiązki orzecznicze od października 2007 r., posiada ponad 10 letnie doświadczenie w pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego, poprzedzone 2-letnim pełnieniem obowiązków na stanowisku asesora sądowego, że kandydatka była regularnie delegowana do orzekania w Sądzie Okręgowym w W. oraz pełniła funkcję przewodniczącej wydziału sądu; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w L. z oceną bardzo dobrą, a egzamin sędziowski złożyła z oceną bardzo dobrą. Uzasadniając brak rekomendacji dla tej kandydatki Rada wskazała, że miała na względzie jej doświadczenie zawodowe, jednak całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem.

Uzasadnienie uchwały odnośnie do P. M. (I NO 109/20) wskazuje na to, że Rada uwzględniła w tym przypadku: negatywną rekomendację Zespołu, uzyskaną przez kandydata ogólną ocenę wyróżniającą kwalifikacji wystawioną przez M. G. –

sędziego Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, a zatem, że pełni obowiązki orzecznicze od października 2007 r., posiada ponad 20 letnie doświadczenie zdobyte w pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W., poprzedzone półtorarocznym pełnieniem obowiązków na stanowisku asesora sądowego, pełnioną funkcję zastępcy przewodniczącego i funkcję przewodniczącego wydziału sądu; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą, a egzamin adwokacki złożył z wynikiem bardzo dobrym. Rada zauważyła też dorobek naukowy kandydata, który prowadzi zajęcia teoretyczne dla aplikantów adwokackich i radcowskich, brał udział w konferencji „Zawody prawnicze wobec reformy procedury karnej: nadzieje, obawy, możliwości” w 2015 r. oraz to, że jest autorem jednej publikacji, a ponadto ukończenie studiów podyplomowych w zakresie: ekonomii i prawa gospodarczego, prawa dowodowego, zapobiegania i zwalczania przestępczości gospodarczej i skarbowej. Uzasadniając brak rekomendacji dla tego kandydata Rada wskazała, że miała na względzie doświadczenie zawodowe P. M., jednak całościowa ocena jego dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały odnośnie do E. U. (I NO 111/20) wynika, że Rada podzieliła stanowisko Zespołu, który nie udzielił kandydatce rekomendacji. Uwzględnione miały zostać natomiast: ogólna pozytywna ocena jej kwalifikacji, którą sporządziła M. S. – sędzia Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, tj. pełnienie obowiązków orzeczniczych od stycznia 2005 r., posiadanie ponad 11 letniego doświadczenia w pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego, poprzedzonego 3 letnim pełnieniem obowiązków na stanowisku asesora sądowego, delegowanie od 16 lipca 2018 r. do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w W.; jednogłośnie pozytywna opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończyła ona wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną dobrą, a egzamin sędziowski złożyła z wynikiem ogólnym dobrym. Brak udzielenia rekomendacji dla tej kandydatki Rada uzasadniła tym, że miała na

względnie doświadczenie zawodowe E. U., jednak całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem o powołanie tej kandydatki.

Odnosnie M. S. (I NO 112/20) w uzasadnieniu uchwały Rada podzieliła stanowisko Zespołu, który nie udzielił kandydatce rekomendacji. Natomiast Rada powołała takie uwzględnione okoliczności w ramach przyjętych kryteriów jak: uzyskaną przez kandydatkę ogólną pozytywną ocenę kwalifikacji kandydata, którą sporządził P. S. – sędzia Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, a zatem w szczególności, że pełni obowiązki orzecznicze od sierpnia 2002 r., posiada ponad 13 letnie doświadczenie w pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego, poprzedzone 4 letnim pełnieniem obowiązków na stanowisku asesora sądowego oraz pełniona funkcję wiceprezesa Sądu Rejonowego w W.; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończyła wyższe studia prawnicze Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą, a egzamin sędziowski złożyła z oceną dobrą. Rada zauważyła również to, że kandydatka ukończyła studia podyplomowe na Uniwersytecie (...) w zakresie prawa dowodowego i na Uniwersytecie (...) w K. w zakresie kreowania wizerunku dla prawników. W przypadku tej kandydatki, Rada uzasadniając brak rekomendacji wskazała, że miała na względzie doświadczenie zawodowe M. S., jednak całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem.

W zakresie A. M. (I NO 114/20) w uzasadnieniu uchwały podano, że Rada nie podzieliła stanowiska Zespołu, który udzielił kandydatowi rekomendacji. Rada uwzględniła: uzyskaną przez kandydata ogólną wyróżniającą ocenę kwalifikacji kandydata, którą sporządził P. F. – sędzia Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, a zatem pełnienie obowiązków orzecznich od lutego 2003 r., posiadanie ponad 12-letniego doświadczenia zdobytego w pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W., poprzedzonego ponad 4-letnim pełnieniem obowiązków na stanowisku asesora sądowego; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – ukończenie wyższych studiów prawniczych na Uniwersytecie w B. z oceną bardzo dobrą i złożenie

egzaminu sędziowskiego z łącznym wynikiem dobrym. Krajowa Rada Sądownictwa nie uzasadniła w jakikolwiek sposób braku rekomendacji dla kandydatury A. M..

Odnośnie A. G. (I NO 115/20) z uzasadnienia uchwały wynika, że Rada nie podzieliła stanowiska Zespołu, który udzielił kandydatowi rekomendacji, natomiast uwzględniła uzyskaną przez kandydata ogólną pozytywną ocenę kwalifikacji, którą sporządziła M. S. – sędzia Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, tj. że pełni obowiązki orzecznicze na stanowisku sędziego sądu rejonowego dopiero od października 2013 r., posiada około 6-letnie doświadczenie zdobyte w pracy na stanowisku sędziego sądu, rejonowego oraz w ramach delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w W., poprzedzone około 2 letnim (w latach 2011–2013), orzekaniem na stanowisku referendarza sądowego, pełnienie w okresie 19 lutego 2018 r.– 30 czerwca 2019 r. funkcji wiceprezesa Sądu Rejonowego w W.; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie w B. z wynikiem bardzo dobrym, a egzamin sędziowski złożył z wynikiem ogólnym bardzo dobrym. Ponadto Rada miała na uwadze, że kandydat od 2017 r. jest wykładowcą Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, prowadził szkolenia w ramach zajęć dla aplikantów adwokackich w latach: 2015, 2017 i 2018 r., jest autorem szeregu publikacji, w tym glos do wyroków Sądu Najwyższego i ukończył wiele szkoleń zawodowych. Uzasadniając brak rekomendacji dla tego kandydata Rada wskazała, że całościowa ocena jego dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem o powołanie.

W zakresie K. G. (I NO 116/20) z uzasadnienia uchwały nr 860/2019 wynika, że Rada nie podzieliła stanowiska Zespołu, który udzielił kandydatowi rekomendacji, natomiast uwzględniła uzyskaną przez kandydata ogólną pozytywną z zastrzeżeniami ocenę kwalifikacji kandydata sporządzoną przez M. Z. – sędziego Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, tj. że pełni obowiązki orzecznicze od listopada 2006 r., posiada blisko 13 letnie doświadczenie zdobyte w pracy na stanowiskach asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w W., doświadczenie zdobył również w ramach delegacji do pełnienia czynności administracyjnych

w Ministerstwie Sprawiedliwości w Departamencie Wykonania Orzeczeń i Probacji na stanowisku głównego specjalisty; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z wynikiem bardzo dobrym, a egzamin sędziowski złożył z wynikiem ogólnym dobrym plus. Ponadto, Rada miała na uwadze, że kandydat w okresie od 31 października 2015 r. do 15 października 2016 r. zajmował się pracą naukowo-badawczą w Instytucie Wymiaru Sprawiedliwości w W. i jest autorem dwóch publikacji z dziedziny egzekucji sądowej. Uzasadniając brak rekomendacji dla tego kandydata Rada wskazała, że uwzględniła doświadczenie zawodowe, ale także i to, że uzyskał niską ocenę kwalifikacji – ocenę pozytywną z zastrzeżeniem.

Odnośnie E. K. (I NO 117/20) Rada podzieliła stanowisko Zespołu, który nie udzielił kandydatce rekomendacji. Rada powołała takie uwzględnione okoliczności w ramach przyjętych kryteriów jak: uzyskanie przez kandydatkę ogólnej pozytywnej oceny kwalifikacji, którą sporządził A. S. – sędzia Sądu Okręgowego w W. oraz M. G. – sędzia Sądu Okręgowego w W. (częstkowa ocena kwalifikacji w zakresie delegowania do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w W. w XIII Wydziale Ubezpieczeń Społecznych); doświadczenie zawodowe, a w szczególności, że pełni obowiązki orzecznicze od kwietnia 2006 r., posiada ponad 10 letnie doświadczenie w pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego, poprzedzone 3 letnim pełnieniem obowiązków na stanowisku asesora sądowego; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w K. z oceną bardzo dobrą, a egzamin sędziowski złożyła z wynikiem ogólnym dobrym. Rada zauważyła również to, że kandydatka ukończyła kursy i szkolenia zawodowe organizowane m.in. przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury, studia podyplomowe z zakresu prawa pracy dla sędziów w PAN w W., z zakresu ekonomii i finansów w Szkole (...) w W. a także z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych na Uniwersytecie (...). W przypadku tej kandydatki, Rada uzasadniając brak rekomendacji wskazała, że miała na względzie doświadczenie zawodowe, jednak całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem.

Odnośnie J. J. (I NO 119/20) Rada podzieliła stanowisko Zespołu, który nie udzielił kandydatce rekomendacji. Rada powołała takie uwzględnione okoliczności w ramach przyjętych kryteriów jak: uzyskane przez kandydatkę ogólnej pozytywnej oceny kwalifikacji, którą sporządziła M. K. – sędzia Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, a zatem w szczególności, że pełni obowiązki orzecznicze od czerwca 2011 r. na stanowisku sędziego sądu rejonowego; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z wynikiem bardzo dobrym, egzamin referendarski z wynikiem bardzo dobrym, natomiast egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. Rada zauważyła również to, że kandydatka ukończyła szereg szkoleń zawodowych. W przypadku tej kandydatki, Rada uzasadniając brak rekomendacji wskazała, że miała również na względzie wcześniejsze doświadczenie zawodowe J. J., uznała jednak, że całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej, w tym relatywnie krótki staż pracy orzeczniczej na tle pozostałych uczestników postępowania oraz brak doświadczenia zdobytego w ramach stałej delegacji do orzekania w sądzie okręgowym nie przemawiają za wystąpieniem z wnioskiem.

W zakresie A. P. (I NO 120/20) Rada podzieliła stanowisko Zespołu, który nie udzielił kandydatce rekomendacji. Rada powołała takie uwzględnione okoliczności jak: uzyskane przez kandydatkę ogólnej wyróżniającej oceny kwalifikacji, które sporządziła R. I. – sędzia Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, w szczególności, że pełni obowiązki orzecznicze od grudnia 2007 r. – początkowo na stanowisku referendarza sądowego, następnie od grudnia 2010 r. jako sędzia sądu rejonowego, pełnią funkcję zastępcy przewodniczącego i funkcję przewodniczącej wydziału sądu; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończyła wyższe studia prawnicze na (...) Uniwersytecie z oceną bardzo dobrą, a egzamin sędziowski z łącznym wynikiem bardzo dobrym. W przypadku tej kandydatki, Rada uzasadniając brak rekomendacji wskazała, że miała na względzie doświadczenie zawodowe, jednak całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem.

W przypadku D. W (I NO 121/20) z uzasadnienia uchwały wynika, że Rada nie podzieliła stanowiska Zespołu, który udzielił kandydatce rekomendacji, natomiast uwzględniła uzyskaną przez kandydatkę ogólną wyróżniającą ocenę kwalifikacji kandydatki sporządzoną przez Ł. K. – sędziego Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, w szczególności to, że pełni obowiązki orzecznicze od listopada 2002 r., posiada blisko 17 letnie doświadczenie zdobyte w pracy na stanowiskach asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w W., pełnioną funkcję zastępcy przewodniczącego wydziału sądu; jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego – to, że ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w L. – filia w R. z oceną bardzo dobrą, a egzamin sędziowski złożyła z wynikiem ogólnym dobrym. Uzasadniając brak rekomendacji dla tej kandydatki Rada wskazała, że miała na uwadze całokształt doświadczenia zawodowego kandydatki, jednak całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej i kwalifikacji nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem.

Odnosnie do E. P. (I NO 122/20) w uzasadnieniu uchwały podzielono stanowisko Zespołu, który nie udzielił kandydatce rekomendacji. KRS miała uwzględnić ogólną wyróżniającą ocenę tej kandydatki z części cywilnej, którą sporządziła B. G. – sędzia Sądu Okręgowego w W. a także pozytywną z zastrzeżeniami opinię z części karnej G. M. – sędziego Sądu Okręgowego w W.; doświadczenie zawodowe, a więc to, że zawód adwokata wykonuje od lutego 2010 r., jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...); w ramach oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego to, że ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą, a egzamin adwokacki złożyła z wynikiem bardzo dobrym. Rada ustaliła ponadto, że kandydatka ta ukończyła studia podyplomowe w zakresie rachunkowości i finansów przedsiębiorstwa. Rada uzasadniając brak rekomendacji dla tej kandydatki wskazała w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, że miała na względzie jej doświadczenie zawodowe, jednak całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem.

III.20. Wskazane powyżej, skrótowe zestawienie fragmentów uzasadnienia uchwały odnośnie do poszczególnych kandydatów, którzy nie zostali rekomendowani przez Radę, a następnie zdecydowali się odwołać od tej decyzji KRS, pozwala już na wstępie dostrzec, że o ile Rada wskazała, jakie kryteria ocenne stanowiły punkt wyjścia przy wyborze najlepszych kandydatów pretendujących do objęcia stanowiska sędziego, a następnie przyporządkowała poczynione w sprawie ustalenia faktyczne do przyjętych kryteriów, o tyle nie sposób uznać, aby w każdym przypadku nastąpiło to w sposób przejrzysty i jednakowy dla wszystkich kandydatów uczestniczących w konkursie.

Zauważyć należy, że zakres rozważań Rady poświęcony analizie ocenianych kandydatur powinien być szerszy w przypadku osób o zbliżonej sytuacji faktycznej (wyrok Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10). Natomiast z całą pewnością analiza i rozważania Rady powinny być pogłębione w przypadku konkursu na wyższe stanowisko sędziowskie z uwagi na zasadniczo porównywalny i niezwykle wysoki poziom kwalifikacji kandydatów (wyrok Sądu Najwyższego z 2 lipca 2015 r., III KRS 25/15).

Wobec powyższego, przede wszystkim zastrzeżenie budzi brak jakiegokolwiek uzasadnienia odnośnie nieudzielenia rekomendacji Rady w przypadku: M. O., A. K. i A. M.. Tym bardziej, że w przypadku wymienionych kandydatów KRS nie podzieliła stanowiska Zespołu Krajowej Rady Sądownictwa, który takiej rekomendacji wymienionym osobom udzielił. Także już pobieżna analiza opisu sylwetek tych kandydatów, zawarta w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, nie pozwala dostrzec istotnej różnicy w odniesieniu do rekomendowanych osób. Brak podania jakiegokolwiek przyczyny, która uzasadniałaby przyjęte stanowisko Rady powoduje, że uchwała w części dotyczącej M. O., A. K. i A. M. całkowicie wymyka się spod kontroli sądowej, jest w pełni dowolna i jako taka już z tej przyczyny podlega w tej części uchyleniu.

Wątpliwości budzi ponadto, że nawet w przypadkach, w których Rada uzasadniła swoje stanowisko, uczyniła to w sposób zdawkowy, bez jakiegokolwiek odniesienia do konkretnych okoliczności różnicujących kandydatów. W przypadku: M. B., E. S., P. M., E. U., M. S., A. G., E. K., A. P., D. W, E. P. – brak rekomendacji Rada uzasadniła jedynie tym, że całościowa ocena dotychczasowej drogi

zawodowej kandydatów nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem o powołanie ich do pełnienia urzędu. O ile jednak samo to lakoniczne stwierdzenie nie powinno stanowić samoistnej przyczyny uchylecia uchwały w części, to jednak skonfrontowane z poczynionymi ustaleniami faktycznymi w toku procedury nominacyjnej może prowadzić do wniosku o dowolności przyjętego rozstrzygnięcia, co stanowi przekroczenie granic uznania przez KRS.

Z zaskarżonej uchwały nie wynika wprost, jakim kryteriom przyznano decydujące znaczenie, niemniej jednak w oparciu o te fragmenty uzasadnienia uchwały, w których Rada zdecydowała się na indywidualne uzasadnienie swego stanowiska w odniesieniu do konkretnego kandydata można stwierdzić, że takimi decydującymi kryteriami były: po pierwsze doświadczenie zawodowe (w tym doświadczenie zdobyte w ramach stałej delegacji do orzekania w sądzie okręgowym), po drugie ocena kwalifikacji.

III.21. Dostrzec trzeba, że w przypadku wielu kandydatów, Rada ograniczyła się do ogólnego stwierdzenia, że „miała na względzie doświadczenie zawodowe kandydata/kandydatki, jednak całościowa ocena jego/jej dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia, zdaniem Rady, za wystąpieniem z wnioskiem” (tak ocenieni nierekomendowani przez Radę: M. B., A. B., I. B., M. B., K. B., A. B., M. D., P. D., P. E., M. G., J. G., G. G., P. K., A. K., A. K., A. K., i M. K., E. K., I. K., M. K., A. K., M. M., P. M., A. M., A. M., M. N., A. O., K. P., M. P., A. P., A. P., P. P., P. P., W. P., A. P., A. P., M. P., J. R., K. R., M. R., A. R., M. S., A. S., M. S., E. S., L. S., A. S., M. S., M. S., G. T., R. T., E. U., D. W., A. Z., E. P.). W przypadku nielicznej grupy kandydatów Rada poza wskazanym wyżej odwołaniem do doświadczenia kandydata powołała także uzyskaną opinię (tak ocenieni nierekomendowani przez Radę: U. G., A. G., Ł. G., A. G., P. G., M. H., J. I., E. J., A. J., J. J., J. J., M. W., R. W., J. Z., S. Z., J. Z.).

Powyższy wniosek dotyczący wiodących kryteriów oceny potwierdza również ogólne stwierdzenie zawarte na końcu uzasadnienia zaskarżonej uchwały o tym, że o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie osób wymienionych w pkt 1 uchwały zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności

ocenione łącznie: oceny kwalifikacji, staż orzecznicy i doświadczenie zawodowe oraz opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...).

Odnotować trzeba, że kryterium „opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...)” w praktyce miało drugorzędne znaczenie choćby z tego względu, że niemal wszyscy kandydaci otrzymali opinie jednogłośnie pozytywne (wyjątek dotyczy: M. B. – opinia jednogłośnie negatywna; I. B. – pozytywna z zastrzeżeniem; M. C., M. J., A. K. i M. W. – pozytywna; K. D., M. D., P. G. – pozytywna z zastrzeżeniem; A. P., M. R., M. S., L. S., R. W. i J. R. – jednogłośnie pozytywna z zastrzeżeniem).

W pierwszej kolejności zatem KRS wskazała na staż orzecznicy i doświadczenie zawodowe. W tym przypadku brano pod uwagę przede wszystkim staż zawodowy, jak również doświadczenie orzecznicze zdobyte w ramach stałej delegacji do orzekania w sądzie okręgowym (*por. s. 150 uzasadnienia*).

W odniesieniu do pierwszego z wyżej wskazanych, wiodących w analizowanym postępowaniu nominacyjnym, kryteriów oceny, tj. stażu orzeczniczego i doświadczenia zawodowego, należy zauważyć, że uzasadnienie uchwały zdaje się wskazywać na to, że Rada opiera twierdzenie co do tego, iż wybrani kandydaci posiadają większe lub lepsze doświadczenie i kwalifikacje zawodowe, na długości okresu pełnienia obowiązków orzecznich na stanowisku sędziego sądu rejonowego, ewentualnie asesora sądowego, referendarza sądowego, asystenta sędziego, natomiast w przypadku kandydatów niebędących sędziami – na długości okresu wykonywania zawodu radcy prawnego, adwokata, radcy Prokuratury Generalnej RP. Analiza treści uzasadnienia uchwały prowadzi również do wniosku, że w postępowaniu nominacyjnym doszło do doprecyzowania tego kryterium. I tak na stronie 137 i 140 uzasadnienia uchwały Rada uznała za niewystarczający staż orzecznicy wynoszący 7 lat („dopiero od 2012”) oraz 6 lat („dopiero od 2013”).

Tymczasem, jak wynika z treści zaskarżonej uchwały – staż zawodowy (orzecznicy) wynosił w przypadku: A. J. – na stanowisku sędziego ponad 10 lat i na stanowisku asesora sądowego 2 lata; M. B. – na stanowisku referendarza sądowego niemal 3 lata i ponad 8 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego; M. O. – 13 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W. i 4 lata na stanowisku asesora sądowego; A. K. – 11 lat

na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W.; E. S. – 10 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w W. i 2 lata na stanowisku asesora sądowego; P. M. 10 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W. i 1,5 roku na stanowisku asesora sądowego; E. U. – 11 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego, w tym w ramach delegacji do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w W. i 3 lata na stanowisku asesora sądowego; M. S. – 13 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego i 4 lata na stanowisku asesora sądowego; A. M. – 12 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W. i 4 lata na stanowisku asesora sądowego; A. G. – 6 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w W. i 2 lata na stanowisku referendarza sądowego; K. G. – 13 lat na stanowiskach asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w W.; E. K. – 10 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego i 3 lata na stanowisku asesora sądowego; A. P. – niemal 9 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego i 3 lata na stanowisku referendarza sądowego; D. W. – 17 lat na stanowiskach asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w W.. W przypadku z kolei osoby nie będącej sędzią, tj. M. B. staż zawodowy adwokata wynosił odpowiednio ponad 30 lat, a E. P. ponad 9 lat.

Zauważyć trzeba, że wśród kandydatów rekomendowanych przez KRS w pkt 1. uchwały znaleźli się kandydaci o krótszym stażu zawodowym od niektórych z wyżej wskazanych kandydatów. I tak w szczególności: A. G. – ponad 7 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego i 4 lata w zawodzie adwokata; P. K. – ponad 6 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego w tym w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W. i 4 lata na stanowisku asystenta sędziego; Ł. K. – 6 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego w tym w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W. i 4 lata na stanowisku asystenta sędziego; T. N. – 7 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego w tym w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W. i 4 lata na stanowisku referendarza sądowego; J. O. – ponad 6 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego i 3 lata na stanowisku asesora

prokuratorskiego i ponad 2 lata na stanowisku prokuratura prokuratury rejonowej; A. V. – ponad 7 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji do Sądu Okręgowego w W. i 2 lata na stanowisku referendarza sądowego, a wcześniej asystenta sędziego; A. Z. – niecałe 7 lat na stanowisku sędziego sądu rejonowego, a ponadto na stanowisku 2,5 roku referendarza sądowego i asystenta sędziego.

Nadmienić ponadto należy, że Rada odnotowała doświadczenie skarżących w orzekaniu w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W.. Dotyczyło to skarżących: M. O., A. K., E. S., P. M., E. U., A. M., A. G., K. G., E. K., D. W. Natomiast okoliczność ta nie dotyczyła: A. J., M. B., M. S., J. J., A. P. (a także kandydatów nie będących sędziami). Jednakże, podobnie doświadczenia w orzekaniu w ramach delegacji do sądu okręgowego nie posiadali kandydaci rekomendowani przez Radę w pkt 1. uchwały, tj. D. B., A. K., A. K., J. O., S. P., A. Z., trudno zatem okoliczność tą uznać za samoistnie dyskwalifikującą. Powyższe spostrzeżenie jest o tyle istotne, że Rada w uzasadnieniu uchwały wskazała w kilku przypadkach na doświadczenie w orzekaniu w ramach delegacji w sądzie okręgowym jako okoliczność mającą znaczenie przy ocenie kandydatów. Dotyczy to: U. G., A. G., J. I., E. J., J. J., R. W., M. W., A. Z., S. Z. – w przypadku tych kandydatów Rada podkreśliła znaczenie ich delegacji dla całokształtu doświadczenia zawodowego, a także A. J. i J. J. – w tych dwóch ostatnich przypadkach Rada zwróciła uwagę na brak doświadczenia zdobytego w ramach delegacji do orzekania w sądzie okręgowym jako jedną z okoliczności przesadzających o braku rekomendacji dla tych kandydatek. Powyższe jednoznacznie wskazuje na niejednolite zastosowanie kryterium doświadczenia zawodowego w zakresie orzekania w ramach delegacji w sądzie okręgowym, skoro część kandydatów rekomendowanych przez Radę nie posiadała takiego doświadczenia, a część nierekomendowanych posiadała je, przy braku znaczących różnic w pozostałych kryteriach oceny. KRS także w tym przypadku nie wyjaśniła przyczyn i sposobu różnicowania kandydatów uczestniczących w konkursie.

Odnośnie drugiego z wiodących kryteriów decydujących o rekomendacji albo jej braku dla kandydatów uczestniczących w konkursie tj. oceny kwalifikacji, zdaniem Sądu Najwyższego pojawiają się wątpliwości analogicznej natury, jak te

opisane wyżej w odniesieniu do stażu orzeczniczego i doświadczenia zawodowego. Także w przypadku tego kryterium z treści uzasadnienia uchwały wynika, że w postępowaniu nominacyjnym doszło do jego doprecyzowania. Na stronie 134 uzasadnienia pojawiło się stwierdzenie, że ocena pozytywna jest oceną „stosunkowo niską”, zaś na stronie 240 ocena pozytywna z zastrzeżeniem wprost określona została jako niska ocena kwalifikacji.

Wśród kandydatów rekomendowanych przez Radę w pkt 1. zaskarżonej uchwały znalazły się osoby mające gorszą ocenę ogólną niż część skarżących. Przykładowo: P. C., J. K., P. K., Ł. K., A. K., A. K., A. L., I. L., S. Ł., K. M., J. O., S. P., B. P., A. R., S. S., I. S., A. W.-Pietrzak, S. W., R. W., A. Z., A. Z. – pozytywną, E. D. – pozytywną z zastrzeżeniami, P. J. i M. R. – negatywną, T. L. – pozytywną z zastrzeżeniami, K. Ś. – pozytywną z zastrzeżeniem, gdy tymczasem, A. J., M. B., J. J., P. M., A. M., M. O., A. P., D. W – otrzymali oceny wyróżniające, a A. K. – ocenę pozytywną z wyróżnieniem, E. P. – wyróżniającą z części cywilnej i pozytywną z zastrzeżeniami z części karnej. W tym miejscu trzeba odnotować, że oceny jakie otrzymali skarżący: E. K., E. S., M. S., E. U. (pozytywne) nie były wyższe od większości ocen kandydatów rekomendowanych przez Radę, a w stosunku do kandydatów, którzy otrzymali oceny wyróżniające były to oceny niższe. Z kolei, oceny ogólne K. G. (pozytywna z zastrzeżeniem) i M. B. (ogólne negatywne) odbiegały od ocen kandydatów rekomendowanych przez Radę.

III.22. Jak Sąd Najwyższy wyżej wskazał, chociaż do wyłącznej kompetencji KRS należy wprowadzić wybór decydującego kryterium spośród wymienionych w ustawie, które przesądza o wskazaniu kandydatów i umożliwia dokonanie oceny, który z kandydatów okaże się spełniać to kryterium w stopniu wyższym od pozostałych (wyrok Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 131/19), to jednak w konsekwencji dokonania takiego wyboru konieczne jest zastosowanie go wobec wszystkich kandydatów uczestniczących w konkursie nominacyjnym. Jeżeli bowiem wyraża się stanowisko, że o wyborze kandydatów zdecydowały określone dwa kryteria łącznie (w niniejszej sprawie: ocena kwalifikacji kandydatów oraz dotychczasowe doświadczenie zawodowe), to przyjmuje się obowiązek zestawienia tych kryteriów w relacji do cech poszczególnych kandydatów. W inny

sposób nie można mówić ani o jednolitości stosowania kryteriów, ani o sprawiedliwości i transparentności procesu nominacyjnego (w tym również w kontekście równego dostępu do służby publicznej w rozumieniu art. 60 Konstytucji).

Powyższe wskazuje w szczególności na to, że Rada zastosowała to samo kryterium stażu zawodowego w stosunku do wszystkich uczestniczących w konkursie kandydatów, jednak uczyniła to w sposób odmienny w odniesieniu do poszczególnych osób. Trzeba podkreślić, że KRS byłaby do tego uprawniona, pod warunkiem wszakże precyzyjnego wyjaśnienia sposobu dokonanego zróżnicowania wymienionego kryterium w stosunku do poszczególnych kandydatów, w tym szczególnie wnikliwego w przypadku osób o podobnym stażu zawodowym i zbliżonych cechach mających znaczenie przy ocenie równocześnie innych kryteriów wyboru ustalonych przez Radę. Tego wymogu jednak Rada nie dochowała w pełni. Użycie w treści uzasadnienia w stosunku do niektórych kandydatów stwierdzenia, że całościowa ocena ich dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem o powołanie ich do pełnienia urzędu, zestawione z poczynionymi ustaleniami faktycznymi w toku procedury nominacyjnej prowadzi do wniosku o dowolności przyjętego rozstrzygnięcia, stanowiącej przekroczenie granic uznania przez KRS. I tak, uchybienie to w oparciu o treść uzasadnienia uchwały można spostrzec w odniesieniu do następujących osób: M. B., E. S., P. M., E. U., M. S., A. G., E. K., A. P. oraz D. W, E. P..

W przypadku M. B., P. M., A. P. i D. W Rada dostrzegła wyróżniające oceny kwalifikacyjne uzyskane przez tych kandydatów, a w przypadku M. B., E. S., E. U., M. S., A. G., E. K. pozytywne oceny kwalifikacji. Jednocześnie, Rada odnotowała stosunkowo długi staż orzeczniczy wymienionych kandydatów, który trwa w przypadku: M. B. – od 2008 r., E. S., P. M., A. P. – od 2007 r., E. U. – od 2005 r., M. S. – od 2002 r., A. G. – od 2011 r., E. K. – od 2006 r., a D. W – od 2002 r.

We wszystkich tych przypadkach – pomimo łącznego spełnienia wskazanych przez Radę wiodących kryteriów – brak jest wyjaśnienia przyczyn, dla których kandydaci spełniający takie same, a w wielu wypadkach nawet w stopniu wyższym, niż kandydaci rekomendowani, warunki nie zostali objęci wnioskiem o powołanie ich do pełnienia urzędu. Jeżeli Rada uwzględniła inne okoliczności spośród

przyjętych kryteriów, winna dać temu wyraz w treści uzasadnienia uchwały. W obecnym kształcie rozstrzygnięcie nosi cechy dowolności, uniemożliwiając poznanie rzeczywistych motywów jej podjęcia i z tej przyczyny uchwała w omawianej części podlega uchyleniu.

Uwzględniając powyższe rozważania w kontekście zarzutów postawionych przez skarżących należy dojść do wniosku, że zasługiwały one w znacznej części na uwzględnienie.

III.23. W zakresie dotyczącym pkt 2 uchwały na uwzględnienie zasługiwało odwołanie: A. J. (I NO 7/20), M. B. (I NO 102/20), M. O. (I NO 104/20), A. K. (I NO 107/20), E. S. (I NO 108/20), P. M. (I NO 109/20), E. U. (I NO 111/20), M. S. (I NO 112/20), A. M. (I NO 114/20), A. G. (I NO 115/20), E. K. (I NO 117/20), J. J. (I NO 119/20), A. P. (I NO 120/20), D. W. (I NO 121/20), E. P. (I NO 122/20) w części dotyczącej tych skarżących.

W przypadku A. J. (I NO 7/20) zasadne okazały się zarzuty procesowe dotyczące naruszenia przez Radę art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 17-19 Regulaminu KRS, w szczególności te dotyczące pominięcia rzetelnej oceny kwalifikacji i konkurujących kandydatów oraz braku porównania i omówienia ocenianych kandydatów w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe. Skoro bowiem Rada uznała, że relatywnie krótki staż pracy orzeczniczej na tle pozostałych uczestników postępowania oraz brak doświadczenia zdobytego w ramach delegacji do orzekania w sądzie okręgowym nie przemawiają za wystąpieniem z wnioskiem o powołanie tej kandydatki na stanowisko sędziego sądu okręgowego, to powinna ona wskazać, czym kierowała się różnicując kandydaty A. J. i osób o zbliżonym stażu orzeczniczym do niej, które również jak ona nie posiadają doświadczenia orzeczniczego w ramach delegacji. Takiego wyjaśnienia brak w treści uzasadnienia uchwały, a zestawienie ustaleń KRS w ramach przyjętych kryteriów oceny kandydatów w odniesieniu do tej kandydatki oraz innych osób uczestniczących w procedurze konkursowej wskazuje na to, że Rada w tym przypadku co najmniej naruszyła powinność dokonania oceny kandydatów po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji i w oparciu o przyjęte uprzednio kryteria. Ponadto, na uwzględnienie zasługiwał też zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS, gdyż z treści uzasadnienia

uchwały nie sposób wnieść, czym Rada kierowała się nie rekomendując tej kandydatki.

W przypadku M. B. (I NO 102/20) zarzuty procesowe, jak i zarzuty dotyczące treści uzasadnienia uchwały, były zbieżne z zarzutami A. J.. Także w przypadku tej kandydatki Sąd Najwyższy podzielił zarzuty procesowe dotyczące naruszenia przez KRS art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1–3 u.KRS jak i art. 42 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 u.KRS (w zakresie treści uzasadnienia uchwały). Zauważyć trzeba, że z ogólnikowego sformułowania stanowiska Rady co do braku rekomendacji dla M. B. nie można wnosić, w jaki sposób Rada dokonała oceny tej kandydatki w oparciu o wybrane kryteria oceny osób uczestniczących w konkursie. Nie można ustalić w szczególności, czy Rada dochowała obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, wnikliwie zbadala materiały sprawy i dokonała ustaleń a w konsekwencji oceny kwalifikacji skarżącej i konkurujących z nią kandydatów w ramach swobodnej oceny materiałów. W oparciu o ustalenia Rady poczynione odnośnie kandydatów rekomendowanych i nierekomendowanych (w tym M. B.) nie sposób wnosić, w jaki sposób KRS ustaliła, że „całościowa ocena jej drogi zawodowej” nie przemawia za wystąpieniem z wnioskiem. Skoro bowiem kandydatka ta uzyskała ocenę kwalifikacyjną wyróżniającą, a jej staż orzeczniczy należy liczyć od kwietnia 2008 r., to spełnia ona łącznie oba kryteria wiodące ustanowione przez Radę, a z pewnością spełnia je w stopniu większym, aniżeli niektórzy z kandydatów rekomendowanych. Dlatego też zasadne są zarzuty dotyczące uzasadnienia uchwały KRS. Skoro bowiem na etapie zastosowania przyjętych kryteriów oceny kandydatów Rada uznała, że kandydatka ta nie spełnia ich w stopniu uzasadniającym rekomendację, powinna w treści uzasadnienia uchwały wyjaśnić przyczyny takiego wniosku. Takiego zaś wyjaśnienia brak.

Jeśli chodzi o odwołanie M. O. (I NO 104/20), to uzasadnione zdaniem Sądu Najwyższego okazały się zarówno zarzuty procesowe odnośnie sposobu zastosowania ustalonych przez Radę kryteriów w toku prowadzonej procedury konkursowej, jak i co do treści uzasadnienia uchwały. W szczególności należy zauważyć, że w oparciu o treść uzasadnienia uchwały nie sposób rozstrzygnąć, w jaki sposób Rada zastosowała względem tej kandydatki kryteria oceny, a w konsekwencji jakie okoliczności faktyczne zadecydowały o braku rekomendacji dla

tej kandydatki. Skoro M. O. spełniała ustalone kryteria uzasadniające rekomendację jej kandydatury Prezydentowi RP (w tym wiodące tj. ogólnej oceny kwalifikacji – w tym przypadku wyróżniająca oraz stażu orzeczniczego – w przypadku kandydatki od kwietnia 2003 r., w tym w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W.), to Rada powinna wskazać, jakie konkretne okoliczności różnicujące (w ramach ustalonych kryteriów oceny) kandydaturę M. O. zdecydowały o braku rekomendacji dla tej kandydatki. Podkreślić trzeba, że w treści uzasadnienia uchwały brak jakiegokolwiek wyjaśnienia stanowiska Rady, co jest tym bardziej istotne, że Rada nie podzieliła stanowiska Zespołu, który rekomendował M. O. Wobec tego, jako zasadne Sąd Najwyższy ocenił również zarzuty odnośnie treści uzasadnienia uchwały.

W przypadku A. K. (I NO 107/20), zdaniem Sądu Najwyższego uzasadnione okazały się zarzuty w zakresie trybu procedowania przez Radę odnośnie zgromadzonego w toku postępowania materiału faktycznego w kontekście zastosowania tychże ustaleń do wybranych kryteriów oceny uczestników postępowania. Nie ulega wątpliwości, że Rada uwzględniła okoliczności dotyczące kandydatki w ramach każdego z ustalonych kryteriów oceny, jednakże w oparciu o uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie sposób stwierdzić, czy nastąpiło to w taki sam sposób, jak w przypadku innych uczestników postępowania, w tym w szczególności rekomendowanych przez Radę. Jeśli bowiem kandydatka ta spełniała kryteria ustalone przez KRS jako warunkujące rekomendację, w tym oba kryteria wiodące, to uzasadnienie uchwały powinno jasno wskazać, które z okoliczności wynikający z zebranego materiału zdecydowały o braku rekomendacji dla A. K.. Na marginesie Sąd Najwyższy zwraca uwagę na omyłkę w nazwisku skarżącej w rozstrzygnięciu zaskarżonej uchwały – zamiast K. jest K.

Odnośnie do odwołania E. S. (I NO 108/20) również zasługiwało ono na uwzględnienie, z uwagi na zasadnie postawione zarzuty procesowe co do sposobu, w jaki Rada oceniła okoliczności związane z jej kandydaturą w oparciu o ustanowione kryteria oceny, na tle innych uczestników konkursu, jak i co do treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały. Z treści uzasadnienia uchwały wynika, że Rada uwzględniała okoliczności dotyczące tej kandydatki na podstawie ustalonych kryteriów. Niemniej jednak w ocenie Sądu Najwyższego, nie sposób ostatecznie

ustalić, jakie okoliczności zadecydowały o zróżnicowaniu tej kandydatki, która – co należy podkreślić – spełniała kryteria oceny (w tym wiodące) łącznie w stopniu co najmniej takim samym, jak część kandydatów rekomendowanych – w stosunku do uczestników objętych pkt 1. uchwały. Zdaniem Sądu Najwyższego uzasadnione okazały się też zarzuty E. S. odnośnie do treści uzasadnienia uchwały. Pomimo, że Rada wskazała w uzasadnieniu, że „miała na względzie doświadczenie zawodowe E. S., jednak całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia, zdaniem Rady, za wystąpieniem z wnioskiem”, to tak ogólnikowe podsumowanie decyzji Rady nie wyjaśnia motywów braku rekomendacji dla tej kandydatki.

Z kolei, w przypadku odwołania P. M. (I NO 109/20) zdaniem Sądu Najwyższego uzasadnione okazały się zarzuty dotyczące treści uzasadnienia uchwały dotyczące sporządzenia uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia. Jako zbyt daleko idące należało natomiast ocenić zarzuty niedochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy, wnikliwego zbadania jej materiałów oraz pominięcia rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącego wynikającej z oceny sporządzonej przez sędziego-wizytatora, doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, jak też okoliczności związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych. Zarzuty skierowane przeciwko prawidłowości oceny zgromadzonego materiału dotyczącego tego kandydata nie są poparte jakimikolwiek okolicznościami. Sam bowiem fakt, że w treści uzasadnienia uchwały nie znalazło się wystarczająco wnikliwe omówienie przyczyn braku rekomendacji dla P. M. nie świadczy o tym, że Rada nie zbadała należycie zgromadzonego materiału. Nie zmienia powyższej oceny fakt, że KRS nie wyjaśniła w sposób przekonujący przyczyn, dla których nie dała rekomendacji temu kandydatowi, który – co należy podkreślić – spełniał łącznie kryteria wiodące przyjęte przez Radę. Nie można bowiem za takie uzasadnienie uznać ogólnego sformułowania, że „Rada miała na względzie doświadczenie zawodowe Pana P. M. jednak całościowa ocena jego dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia, zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, za wystąpieniem z wnioskiem”.

Odwołanie E. U. (I NO 111/20) Sąd Najwyższy ocenił jako uzasadnione. Skarżąca kwestionowała tryb procedowania Rady nad jej kandydaturą w kontekście przyjętych kryteriów oceny a także treść uzasadnienia zaskarżonej uchwały.

Obydwa zarzuty okazały się zasadne. Nie ulega wątpliwości, że choć KRS uzasadniła brak rekomendacji dla tej kandydatki ogólnikowym sformułowaniem, analogicznym jak w przypadku wielu innych uczestników postępowania, to nie sposób z niego wnieść, jakie motywy leżały u podstaw nierekomendowania E. U.. W szczególności trzeba zauważyć, że kandydatka ta spełnia łącznie kryteria wiodące ustalone przez Radę w omawianej procedurze (ogólna ocena pozytywna i staż orzeczniczy – od stycznia 2005 r.), zatem trzeba wnosić, iż o braku rekomendacji zdecydowały inne okoliczności, na które KRS powinna zwrócić uwagę w treści uzasadnienia uchwały. Także jednak i w tym przypadku takiego uzasadnienia decyzji Rady zabrakło.

W wypadku M. S. (I NO 112/20) zarzuty procesowe dotyczące sposobu stosowania ustalonych przez Radę kryteriów i treści uzasadnienia uchwały były zbieżne z zarzutami innych skarżących wskazanych wyżej i również okazały się uzasadnione. Kandydatka ta niewątpliwie spełniała kryteria ustalone przez Radę, w tym oba kryteria wiodące. Pomimo tego nie została rekomendowana przez Radę, która nie wyjaśniła jasno i precyzyjnie, jakie okoliczności różnicujące kandydatkę i osoby rekomendowane w pkt 1. uchwały zadecydowały o takim rozstrzygnięciu. Nie sposób za takie wyjaśnienie uznać ogólnego stwierdzenia, że „Rada miała na względzie doświadczenie zawodowe M. S., jednak całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia, zdaniem Rady, za wystąpieniem z wnioskiem”. Sąd Najwyższy nie kwestionuje, że Rada w oparciu o zgromadzony materiał była uprawniona do podjęcia w stosunku do M. S. takiej decyzji, powinna jednakże należycie to uzasadnić, czego nie uczyniła. Wobec tego zarzuty procesowe, tak dotyczące sposobu procedowania nad kandydaturą M. S., jak i treści uzasadnienia uchwały należało ocenić jako zasadne.

W przypadku zarzutów A. M. (I NO 114/20) dotyczących uzasadnienia uchwały, okazały się one uzasadnione. Kandydat wskazał na to, że uzasadnienie zostało przez Radę sporządzone w sposób, który uniemożliwia stwierdzenie, dlaczego Krajowa Rada Sądownictwa negatywnie zaopiniowała jego kandydaturę na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Sąd Najwyższy podziela ten zarzut. Skoro bowiem kandydat uzyskał ocenę kwalifikacyjną wyróżniającą (a zatem wyższą od wielu kandydatów rekomendowanych przez Radę) oraz posiada ponad

szesnastoletnie doświadczenie zdobyte w pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w W., to w oparciu o inne ustalenia dotyczące tego kandydata, wynikające z treści uzasadnienia uchwały nie można ustalić, jakie okoliczności ostatecznie zadecydowały o tym, dlaczego nie został on przez Radę rekomendowany.

A. G. (I NO 115/20), podobnie jak wskazani wyżej kandydaci, kwestionował tryb procedowania Rady nad ustalonymi kryteriami oceny uczestników postępowania oraz treść uzasadnienia uchwały, która w jego ocenie uniemożliwia poznanie motywów podjęcia uchwały. Sąd Najwyższy zgodził się opisanymi zarzutami A. G.. Kandydat ten uzyskał pozytywną ocenę kwalifikacyjną, która wystarczała w ocenie Rady do udzielenia rekomendacji, a jednocześnie posiada około sześćoletnie doświadczenie zdobyte w pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz w ramach delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w W.. Co istotne, kandydat uzyskał rekomendację Zespołu, której nie podzieliła KRS. Rada nie wskazała jednak jakichkolwiek powodów, które zadecydowały, że kandydat ten nie spełniał kryteriów oceny w stopniu wymaganym dla uzyskania rekomendacji. Za uzasadnienie takie, zdaniem Sądu Najwyższego, nie może być uznane zdawkowe sformułowanie, że „całościowa ocena jego dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia, zdaniem Rady, za wystąpieniem z wnioskiem o powołanie”. Jeśli bowiem Rada dokonując oceny okoliczności dotyczących tego kandydata w zestawieniu z innymi uczestnikami postępowania, doszła do wniosku, że istnieją okoliczności uzasadniające brak rekomendacji dla A. G., to powinna te okoliczności wskazać. Zarzuty postawione przez kandydata odnośnie do trybu procedowania Rady i treści uzasadnienia okazały się uzasadnione.

W przypadku E. K. (I NO 117/20) zarzuty skupiające się na sposobie zastosowania przez Radę kryteriów oceny kandydatów Sąd Najwyższy również uznał za zasadne. Kandydatka ta uzyskała dwie pozytywne oceny kwalifikacyjne i pełni obowiązki orzecznicze od kwietnia 2006 r. Spełnia zatem łącznie ustalone kryteria wiodące ustalone przez KRS. Rada nie wskazała jednak, w jaki sposób oceniła okoliczności dotyczące tej kandydatki, które zadecydowały o braku rekomendacji dla niej. „Całościowa ocena jej dotychczasowej drogi zawodowej”, na którą powołała się Rada – jak słusznie podnosiła skarżąca – nie stanowi

wystarczającej podstawy do stwierdzenia takich okoliczności dyskwalifikujących kandydatkę. Tym samym, skarżąca zasadnie kwestionowała również treść samego uzasadnienia uchwały.

J. J. (I NO 119/20) zarzucała zarówno niewłaściwe sporządzenie uzasadnienia uchwały, uniemożliwiające poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały, jak również sam sposób rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o ustalone kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie. Sąd Najwyższy podzielił zarzuty skarżącej. W oparciu o uzasadnienie uchwały nie można ustalić, jakie okoliczności uwzględnione przez Radę w ramach przyjętych kryteriów oceny, zdecydowały o nierekomendowaniu tej kandydatki na jedno z wolnych stanowisk sędziowskich. Skoro bowiem kandydatka uzyskała z części cywilnej ocenę kwalifikacyjną wyróżniającą i z części karnej – pozytywną z zastrzeżeniami oraz posiada staż adwokacki od lutego 2010 r., a także spełnia pozostałe kryteria kwalifikacyjne, to KRS, będąc uprawnioną do nieudzielenia tej kandydatce rekomendacji, obowiązana była do wskazania motywów takiego rozstrzygnięcia. Mimo to, Rada ograniczyła się ponownie do powołania na ogólnikową „całościową ocenę dotychczasowej drogi zawodowej” J. J., co uzasadnia zarzut niejednakowego zastosowania kryteriów ocen kandydatów.

W przypadku A. P. (I NO 120/20) jako zasługujące na uwzględnienie należało ocenić zarówno zarzuty dotyczące sposobu dokonania oceny jej kandydatury w oparciu o uprzednio ustalone przez Radę kryteria ogólne, jak i sposobu uzasadnienia uchwały przez Radę. W szczególności trzeba zauważyć, że Rada w przypadku tej kandydatki – podobnie jak wielu innych uczestników nierekomendowanych – ograniczyła się do ogólnego sformułowania swojego stanowiska, nie powołując tym samym żadnych okoliczności, które uwzględniła w ramach kryteriów obowiązujących w omawianej procedurze konkursowej i które ostatecznie nie pozwoliły jej na udzielenie rekomendacji. Skarżąca spełnia łącznie kryteria wiodące ustalone przez KRS (ocena ogólna – wyróżniająca oraz staż orzeczniczy – w tym przypadku od grudnia 2007 r.) oraz nie odbiega znacząco od innych kandydatów rekomendowanych w pkt 1 uchwały. Skoro Rada ustaliła, że w przypadku tej kandydatki zachodzą powody, dla których – w zestawieniu z innymi kandydaturami – nie może być rekomendowana, to powinna motywy takiej decyzji

wskazać i wyjaśnić. Rada tego nie uczyla, ograniczając się wyłącznie do zdawkowego sformułowania fragmentu uzasadnienia. Wobec tego, nie sposób ustalić, czy KRS podołała obowiązkowi należytego rozpatrzenia kandydatury A. P..

W przypadku odwołania D. W. (I NO 121/20) Sąd Najwyższy ocenił zarzuty postawione przez tę kandydatkę, a odnoszące się do sposobu uzasadnienia uchwały i braku wskazania przyczyn, jakie legły u podstaw decyzji Rady w ostatecznym kształcie, jako uzasadnione. Kandydatka zarzuciła niewskazanie przyczyn, dla których Rada zdecydowała się nie wystąpić z wnioskiem o powołanie skarżącej i innych kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w W., dla których Rada nie podzieliła wniosków Zespołu, niewskazanie przesłanek, na podstawie których Rada dokonała oceny całokształtu pracy kandydatów, co do których nie przedstawiła wniosku o ich powołanie. W treści uzasadnienia uchwały nie znalazło się żadne odniesienie do okoliczności, które dyskwalifikowały w ocenie Rady tę kandydatkę w oparciu o ustalone kryteria ocen kandydatów. Ponownie trzeba zwrócić uwagę na to, że nie jest wystarczającym wskazanie takich okoliczności za ledwie ogólne powołanie się na „całościową ocenę dotychczasowej drogi zawodowej i kwalifikacji” kandydatki. Rada nie podzieliła stanowiska Zespołu również bez odniesienia się w jakikolwiek sposób do tej kwestii. Podkreślić trzeba, że skarżąca spełniała ustalone przez KRS wiodące kryteria oceny w stopniu co najmniej równym w porównaniu do kandydatów rekomendowanych w pkt 1. uchwały. Nie można ustalić – w oparciu jedynie o treść uzasadnienia uchwały – jakie okoliczności w opinii Rady różnicowały ją w stosunku do uczestników rekomendowanych.

W przypadku E. P. (I NO 122/20) zarzuty dotyczące sposobu zastosowania przez Radę kryteriów oceny kandydatów koncentrowały się na braku jasnego stanowiska Rady w tym względzie, którego nie można również odnaleźć w treści uzasadnienia uchwały. W konsekwencji skarżąca podnosiła w szczególności, że porównując ustalenia w zakresie doświadczenia zawodowego poszczególnych osób, nie sposób ustalić kryterium dokonanego przez Radę wyboru. Sąd Najwyższy podzielił zarzuty skarżącej. E. P. uzyskała dwie oceny kwalifikacyjne co najmniej równe niektórym spośród kandydatów rekomendowanych przez KRS oraz posiada ponad 9letnie doświadczenie zawodowe jako adwokat. Co więcej, spełnia ona

również pozostałe kryteria wybrane przez Radę w omawianej procedurze konkursowej. Pomimo tego, Rada nie wskazała jakie okoliczności dotyczące tej kandydatki przesądzały o zasadności nierekomendowania jej na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Zamiast tego KRS – podobnie jak w odniesieniu do wielu innych kandydatów – ograniczyła się do ogólnego i nieprecyzyjnego sformułowania odnośnie „całościowej oceny jej dotychczasowej drogi zawodowej”. Tym samym w ocenie Sądu Najwyższego kandydatka ta zasadnie podniosła omawiane w tym miejscu zarzuty.

Zauważyć trzeba, że nawet jeżeli Rada w rzeczywistości dokonała rzetelnego porównania – w oparciu o uprzednio ustalone kryteria wyboru – kandydatur osób uczestniczących w procedurze, to nie sposób tego wnosić z treści uzasadnienia uchwały. W tych okolicznościach za w pełni zasadne należy więc uznać zarzuty kandydatów dotyczące nieprawidłowości w sposobie sporządzenia tegoż uzasadnienia. Skoro bowiem wskazani kandydaci w ramach obu wybranych przez Radę kryteriów (co należy podkreślić – wiodących) odmiennie zostali ocenieni w stosunku do osób rekomendowanych Prezydentowi RP, a przy tym pozostałe kryteria spełniają w sposób co najmniej zbliżony, a niejednokrotnie lepszy od tych ostatnich, to mogli zasadnie oczekiwać, że KRS swoje stanowisko należycie – a z pewnością przynajmniej w jakikolwiek sposób – wyjaśni. Wobec tego zasadne były również zarzuty naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający ustalenie rzeczywistych motywów podjęcia skarżonej uchwały, co utrudnia, a wręcz uniemożliwia odniesienie się do przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura skarżących jest gorsza od kandydatury uczestników postępowania objętych pkt 1. skarżonej uchwały oraz zarzutów ujętych jako brak uzasadnienia uchwały umożliwiający stwierdzenie tego, dlaczego Krajowa Rada Sądownictwa negatywnie zaopiniowała kandydaturę skarżących na stanowisko sędziego.

III.24. Te same przyczyny legły u podstaw uchylenia uchwały w części dotyczącej niektórych osób objętych wnioskiem o powołanie. Wątpliwości Sądu Najwyższego budzi – w granicach podniesionych zarzutów - część zaskarżonego

pkt. 1. uchwały w stosunku do E. D., P. J., M. R., T. L. oraz K. Ś.. Jak wynika z wcześniejszych rozważań, decydującymi kryteriami w postępowaniu nominacyjnym były doświadczenie zawodowe (w tym doświadczenie zdobyte w ramach stałej delegacji do orzekania w sądzie okręgowym) oraz ocena kwalifikacji, przy czym w przypadku tej ostatniej w uzasadnieniu uchwały nastąpiło doprecyzowanie, że ocena pozytywna z zastrzeżeniem jest niską oceną kwalifikacji (s. 240 uzasadnienia). Tymczasem wśród osób rekomendowanych znalazły się także i takie, które uzyskały ocenę kwalifikacyjną równą, a nawet znacznie niższą aniżeli pozytywna z zastrzeżeniami. I tak, E. D. uzyskała ocenę pozytywną z zastrzeżeniami (kandydatka ta jednocześnie nie uzyskała rekomendacji Zespołu), P. J. uzyskała ocenę negatywną, podobnie jak M. R., a T. L. i K. Ś. uzyskali oceny pozytywne z zastrzeżeniem.

Na marginesie należy zauważyć, że w przypadku P. J. negatywna ocena kwalifikacji, którą sporządził sędzia-wizytator A. K. – sędzia Sądu Okręgowego w W., została opatrzona niedopuszczalnym w ocenie Sądu Najwyższego, komentarzem dotyczącym pozostawienia Krajowej Radzie Sądownictwa „oceny moralnej zgłoszenia sędzi P. J. na wolne miejsce w Sądzie Okręgowym w W., w sytuacji gdy od 1 listopada 2015r. sędzia nie orzeka, a jej osiągnięcia zawodowe do tego czasu nie były wyróżniające” (s. 41 uzasadnienia). W tym zakresie ocena kwalifikacyjna została zakwestionowana przez samą kandydatkę, która argument przeciwko jej kandydaturze w postaci przerwy w wykonywaniu obowiązków służbowych spowodowanej korzystaniem z uprawnień rodzicielskich zasadnie uznała za niedopuszczalny (P. J. wskazywała w tym wypadku na uniemożliwienie jej w ten sposób awansu do sądu wyższego rzędu i niedopuszczalny przejaw dyskryminacji ze względu na płeć i korzystanie z uprawnień ustawowych – s. 42 *uzasadnienia*). Sąd Najwyższy chce podkreślić w tym miejscu, że korzystanie z uprawnień ustawowych gwarantowanych konstytucyjnie każdemu obywatelowi Rzeczypospolitej Polskiej w żadnym wypadku nie może prowadzić do jakiegokolwiek formy dyskryminacji, czy choćby próby dyskredytacji takiej osoby tak w życiu prywatnym, jak i publicznym. Ocena osób kandydujących na stanowisko sędziowskie zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa może opierać się wyłącznie na kryteriach i przesłankach przewidzianych w odpowiednich regulacjach

prawnych. Tym samym, nie może odwoływać się ani pośrednio, ani bezpośrednio do jakichkolwiek innych pozaprawnych ocen, w tym moralnych, jeżeli nie mieszczą się one w ramach tych pierwszych.

W przypadku rozstrzygnięcia dotyczącego pkt 1. uchwały trzeba zwrócić uwagę, że odwołania A. J. (I NO 7/20), M. B. (I NO 102/20), M. O. (I NO 104/20), A. K. (I NO 107/20), E. S. (I NO 108/20), E. U. (I NO 111/20), A. M. (I NO 114/20), E. K. (I NO 117/20), J. J. (I NO 119/20), A. P. (I NO 120/20), D. W. (I NO 121/20) i E. P. (I NO 122/20) dotyczyły całego rozstrzygnięcia zawartego w tym punkcie uchwały nr (...)/2019, a odwołanie M. S. (I NO 112/20) dotyczyło tylko części pkt 1. tj. dotyczącej przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziów: M. R., P. J., R. W., S. P., A. K., P. K., S. W.. Analiza uzasadnienia zaskarżonej uchwały prowadzi jednak do wniosku, że jedynie w części odnoszącej się do E. D., P. J., M. R., T. L. i K. Ś. zarzuty niektórych skarżących były zasadne. Zauważyć należy, że E. D. nie uzyskała rekomendacji Zespołu, uzyskała jedynie pozytywną z zastrzeżeniami ocenę kwalifikacji. Kandydatka ta pełni obowiązki orzecznicze od stycznia 2011 r. i nie posiada doświadczenia orzeczniczego w ramach delegacji do orzekania w sądzie okręgowym. Spostrzec trzeba, że KRS w żaden sposób nie uzasadniła swego stanowiska odnośnie rekomendowania tej kandydatki, mimo że wszyscy wymienieni wyżej skarżący dysponowali co najmniej podobnym doświadczeniem zawodowym i oceną kwalifikacyjną. Z kolei P. J., M. R., T. L. i K. Ś. co prawda uzyskali rekomendację Zespołu i posiadają kilkunastoletni staż orzeczniczy (P. J. pełni obowiązki orzecznicze od listopada 2004 r., M. R. od listopada 1999 r., T. L. od czerwca 2003 r., K. Ś. od listopada 2006 r.), jednakże jednocześnie uzyskali niskie oceny kwalifikacyjne (P. J., M. R. – negatywną, T. L. i K. Ś. – pozytywną z zastrzeżeniami). Wskazani kandydaci rekomendowani przez Radę nie spełniają więc łącznie dwóch wiodących kryteriów ustanowionych przez Radę w badanej procedurze konkursowej. Mimo to, Rada nie uzasadniła swego stanowiska odnośnie rekomendacji tych kandydatów.

Odnośnie do odwołania M. S. (I NO 112/20) w zakresie pkt 1. uchwały – zasługiwało ono (z wyżej wymienionych powodów) na uwzględnienie tylko w zakresie dotyczącym kandydatury M. R. i P. J.. Sąd Najwyższy nie podzielił stanowiska skarżącej w odniesieniu do kandydatury: R. W., S. P., A. K., P. K., S.

W.. W przypadku R. W. – kandydat ten wykonuje zawód radcy prawnego (od lipca 2008 r.), a zatem nie podlega ocenie z oczywistych względów pod kątem stażu orzeczniczego, poza tym uzyskał ocenę pozytywną kwalifikacji, a więc ocenę, która była uwzględniona przez Radę jako wystarczająca do udzielenia rekomendacji kandydatom uczestniczącym w konkursie. W przypadku kandydatury S. P. – spełniała ona niewątpliwie łącznie oba przyjęte przez KRS wiodące kryteria oceny, tj. uzyskała pozytywną ocenę kwalifikacji oraz wystarczający (w kontekście innych rekomendowanych kandydatów) staż orzecniczy (pełni obowiązki orzecznicze od kwietnia 2008 r.). Podobnie jest w przypadku A. K., który poza pozytywną oceną kwalifikacji, dysponuje nawet dłuższym stażem orzeczniczym, bo od grudnia 2004 r. P. K. i S. W. posiadają co prawda krótszy staż orzecniczy (pełnią obowiązki orzecznicze odpowiednio od kwietnia 2013 r. i od kwietnia 2011 r.), niemniej jednak uzyskali pozytywną ocenę kwalifikacyjną, zatem spełniają obaj łącznie główne ustanowione przez Radę kryteria oceny.

Powyższe prowadzi do wniosku, że w zakresie dotyczącym pkt 1 uchwały odwołanie: E. U. (I NO 111/20), J. J. (I NO 119/20), A. P. (I NO 120/20), E. P. (I NO 122/20) w zakresie dotyczącym kandydatury E. D., P. J., M. R., T. L. i K. Ś. oraz odwołanie M. S. (I NO 112/20) w zakresie dotyczącym kandydatury M. R., P. J. zasługiwały na uwzględnienie. W pozostałej części zaskarżenia punktu 1 uchwały odwołania skarżących nie zasługiwały na uwzględnienie i wobec tego podlegały oddaleniu w tym zakresie. Również oddaleniu w stosunku do zaskarżonego punktu 1 uchwały podlegały odwołania A. J. (I NO 7/20), M. B. (I NO 102/20), M. O. (I NO 104/20), A. K. (I NO 107/20), E. S. (I NO 108/20), A. M. (I NO 114/20), E. K. (I NO 117/20), D. W. (I NO 121/20), jako niezawierające wystarczająco uzasadnionych zarzutów.

III.25. Wątpliwości budzi też uchwała w części dotyczącej A. J. i J. J.. W odniesieniu do tych kandydatek wprowadzie w treści uzasadnienia powołane zostały przyczyny, dla których kandydatkom tym odmówiono objęcia wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu, jednak przyczyny te pozostają w oczywistej sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem. W przypadku wskazanych kandydatek w treści uzasadnienia uchwały znalazło się powołanie na „relatywnie

krótki staż pracy orzeczniczej na tle pozostałych uczestników postępowania” oraz (w przypadku A. J.) „brak doświadczenia zdobytego w ramach delegacji do orzekania w sądzie okręgowym” i (w przypadku J. J.) „brak doświadczenia zdobytego w ramach stałej delegacji do orzekania w sądzie okręgowym” jako okoliczności nieprzemawiające za wystąpieniem z wnioskiem o powołanie tych osób (odpowiednio s. 152 i 153 uzasadnienia). Tymczasem, w przypadku pierwszej z wymienionych osób staż orzeczniczy należy liczyć od kwietnia 2006 r. – początkowo na stanowisku referendarza sądowego, od października 2007 r. na stanowisku asesora sądowego, a od czerwca 2009 r. w ramach powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w W.. W przypadku z kolei drugiej z wymienionych osób staż orzeczniczy trwa od maja 2004 r. – na stanowisku referendarza sądowego a od czerwca 2011 r. w ramach powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w W.. Staż wymienionych kandydatek nie odbiega więc długością od stażu osób, które Rada zdecydowała się rekomendować Prezydentowi RP. Ponadto, w przypadku J. J. Rada w uzasadnieniu uchwały powołała z jednej strony okoliczności faktyczne dotyczące kilkukrotnego delegowania tej kandydatki w latach 2015–2018 do uzupełnienia składu orzekającego w XXIII Wydziale Gospodarczym Odwoławczym Sądu Okręgowego w W., a z drugiej strony uznała brak stałej delegacji do orzekania w tym sądzie za okoliczność przemawiającą przeciwko jej rekomendacji. Zauważyć jednak trzeba, że pośród kandydatów rekomendowanych znalazły się osoby, które nie tylko nie posiadają doświadczenia zdobytego w ramach stałych delegacji do orzekania w sądzie okręgowym, lecz nie posiadają jakiegokolwiek doświadczenia w tym zakresie. W odniesieniu do tych kandydatek doszło zatem do swoistej relatywizacji zastosowania przyjętych kryteriów. O ile jednak Rada może – w oparciu o całokształt okoliczności – przyjąć, że w odniesieniu do poszczególnych kandydatów porównywalny (tożsamy, czy nawet dłuższy) staż zostanie oceniony odmiennie, zawsze jednak wyjaśnione to powinno zostać innymi, przeważającymi na rzecz danego kandydata, okolicznościami. Tego w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały zabrakło, w rezultacie niezrozumiałe jest, dlaczego to samo kryterium (jako decydujące) zastosowane zostało odmiennie w odniesieniu do różnych kandydatów.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy uznał za uzasadnione zarzuty procesowe postawione przez A. J. i J. J. co do sposobu zastosowania przyjętych przez Radę kryteriów wyboru kandydatów, w szczególności odnośnie dokonania oceny kandydatów tych osób w sposób dowolny, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżących oraz konkurujących z nimi kandydatów a także braku porównania i omówienia ocenianych kandydatów na podstawie jednolitych i jednoznacznie określonych kryteriów oceny, w odniesieniu do wszystkich osób uczestniczących w postępowaniu konkursowym.

III.26. W ocenie Sądu Najwyższego nie zasługiwały natomiast na uwzględnienie odwołania: M. D. (I NO 103/20) – w całości, a M. B. (I NO 106/20) oraz K. G. (I NO 116/20) w części dotyczącej pkt 1. zaskarżonej uchwały i w części dotyczącej pkt 2. w odniesieniu do tych skarżących (odwołania w pozostałym zakresie dotyczącym pkt 2. zostały odrzucone).

Odnośnie pierwszego z wymienionych skarżących nie zasługują na uwzględnienie ani zarzuty procesowe w zakresie trybu procedowania Rady, ani w zakresie treści uzasadnienia uchwały. Skarżący powoływał się na to, że zaskarżona uchwała nie zawiera dostatecznego uzasadnienia potwierdzającego stwierdzenie, czy Rada, negatywnie opiniując kandydaturę uczestnika, wszechstronnie rozważyła wszystkie okoliczności sprawy oraz jakie kryteria wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS zdecydowały o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W.. Skarżący podnosił również, że nie wyjaśniono sposobu zastosowania wybranych kryteriów przez Radę w stosunku do skarżącego. Tymczasem z uzasadnienia uchwały wynika, że kandydat ten nie otrzymał rekomendacji Zespołu oraz otrzymał jedynie pozytywną z zastrzeżeniem opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...). Rada wyjaśniła ponadto w uzasadnieniu, że miała na względzie doświadczenie zawodowe M. D., jednak całościowa ocena jego dotychczasowej drogi zawodowej nie przemawia, zdaniem Rady, za wystąpieniem z wnioskiem. Zauważyć trzeba, że analiza treści uzasadnienia uchwały prowadzi do jednoznacznego wniosku, że Rada przeanalizowała kandydaturę M. D. pod kątem wszystkich uprzednio ustalonych kryteriów oceny kandydatów.

W zakresie odwołania M. B. Sąd Najwyższy nie podzielił zarzutów procesowych odnośnie do sposobu stosowania przyjętych kryteriów oceny. Kandydat ten zarzucał naruszenie prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 227, 231, 233 § 1 k.p.c., polegające na odmowie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego W. bez wystarczających merytorycznych rozważań oraz z całkowitym pominięciem jego zastrzeżeń do wydanych opinii kwalifikacyjnych. Zauważyć trzeba, że Rada w uzasadnieniu uchwały uwzględniła okoliczności dotyczące tego kandydata w odniesieniu do każdego z ustalonych kryteriów oceny, w tym znalazło się także odwołanie do zastrzeżeń uczynionych przez kandydata w stosunku do sporządzonych ocen kwalifikacyjnych w zakresie prawa cywilnego i rodzinnego oraz w zakresie prawa karnego. W obu przypadkach kandydat ten uzyskał ogólne oceny negatywne. Co więcej, Rada uwzględniła przy jego kandydaturze takie okoliczności jak: brak rekomendacji Zespołu, jednogłośnie negatywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), niskie (bo jedynie dostateczne) oceny ze studiów i z egzaminu adwokackiego. Zestawienie kwalifikacji kandydatów konkurujących z M. B. – przez pryzmat sposobu zastosowania kryteriów ustalonych przez Radę do kandydatów rekomendowanych – nie daje podstawy do uznania, jak utrzymywał skarżący, że Rada dopuściła się uchybień procesowych odnośnie jego kandydatury. Odwołanie M. B. nie mogło zostać zatem uwzględnione.

Podobnie należało ocenić odwołanie K. G. i jego zarzuty procesowe dotyczące zaniechania wszechstronnego rozważenia sprawy, przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, jak również sposobu sporządzenia uzasadnienia uchwały w sposób niewyjaśniający istoty decyzji, uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, w tym co do tego jakie kryteria różnicowały kandydaturę skarżącego od porównywalnych kandydatów, co do których Rada podjęła uchwałę o przedstawieniu ich kandydatów Prezydentowi RP. Zauważyć należy, że z uzasadnienia uchwały wynika, że Rada zastosowała wszystkie ustalone kryteria oceny, a zatem ocenę kwalifikacji, doświadczenie zawodowe (w tym staż orzeczniczy, doświadczenie w ramach delegacji do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, pracę

naukowo-badawczą w Instytucie Wymiaru Sprawiedliwości w W. oraz publikacje kandydata), opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz ocenę ukończenia studiów i ocenę z egzaminu zawodowego. Niemniej jednak, Rada wskazała, że kryterium, które zadecydowało o braku rekomendacji tego kandydata była uzyskana ocena kwalifikacji tj. jedynie pozytywna z zastrzeżeniem. Ocena ta stanowiła jedno z dwóch wiodących kryteriów oceny, a więc nie sposób podzielić wskazanych wyżej zarzutów. Zatem, także w przypadku odwołania K. G. nie zasługiwało ono na uwzględnienie przez Sąd Najwyższy.

IV.

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy w pkt I. wyroku na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS uchylił zaskarżoną uchwałę w pkt 1. w stosunku do E. D., P. J., T. L., M. R. oraz K. Ś. oraz w pkt 2. w stosunku do M. B., A. G., A. J., J. J., A. K., E. K., P. M., A. M., M. O., E. P., A. P., E. S., M. S., E. U., D. W i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa. Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS oddalił odwołania odpowiednio: M. B., A. J., A. K., E. K., A. M., M. O., E. S., D. W w części dotyczącej pkt. 1 zaskarżonej uchwały (pkt II. wyroku); J. J., E. P., A. P., E. U. w części dotyczącej pkt 1. zaskarżonej uchwały w pozostałym zakresie, tj. w zakresie nieobjętym rozstrzygnięciem z pkt I. wyroku (pkt III. wyroku); M. S. w części dotyczącej pkt 1. zaskarżonej uchwały w zakresie dotyczącym P. K., A. K., S. P., S. W., R. W. (pkt IV. wyroku); M. B. w części dotyczącej pkt 1. zaskarżonej uchwały i w części dotyczącej pkt 2. zaskarżonej uchwały w zakresie dotyczącym M. B. (pkt V. wyroku); K. G. w części dotyczącej pkt 1. zaskarżonej uchwały i w części dotyczącej pkt 2. zaskarżonej uchwały w zakresie dotyczącym K. G. (pkt VI. wyroku); M. D. w całości (pkt VII. wyroku). Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS odrzucił odwołania odpowiednio: M. B., K. G., A. M. i D. W w pozostałym zakresie, tj. w części nieobjętej pkt. I, II, V i VI wyroku (pkt VIII. wyroku) oraz P. G., A. K., M. K., R. M. w całości (pkt IX. wyroku).

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

